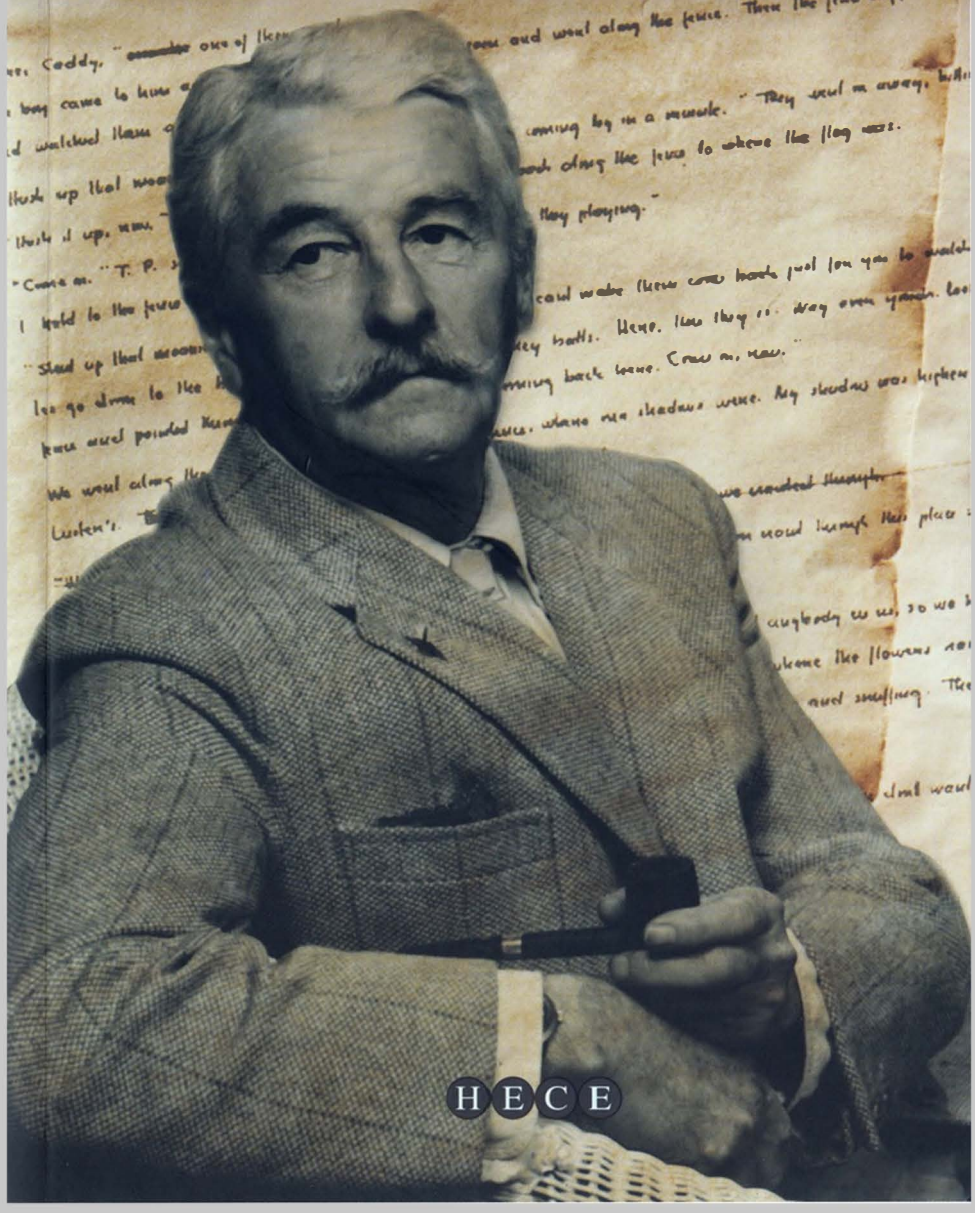
MEKTUPLAR

WILLIAM FAULKNER

HECE

William Faulkner (1897-1962): Köklü, Güneyli bir aileden gelen Faulkner, Oxford-Mississippi'de büyümüştür. 1. Dünya Savaşı sırasında önce Kanada sonra da İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne katılır. Bir süre Mississippi Üniversitesi'nde eğitim almış ve geçici bir süre New York'taki bir kitapçıda ve New Orleans'taki bir gazetede çalışmıştır. Avrupa ve Asya'ya yaptığı bazı yolculuklar ve Holywood'da oyun yazarlığı yapmak üzere bulunması dışında vaktini genellikle Oxford'daki bir çiftlikte geçirmiştir. Faulkner, Güney'e özgü bir dizi karakter icat etmiştir. Her bir öykü ve her bir romanı hayali Yoknapatawpha Bölgesi'ni oluşturan bir bütüne katkıda bulunmaktadır. Eserlerinde deneysel bir üslup kullanan Faulkner, ritme ve sözcük seçimine büyük önem vermiştir. Yazılarında sıkça 'bilinç akışı'na başvurur. Eserleri daha önce yayınlanmış olsa da 1949'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldıktan sonra ünlenir. *Ses ve Öfke, Döşeğimde Ölürken, Absalom! Absalom!, Duman, Ağustos Işığı* gibi bir çok eseri Türkçeye çevrilen Faulkner, öyküden romana, şiirden film senaryolarına kadar bir çok türde eser vermiştir.

Nurullah Koltaş: Eskişehir doğumlu. Lisansını İngilizce Öğretmenliği, Yüksek lisansını Tasavvuf ve Doktorasını Kelam Anabilim Dallarında tamamladı. Gelenekselciler ve İslam adlı bir kitabı yayınlandı. Frithjof Schuon, Seyyid Hüseyin Nasr, J. Esposito, Max Weber gibi çeşitli yazarların kitaplarını Türkçeye çevirdi. Ayrıca Cummings, Pound ve Blake'den yaptığı şiir çevirileri edebiyat dergilerinde yayınlandı.

Işık Yanar: 1976 yılında Adana'da doğdu. Çeşitli yayınevi ve ajanslarda çalıştı. 2007 yılında ilk romanı *Dört Adem* yayınlandı. 2010 yılında da *Şemsiye Tamircisi*. 2012 yılında *Taşra Şairi* yayınlandı. Halen TRT'de danışmanlık yapmaktadır.

MEKTUPLAR

WILLIAM FAULKNER

Türkçesi:
Nurullah KOLTAŞ - Işık YANAR

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 290
Mektup

Bu eserin hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla
Random House Publishing Group'tan alınmıştır.
Orijinal ismi: The Seleceted Letters of William Faulkner, 1977

Birinci Basım: Aralık 2013
© Hece Yayınları

Kapak Tasarımı: Sarakusta
Teknik Hazırlık: Bülent GÜLER

Baskı: Öncü Basımevi
Kazım Karabekir Caddesi
Ali Kabakçı İş Hanı No: 85/2
İskitler/ANKARA
Tel: 384 31 20

ISBN: 978-605-5108-01-4

HECE YAYINLARI
Konur Sk. No: 39/1-2 Kızılay/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara
Telefon: (0 312) 419 69 13
Fax: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaptaki mektupların alıcılarına ve bana bu mektupları ulaştıran herkese: Kütüphanelere, kurumlara, kişilere minnettarım. Bazı problemleri çözmek için bana materyal sağlayan *Virginia Üniversitesi Kütüphanesi*nden Joan St. C. Crana ve Anna Fraudenberg'e ve Jill Summers'a bilhassa teşekkür ederim. Bu kitabı tamamlamak için bana destek veren *Michigan Üniversitesi*nden Horace H. Rackham'a teşekkür etmeyi bir borç biliyorum.

İÇİNDEKİLER

Giriş / 9
Mektuplar / 15
Kronoloji / 209
Çalışmaları / 213

GİRİŞ

On yıl önce, Robert Frost'un biyografisi üzerinde çalışan Lawrence Thomson bana, bir tavsiyede bulundu, onda Frost'un mektupları vardı. Tavsiyesi, Faulkner'ın mektuplarının toplanmasıydı. Bu mektupların toplanmasını, Mrs. William Faulkner ve kızı Jill'e teklif ettim. Onun kişisel mektuplarının asla bir kısmını yayınlama düşüncesinde değildi. O, bu arzusunu birçok yolla açığa vurmuştu. Malcolm Cowley'e "Ben, eski kafalı, galiba biraz da deliyim." diye yazmıştı. Ben, özel hayatımın ve işlerimin sadece onları yayınlayan ya da satın alan, onu başkasına ödünç veren herhangi birileri veya herkes için olmasını sevmiyorum. Tarihten habersiz, soyutlanmış, basılmış kitapları hiçbir şekilde reddetmemek, bu olayın üstünde durmadan geçmek, benim için bir ihtirastır. Keşke otuz yıl öncesini görmek için yeterli duygum olsaydı ve bazı Elizabet yanlıları gibi onları imzalamasaydım. Bir tek cümleyle benim mezar taşım ve ölüm ilanım, bütün hayatım, her çabanın hedefi benim amacımdır. Her ikisi de anlatılsın: O, kitapları yazdı ve öldü. Fakat o, kitapları imzalamıştı ve şan, şeref onu dışarıda bulmuştu. Genç bir yazar olarak tanınmak istiyordu. Fakat bununla bağlantılı olan, bunun ölçüsü ona ya-

vaşça geliyordu. Elbette bu, bazen alay ve hicivle ilgiliydi. Yine de bu şöhretle gelen sorumlulukları hissetmeyi ihmal etmiyordu ve bu nedenle hem mesleği, hem ülkesi için şaşırtıcı derecede pek çok konu hakkında yüksek sesle konuşuyordu. Tabii ki her şeye rağmen çok özel bir kişi olarak kaldı.

Bu iş, onun kızı ve edebî şahsiyeti Lill Faulkner Summers'e kaldı. Nihayet bu aşağılayıcı pradoksa karşı çıkmak için özel hayatında yenilikçi olan kişi, anonim tarzda bir şeyler istiyordu. Ben, Faulkner'ı yazdığım zaman, -o, mektupları dâhil- istediğim gibi yazılarından alıntı yapmama izin verdi. Her ne kadar alıntı yaptımsa da yaptıklarım zaten eserlerinin çok uzun bir kısmını kapsamıyordu. Onun yazışmalarından çoğu dışarıda kalıyordu. Bu nedenle Faulkner'in mektuplarından oluşan bir kitap, çok mantıklı bir sonraki basamaktı. William Faulkner'e sanatçı ve insan olarak hayran olan herkes, bir daha aklın derinliğine yapılan bu bakışa imkân sağladığı için Mrs. Summers'e minnettar olacaktır ve ayrıca kaçınılmaz sıkı araştırmanın parçası olarak gönülsüzce bu durumda bir sanat yoluyla hayatiyet kazandıran kişiliğine de...

Bu mektuplar, kapsamlı mektuplar olmaktan ziyade seçkin mektuplardır: Bu koleksiyon kapsamlı olmasından ziyade temsil özelliğine sahiptir. Sayısız Faulkner mektubu, koleksiyonlarda ulaşılmaz durumdadır. Ben, diğer mektupların içinde muhafazalı olan ya da zaten daha önceden sunulmuş bu tür mektupları hariç tutuyorum. William Faulkner'ın denemelerinde basılmış olanları da James B. Mexvether tarafından düzenlenen Halk Mektupları Konuşmalarını hariç tutuyorum. Bu koleksiyonun amacı, sanatçıların daha derin anlayışını sağlamak, insanların mümkün olduğu kadar Faulkner'ın mektuplarındaki sanatı; sanatının kaynakları, niyetleri ve sanatkârlık tarafını ortaya çıkararak durumu görmelerini sağlamıştır. Ve bu sanatın ötesinde estetik –filozofik- sosyal yönlerini de ön plana çıkarmaktır. Bu mektuplar, aynı zaman-

da kişinin ailesiyle, arkadaşlarıyla ve öncelikle kendi çapında bir yazar olarak tanıdığı kişilerle; dost yazarlarla, yayıncılarla, editörlerle, acentalarla, yöneticilerle, yapımcılar ve okuyucularla olan ilişkilerini ortaya koymaktadır. Bu mektuplarda köşesiz çıkarımlar vardır. (Faulkner kendisi tedbirli şekilde kullanmış ve orjinal nüshada elipsler gösterilmekte ve durum, okuyucu için açık seçik bir durum teşkil etmektedir.) Kitaba alınmayan bazı kısımlar, sanatçı Faulkner'le, işiyle, kişiliğiyle ilgisiz; önemsiz, güncel materyallerdir. Kitaba alınmayan bazı kısımlar da diğer mektuplarda tekrar edilen materyallerdir. Maurice Coindreau, Faulkner'in 'The Sound and Fury' adlı kompozisyon hakkındaki ifadesini karakteristik olarak, bu ketum sanatçı kendisiyle mücadele ettiği samimi karakterinin güçlüklerini açığa vurmadı. Basılan mektupların arasında atılan bazı samimi parçalar da vardır. Bunların çoğu yine de Faulkner'ın eserlerinin içinde ele alınır. Kendilerini meydana çıkaran durumla ilgili bağlantının başladığı yerde bir biyografi yer almaktaydı. Atılan kısımların bazıları James Joyce'nin yayınlanan mektuplarında bulunabilir.

Kitaba alınmayan bu kısımların bazıları, James Joyce'nin yayımlanan mektuplarının içinde seyrek yer almakla birlikte İrlandalı büyük sanatçının her şekliyle yazdığından daha fazlası geride kalmaktadır. Ne olursa olsun, bir kişi okuyucunun sanatçıyı Faulkner mecmuası tarihindeki durumuyla bir şey ifade etmeyen özel yaşamıyla, sanatçı gözüyle görüp kıskanması mümkün değildir. Bir gün çok muhtemeldir ki o, bazı 20. yy yazarları gibi ortaya çıkacak fakat o gün, çok uzakta görünüyor. Nedenlerden biri şu, editör ve biyografi yazarı onun anlayabileceği düzeye ulaşmak zorundadır. Faulkner'i tanıyan bazı kişiler, herhangi bir bilgi vermeyi reddettiler, yardım etmeye gönüllü olan diğerleri katkıda bulunma noktasında sadece onun, mektuplardan ziyade, bazı alıntılar sağlama noktasında yardımcı oldular. Bu onların ay-

rıcalığıydı; insan olarak sadece, William Faulkner'in düşüncesine ve hayatına, sanatı söz konusu olduğunda önem verdikleri için minnettar olunabilir. Umuyorum ki çalışmaya ve görünüşe hayranlık duyan kişi, bu hususta hemfikirdir.

Ortaya çıkıp birkaç söz konuşmadan William Faulkner hakkında 'Bir mektup yazarıdır.' tarzında hüküm vermemeli. O, sık sık edebî bir kişilik olmadığını söylerdi. Bu sözle edebiyatın temel tezini kast etme noktasında bulunmadığını ifade etmeye çalışırdı. Örneğin, Malcolm Cowley: O, bir edebî eleştirmen ya da âlim değildi. Her ne kadar bazı edebî eleştiriler yazdıysa da prensipte genç bir yazar olarak, inanıyorum ki o, kendini, Thomas Man, Andre Gide gibi sadece kendi hâlinde sakin biri olarak değil, durumu alabildiğine samimi şekilde tartışan biri gibi farklı bir yerde konumlandırıyordu. Onun kendini yargılaması, mektuplarında doğrulanmaktadır. Uyumunda ya da içeriğinde bir parça saf edebî ifade vardır. Mektupları, sanki geleceğe dönük tarzda yazılan yazarlar arasında hiçbir özbilinçlilik bulunmadığı hissini verir.

Bu durum, şaşırtıcı değildir. Onun esas mizacı, olayın dışındadır. Faulkner'in ilgisizliği bazen Mississipi Üniversite'sinde iken üç yılın en iyi zamanlarında, hem kendisi hem de patronları için süren takip döneminde, posta müdürü görevini sürdürürken artan yazışmalara karşı nefrete dönüşmüştür. Soldier's, *Pay* romanını yazdığında hisleri hâlâ tazeydi. Postaneye doğru genel bir hareketlenme vardı. Posta içerideydi, pencere açılmış ve hatta hiçbir posta beklentisi içinde olmayanlar bile, aylarca asla posta almamış olanlar, tümünün Amerikan Ulusunun karşılaştığı zorluklara karşı durabilme ihtiyacı vardı. Bir mektubun otuz yıl sonra kaybolması üzerine, yarım saatini onu aramaya harcamıştı. Bir arkadaşı da 'Yeni bir mektup yazmak daha kolay olmaz mıydı!' diye sormuştu. Faulkner 'Mektup yazmak zorunda kalmak yeterince kötü!' diye cevap vermişti. 'Yazılmış bir mek-

tubu kaybetmek' affedilemez; bir şeyi tekrar yazmak zorunda kalmak çekilmez bir durumdur. Fakat bir ruh haleti içinde, hanımına; 'Bir kişi ne kadar az kâğıt imzalarsa o kadar daha az incinmiş olur' diye tavsiyede bulunur. Bütün bu çekincelere rağmen, onun mektupları, sürprizlerle dolu olduğundan okunurken keyif verir. Bazıları mektuplardan bahsetemeye başlayınca onlara sempatiyle bakmazdı.

"Seninkiler Hazır" 1905 yılında, bir İtalyan köyü hakkında halasına yazdığı edebî egzersizlere benzer bir eser; bu eser gibi birkaç tane daha var. Fakat onun için mektup yazma, Hemingway'le bir kompozisyonun ardından çalışma yapma ya da bir yarış atının yarıştan sonra hafif yürüyüşle dinlenme hareketi gibidir. Faulkner'ın eğlence olsun diye yazdığı mektuplar da vardır. Paris'ten, annesine, akrabalarının tatili hakkında gönderdiği mektup gibi... Kendinin de rol aldığı bazı mektuplarında -örneğin "Tıbbi Yanlışlıkların Komedisi" hakkında hanımına yazdığı mektupta olduğu gibida zevk duyar. Buna benzer başka mektupları da vardır, işte II. Dünya Savaşı sırasında Hollywood'tan üvey evladına sosyal bir tarihçi ya da antropolog gibi hitap ettiği mektubu: Bu mektubunda hem yaşadığı asır hem de kültürden bahsediyor. Evinden uzakta olduğu zamanlar hanımına heyecanlı, ateşli mektuplar da yazabiliyordu. Her nasılsa çokça iş mektupları da yazdı. (Ve burada insanın aklına tekrar Joyce gelmektedir.) Bu mektuplar, onun işi ve hayatını kazanırken karşılaştığı problemleri anlatır. Yayıncılarından telif ücreti veya avans istemek için yazdığı mektupları da vardır ve bu mektuplarda genellikle avans beklentisi içinde olduğunu anlatır. Bu çalışma bize, bu konularda önemli ipuçları veriyor. Bazen onların birlikte çalışmasından yıllar önce, romanlardan, Absalom, The Whole Snopes Triolgy ve hatta onun son romanı 'The Reivers' yer almaktadır. Onlar, büyüyüp geliştikçe, Hamlet'ten 'Long Ordeal of a Fable"a kadar dikkatli,

muntazam eserler gözükmektedir. The Wild Palms'ın son başlıkları ve 'Fury and Sound'un noktalamalarından kusursuz estetik eserler ortaya çıktığını görüyoruz.

William Faulkner, aceleci bir mektup yazarı olabilirdi fakat o dikkatsiz değildir. Bilhassa telaşlı mektupları açık ve zariftir. Zaman geçtikçe, daktiloyu daha çok kullanmaya başladı. Bununla sık sık bir kelime grubunu ya da satırı iptal edebiliyor; bazen üslup, bazen de daha açık seçik ifade edebilmek için başlangıç yapabiliyordu. Daima yüksek bir üslup ve belagat da değildi aradığı. Fakat bu mektuplar, daima sırayla farklı şekilde melankolik, kızgın ya da eğlenceliydi. O mektuplar, Faulkner'in otantik tarzını yansıtıyordu ve biz, bu mektupları okurken Amerika'nın önde gelen bir yazarını okumanın ayrıcalığını hissederiz.

Joseph Blotner

Bayan M.C Faulkner'a

13 Ağustos 1925, Perşembe

Sevgili Anne,

Streasa Amerikan turistlerle dolu; bu sebeple valizimi ve daktilomu alıp Maggiore Gölü üzerindeki dağlara doğru yola koyuldum. Bu yer İtalyan Alplerinde. Dağın eteklerindeki küçük bir köye yerleştim. Elbette işaretle anlaşıyorduk ama bana karşı çok naziklerdi. Orada geçirdiğim dört günlük süre zarfında onlarla dağlara çıkıp hayvanlar için ot biçtik, öğleleri ekmek, peynir yedik ve şarap içtik; akşam eve dönerken dağların dört bir yanındaki kiliselerde çanlar çalarken katırların sırtlarında biçtiğimiz otu taşıyorduk. Patikalar taş döşeliydi ve yol boyu içlerinde Meryem Ana tasvirleri olan minik taş türbeler bulunuyordu. İçlerinde her daim naif çiçeklerden minik bir buket, diz çöküp dua eden genç bir adam veya yaşlı bir teyze görülebilirdi. Aşağıda masmavi göl ve karşısında İsviçre Alpleri uzanmaktaydı. Dört ya da beş kasabayı, oyuncakmış gibi duran tren ve botları görebilirdiniz. Ayrılacağım gün tüm köy beni uğurlamaya geldi.

Salı günü tekrar Bill'le buluştuk ve Montrö/İsviçre'ye gitmek üzere bir trene bindik. Simplon Geçidi'nden geçtik. Bilirsiniz, İsviçre'den çıkmak için iki yol vardır. Simplon ve Aziz Gotthard geçitleri. Dağların muhtelif yerlerinde tüneller, coşkun nehirler ve ahşap dağ evleri göze çarpıyordu. Tabii dört bir yanda çanlar. Kiliselerde, inek ve koyunlardatüm işitebildiğiniz çan sesleriydi. Simplon Tüneline girmeden önce (yaklaşık iki saat sürmekteydi) uzaktan karla kaplı Aziz Gotthard doruğunu görebiliyorduk. Tünele girdikten sonra karanlık sebebiyle Jungfrau'yu görmedik ama ertesi sabah Montrö'den Mont Blanc'ı görebilmekteydik. İsviçre'de hava hayli soğuktu. Montreux, barış konferansının yapıldığı Lausanne'dan pek uzak olmayan Chillon Şatosu'nun (Chillon esirini hatırlıyor musun?) yer aldığı Geneva Gölü'nün üzerinde kurulu. Diyorlar ki barış konferansının güvenliği, ancak İsviçre ordusunun tamamı tarafından sağlanabilmiş. Bir Alp'e tırmandık. Orada Çar'ın ailesine mensup bir kişinin baldızı ve de Venedik Dükası'nın[1] kızı olan bir Rus prensesiyle karşılaştık. İsviçre çok pahalıydı, biz de ertesi gün Paris'e gitmek üzere trene bindik.

Bir süre sonra Alpler, sırtında bir dolu bulut yüklü uzunca bir balina gibi görünüyordu. Tamamı dizi dizi askerler gibi dimdik kavak ağaçlarıyla bezeli büyük bir Woodson sıradağı gibi ülkeyi bir uçtan diğer uca geçiyorduk. Köyler buğday tarlaları arasında kırmızı kiremit çatılarla ve tepeler de üzüm bağlarıyla kaplıydı. Burgundy, şarabıyla ünlüydü. Sonra iki yanlarında ağaçların bulunduğu dümdüz durgun kanallar ve civarlarındaki taş evler – gün batarken gerçekten hoş bir ülke. Dijon'dan geçtik – Paris'e giderken düz bir ovada kurulu büyük, eski ve puslu bir şehir.

11 sularında Paris'e ulaştık. Paris Amerikalı turist dolu – bir otel bulabilmemiz iki saat sürdü. Ancak Montparnass'da

---

Son Venedik Dükası 1797'de tahttan çekilmiştir.

hayli hoş bir otel bulduk; Seine'in sol yakasında, ressamların yaşadığı yerde. Lüksemburg bahçeleri ve Couvre'dan fazla uzak değil. Seine üzerindeki köprüden hem Notre Dame'ı, hem de Eiffel kulesini görebiliyorsunuz. Yemek – üç öğün – ve oda günlük 30 frank (1.50). (daktiloyla yazılı) kalemim kurudu. Sanırım bir süre burada kalacağım. Başladığım seyahat güncelerimi yazmayı ve romanımdan güzel haberler almayı bekliyorum. Daktilomu hemen tamir ettirmem gerekiyor.

Billy

Faulkner'in yazıyor olduğu makaleler – muhtemelen Stresa'dan 11 Ağustos'ta gönderdiği kartpostalda bahsedilen "seyahat notları dizisi" - öyle anlaşılıyor ki asla basılmamış, ama kanımızca sonradan romanlarında kullanmak üzere onlardan kimi açıklayıcı pasajları bir kenarda tutmuş.

Bayan M.C. Faulkner'a

16 Ağustos 1925, Pazar

Bugün hoş bir vakit geçirdim. Bütün gün nehirde fır dönen bir tür nehir taşıtına bindim ve nehirden aşağı bariyer kapıları geçtikten sonra Auteil ve Meudon'dan Suresnes'ye geçtik. Ağaçlardan oluşan helezonlarla bezeli dağlık bir manzara hakimdi. Nehri geçip Bois de Boulogne'dan yukarı doğru Arch de Triomphe'a yürüdüm. Vızıldayıp tozu dumana katan ve içleri Amerikan aktrisleriyle dolu pahalı Amerikan arabalarını izlemek için bir müddet oturdum sonra Champs-Elysees'den aşağıya doğru yürüdüm. Kapıcı; taksi şoförlerinin yemek yediği bir restoranda omlet, marul, krem peynir, kahve ve bir şişe şaraptan mürekkep mükellef bir öğle yemeği yedim. Daha sonra Bastille'e giden alt geçide girip bir oraya bir buraya baktım ve tekrar alt geçide dalıp eski bir mezarlık olan Pére Lachaise'ye doğru yola koyuldum. Burada Alfred de Musset, ay-

rıca tüm Fransız soylular, saray erkânı ve de birçok yabancı gömülü. Özellikle Jacop Epstein tarafından yapılmış bir basrölyefin bulunduğu Oscar Wilde'nin mezarını görmeye gittim. Bir müddet sonra zar zor seçilen bir köşeye oturup bir şişe birayla pipomu içtim, bir başka makaleyi planlarken – iki tane yazmıştım – insanları izlemeye koyuldum. Latin halkları tatillerini neşe içinde geçirirler, bizde herkesin birbirlerine iyi dileklerde bulunup gülüşüp lafladığı Noeller gibi.

Eve doğru gelirken havuzda kayık yüzdüren çocukları izlemek için Lüksemburg bahçelerinde durdum. Kayıkları – oyuncak olanları – kiralayan bir adam vardı ve dostlarının bakışları altında kayık yüzdüren yetişkinler bile görülmekteydi. Bir kasap gibi görünen ve bıyıkları bir haydudu andıran iri kıyım bir adam, ailesinin tüm fertleriyle birlikte diğer bir çeteye karşı yat yarışı yapıyordu, her ikisinin de eşleri ve çocukları çığlık çığlığaydı. Romatizmalı ve beli bükülmüş yaşlı bir adam bile kayık yüzdürüyordu. Havuzun etrafında topallayarak yürüse de kayığını yakalayamıyor ama diğerleri nazikçe kayığı durdurup ona doğru gönderiyorlardı.

Notre Dame Katedrali muazzam. Milan'daki katerdral gibi Asur krallarınınkine benzer bir şekildeki gibi taç giymiş kardinaller, uzun kılıçlarına yaslanan şövalyeler, azizler ve melekler, hiçbir dini önem taşımayan çıplak ve güzel Yunan figürleri ve bilumum hilkat garibeleriyle – tümü şeytani bir sevinçle aşağı bakan insan bedeni üzerinde keçi ve köpek kafaları, pençe ve kanatları bulunan yaratıklar – çevrelenmişti.

Bir ya da iki kişiyle tanıştım – bir fotoğrafçı ve gerçek bir ressam. Sonbaharda bir sergi için New York'a gidecekti ve kesinlikle güzel resim yeteneği taşıyordu. Yaşadığım yerden pek hoşlanmıyorum. Donuk, oldukça ciddi sıradan orta sınıf insanlarıyla dolu. Daimi bir resepsiyonda bulunmak gibi bir şey. Kırsal kesimin insanı benim tarzım. Bu sebeple gelecek hafta ayrılıyorum. Sanırım günde 1,5 dolardan daha azıyla yetinebilirim.

Fransızcam gelişiyor – şimdi daha iyi anlaşabiliyorum. Geçenlerde ancak beş dakika sonra karşımdakinin benimle İngilizce konuşuyor olduğunu anladım. İngiliz konuşması ve Amerikan anlayışı, bilirsiniz işte. Unutmadan –sakın düşüp bayılma– sakal bırakıyorum.

Billy

Faulkner Paris'te kaldığı dönemdeki adresi olarak zihinlere kazanan 26 Rue Servandoni'ye taşındığı gün annesine mektup yazmıştır. Cadde, Aziz Sulpice kilisesinden Lüksemburg bahçelerine dek uzanmaktadır.

Bayan M.C. Faulkner'a

18 Ağustos 1925

Sevgili Anneciğim,

Bugün taşınıyorum. Lüksemburg bahçelerinin hemen köşesinde oturup yazı yazabileceğim şirin mi şirin bir odam var. Bahçelerdeki her şey çocuklar için –Fransızların bebeklerini sevme tarzları çok hoş. Çocuklara sanki yetişkinlermiş gibi davranıyorlar– sokakta beraber yürüyorlar, bir adam veya bir kadın ve bir çocuk, sanki yaşıtlarmış gibi beraberce konuşup gülüşüyorlar.

Burası oldukça güzel, ancak gitgide şehirlerden daha fazla bıkmaya başladım. Sanırım bir hafta içinde büyük şatoların bulunduğu Taoraine'a ve kıyıdaki Brittany'ye doğru yola çıkacağım. Gelecek ay İngiltere'ye gitmeyi düşünüyorum. Bir ya da iki haftalığına.

Dün Mona Lisa, gerçek Kanatlı Zafer ve Venüs de Milo'yu görmek için Louvre'a gittim. Oldukça güzeldi, özellikle de

Degas, Monet ve Chavannes gibi az çok modern sanatçıların resimleri. Ayrıca daha önceki gün oldukça modernist bir sergiye gitmiştim – futurist ve vortisist. Bir ressamla konuşuyordum, gerçek bir ressamla. Asla sergi gezmiyormuş. İğrenç şeyleri resmetmek tamam, ancak onlara bakmaya gelince daha ziyade Lüksemburg bahçelerine gidip çocukları kayık yüzdürürken izlemeyi yeğliyormuş. Onunla aynı fikirdeyim.

Billy

Faulkner Mosquitos adlı bir romana başlamış sonra bir kenara koymuştur. Şimdi ise farklı biçimlerde üzerinde çalışmış olduğu ancak asla basılmamış olan Elmer adlı bir diğer romana başlamıştır.

Bayan M.C. Faulkner'a

23 Ağustos 1925

Sevgili Anneciğim,

Bir diğer romanın, daha büyükçe bir romanın ortasmdayım. Tamamen yeni bir eser. Önceki gün onu düşündüm. Mosquitos isimli romanı bir kenara bıraktım; onu yazılması gerektiği gibi yazacak kadar yaşlı olduğumu sanmıyorum –insanlarla alakalı yazacak kadar bilmiyorum. Burası serin– burada kimse Palmbeach giysileri giymiyor. Yün elbiseler, genellikle bir yelek ve geceleyin bir hırka. Oldukça pahalı bir yer. Odam avluya bakıyor; Lüksemburg bahçelerinden pek de uzak olmayan büyük bir oda ve günlüğü 11 Frank; kahvaltı için çikolata ve ekmek 1,50; odamda veya bahçede yemek için peynir ve ekmek 2, dolayısıyla iyi bir akşam yemeği için 6 frankım var ve hala günlük 20 frankla geçiniyorum. 1 frank, 5 cent ediyor.

Üç gündür yağmur yağıyor ama odamda oturup yazabildiğim sürece sorun yok. Tahminime göre Kasım gibi elimdekini bitireceğim.

Fransızlar konu çocuklara gelince çok çılgınlar. Onları sokakta ve bahçelerde birliktelerken görmek oldukça güzel. Yarın kargo bürosundan valizimi almayı umuyorum. Valizi Paris'ten Cenevre'ye gönderdim ve o zamandan beri iki yün gömlek, iki çift çorap ve iki iç çamaşırıyla idare ediyorum. Herkese sevgiler. Eğer buradan almamı istediğin bir şey varsa lütfen yaz.

Billy

Bayan M.C. Faulkner'a

26 Ağustos 1925

Geçici olarak yerleşip elimdeki roman üzerinde yoğun bir şekilde çalışmaya başladım. Sanırım mevcut hali bile korkunç derecede güzel – zihnimde o kadar belirgin ki yeterince hızlı yazmaya zar zor güç yetiriyorum. Ne var ki sabahları geç vakte kadar uyuma gibi kötü bir alışkanlık edindim. Sabahları saat 8 ya da biraz daha geç bir vakitte uyanıyorum. Kalkıp elbiselerimi giyiniyorum, bir kitap alıp pratik bir şekilde sokakta oturduğum bir kafeye süzülüyorum, 1,5 franka çikolata ve küçük bir ekmek alıyorum. Öğle yemeği için de pide ve yarım litre şarap alıp çocukların gülüp oynaştığı, yetişkinliğe adım atmışların oturup kitap ve gazete okudukları, evlerinin avlularında oturup uyuklayan yaşlıların kriket oynadıkları Lüksemburg bahçeleri civarındaki evime yürüyorum. Tüm gün süren kriket oyunları büyük bir panayır havasında sürüp gidiyor. Birkaç kuruş için oynuyorlar.

2'ye kadar yazıyorum, ekmeğimi yiyip tekrar Lüksemburg bahçelerine dönüyorum ya da yürüyüşe çıkıyorum (hava iyiyse). Yağmur yağdığında – sonuncusu neredeyse bir hafta sürdü - resim galerilerine gidiyorum. Saat 7'de tekrar

sokakta oturup akşam yemeği için hazır (olmuş) oluyorum. Çorba, iyi çorba yani, dana sote, biftek, domuz eti, bir sebze, marul ve peynir 7 frank. Daha sonra insanlar bir ileri bir geri giderlerken, popüler kafelerden birinde kahve. Geceleri 9'dan 12'ye kadar genellikle yazıyorum. Bu romanı kâğıda geçirirken endişe ediyorum.

Yünlü giysilere ve bir yeleğe neler verilmezdi ki. Oldukça serin – etraf hafif montlarla dolu. Tipik bir Paris yaz havası. Bereket versin fazlaca ince elbise getirmemişim.

Buradaki yegâne pahalı olan şey iyi tütün. Fransız tütünleri tatlarının iyi olmayışı yetmezmiş gibi kokuları da berbat. Bu nedenle ithal İngiliz tütünü satın alıyorum – iki peynir kutusu büyüklüğünde bir kutu tütün 10 frank (50 sent). Allah'tan yazmakla çok meşgulüm ve çok sigara içmiyorum. Bu yüzden bir kutu neredeyse 10 gün gidiyor. Sigara ucuz – ve berbat. Nal çivileri de dâhil ne ararsanız var içlerinde.

Aklıma gelmişken, 4 Ağustos'tan bu yana her Pazar ve Çarşamba yazı yazdım. Düzensiz olarak gelmiş olabilirler ama endişelenme – yalnızca unutma ki Pazar ve Çarşamba geldiğinde, yani keyfim yerindeyken oturup masada sana mektup yazıyorum.

Sevgiler,
Billy

Bayan M.C. Faulkner'a

30 Ağustos 1925, pazar

Sevgili Anneciğim,

Sana yazmıştım değil mi, hani Lüksemburg bahçelerindeki havuzda kayık yüzdüren yaşlı bir adam vardı. Kahvaltıdan döndüğümde sabahın bir vakti orada öylece duruyordu. Güzel bir gündü – (Paris havası genel olarak bulutlu ve pusludur.) – güneş kaybolmuş, serinlik çökmüştü. Onu gördüm, bastonuyla hızla koşturup insanların dostane bakışları altında kayığını yüzdürüyordu (Pazar günüydü). Elinde oyuncak buharlı bir yat taşıyan ve mavi bir yatçı şapkası giymiş diğer bir yaşlı adam daha vardı. Etrafındaki altı kişi ona önerilerde bulunurken o kayığı çalıştırıyordu. Gerçekten güzel kayıklardı – kaliteli ağaçtan yapılmışlar ve gerçekleri gibi bandıralı ve flama taşıyorlardı. Yaşlı bir adamın eğer dilerse tüm vaktini oyuncak gemilerle geçireceği ve kimsenin onu çılgın olarak adlandırmayıp onunla alay etmedikleri bir ülke düşünün! Amerika'da dama oynayıp verandada uyumanın dışında bir şey yapsa, hatta otomobil sürse bile ona gülerler.

Daha sonra devam ettim ve yaşlı iki kır saçlı adam, bir orta yaşlı beyle genç bir delikanlının kriket oynayışını izlemek

için durdum. Kriket bizdeki beyzbola benziyor; şu kadarla ki burada herkes kriket oynuyor ve her zaman büyük bir kalabalık onları izliyor. Fransızcam iyi olduğunda ben de deneyeceğim. Longue Paume (uzun el) isimli uzun tenis raketleriyle oynanan ama bir filenin bulunmadığı bir oyun daha var: toplar sert, bu yüzden tüm gücünüzle vursanız da uzağa gitmiyorlar. İzlemesi eğlenceli. Yaşlı hanımlar bile oynuyor. Çocukları *uzun el* oynarken görebilirsiniz. Fransızlar çocuklarına yetişkinlermiş gibi davranıyorlar hatta beş yaşındaki çocuklar yetişkinler gibi ciddiler. Burada bir arabaya binip ücreti ödediğinizde, kondüktör "teşekkür ederim" diyor. Bir dükkândan bir şeyler alırken de aynı– bir resepsiyona gitmek gibi bir şey. Şöyle arzedeyim;

— İyi günler bayım.

— İyi günler hanımefendi.

— Ne alırdınız bayım?

— Diş macunu, eğer mümkünse, hanımefendi.

— Teşekkürler bayım (diş macununu size verir); buyurun bayım teşekkürler.

— Teşekkürler hanımefendi (5 franklık bir banknot verirsiniz.)

— Teşekkürler bayım (banknotu alır; size para üstünü verir) Teşekkürler bayım

— Teşekkürler hamınefendi (para üstünü alırsınız); iyi günler, hammefendi.

— Hoşça kalın bayım.

— İyi günler baylar (dükkândaki herkese).

— İyi günler bayım (diye cevap verirler ve çıkarsınız).

Bu insanlar banyo yapmasalar da temiz havayı seviyorlar. (Avrupa'daki bir otelde bile banyo 25 sent tutuyor). Amerika'da bir hanım sabahı odasında bir şeyler okumakla veya geceliğini dikmekle geçirir; buradaysa giyinir ve bebeğini yanına alıp parkta oturur. Ve en şirin bebeklerin Jimmy'nin yaşında minik erkek ve kız çocukların peltek peltek Fransız-

ca konuştuklarını bir düşün. Kötü bir eğitim aldığınız hissine kapılmanızı sağlıyor.

Bu hafta dört bir yandan insanların düello yaptığı ve Madame de Pompadour'un Şatosunun bulunduğu Meudon'a gittim. Hem İngilizler hem de Fransızların ülke dışına çıkardıkları İngiliz I. James'in gömülü olduğu şapeli gördüm. O zavallı Stewardlar feci olaylar yaşamışlar.

Yarın Versailles'a – Marie Antoinette'in asıldığı yer – ve Fontainebleu'ye gidiyorum.

Hava burada oldukça serin. Geceleyin trençkotum olduğu için sevindim. Yaz neredeyse bitti. Buradaki birçok ağaç, Place d'Etoile civarındaki karaağaçlar ve Lüksemburg'daki yaşlı kestanelerin bir kısmı ölüyor. Amerikan gazeteleri bunu büyük bir telsiz istasyonun bulunduğu ve elektrikli tabelalarla araba reklâmı yaptıkları (Amerikalıların da çıkıp yarı yolda mola verirlerken bira içtikleri) Eiffel kulesine bağlıyorlar. Bira içmeyi ben de dört gözle bekliyorum – Eylül'de tüm Amerikalılar gittiğinde. Avrupa'ya gelen sınıf çok berbat. Yabancı bir eve gidip yere tükürdüğünüzü düşünebiliyor musunuz? Yaptıkları tam olarak bu.

Billy

Bayan M.C. Faulkner'a

(6 Eylül 1925, damgalı)

Biraz önce övünebileceğim güzel bir şey yazdım – Lüksemburg bahçeleri ve ölümle alakalı 2000 kelime. Genç bir kadın hakkında küçük bir taslağı vardı, nesre yakın olsa da[2] bir şiir üzerinde tam iki gün çalıştım, her bir kelimesi mükemmel oldu. Onun üzerine düşünerek, kelimeleri karşılaştırarak, beğenmeyip karar kılarak, sonra yine değiştirerek iki gece neredeyse hiç uyumadım. Ama şimdi mükemmel oldu – bir mücevher gibi. Bir haftalığına onu bir kenara bıraktıktan sonra görüşlerini almak üzere birine göstereceğim. Bu yüzden yarın feci bir hisle uyanacağımı sanıyorum. Ama böyle bir şey ortaya koymaya değer.

Romanda 2000'den fazla kelime bulunuyor. Öyle modern bir şiir yazdım ki ben bile ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Soğuk (ne zamana kadar sürecek acaba?) yerli halk bile oldukça soğuk olduğunu kabul ediyorlar. Romanı bitirmezden evvel yağmur mevsimi gelirse sanırım tekrar İtalya'ya

[2] Lüksemburg bahçelerindeki Mezarlığın sonundaki Drake tapınağı

döneceğim. Sert ve serin ama bahçe – trençkotumun içindeyken – oldukça hoş. Lüksemburg'un şimdi benim bahçem olduğunu düşünmeye başladım. Orada oturup yazıyorum, çocukları ve kriket oynayanları görmek için yürüyüşe çıkıyorum. Her zaman yanımda serçeleri beslemek için bir parça ekmek taşıyorum.

İşte sergi galerisindeki en büyük mermer heykel: 1,5 yaşlarında küçük toplu bir erkek çocuğu, örgü süveter ve başlığıyla topunu yerden almak için eğilmiş. O kadar şişman ve sarıp sarmalanmış ki zar zor eğilebilir ya da doğrulabilir; gidip ona yardım etmek istiyorsunuz. Fransızcada dört veya beş yaşlarında bir bebeğe "ufaklık" anlamında "Le petit" deniyor. Şirin bir şekilde "şu ufaklığa bakın" diyorsunuz.

Bill S., bugün New York'a doğru yola çıktı. Sabah 6.30'da onunla istasyona gittim. O vakitte Paris çok şirin. Her sabah caddeleri yıkıyorlar. Enfes kokuyor. Taze sebze ve çiçeklerle – menekşeler, büyük kasımpatılar ve dahlialar – seradan değil; şirin, sağlıklı ve dirençli çiçeklerle dolu market vagonları hariç hiç trafik yok; Seine hala bir havuzcuk gibi. Asla düşündüğümüz gibi büyük bir nehir değil. Buradaki her şey minik, sessiz ve neşe dolu – köprüler bile üzerlerindeki elektrikli yıldızlar, tablolar ve oyma figürlerle cicili bicili ve alımlı.

Çokça otobüs gezisine katıldım. 60 santim karşılığında (3,5 sent) otobüsün gittiği yere kadar gidiyorsunuz ; bu arada otobüsler her yere gidiyor. Fransa'nın bu kısmındaki en yüksek nokta olan Montmartre'a çıktım. (Norman, Sakson, Cermen ve İtalyan soyluları geri kalan tüm kısımlara sahip olduktan sonra içeride kalan Paris bölgesine "Fransa Adacığı" adı verilmiş. O vakitler kesinlikle bir adaymış ve esasen suyu kandan oluşuyormuş) alacakaranlıkta Paris'in ışıklarını görmek için çıktım Montmartre'a. Harika. Neredeyse her evde Paris'in baş azizi Aziz Genevieve'in alacakaranlıkta Paris'e bakan bir resmi bulunur. Meçhul asker mezarının bulunduğu Pantheon'daki Puvis de Chavannes yakınındaki güzel bir tasvir var.

Pantheon'da ayrıca boş bir duvarda yer alan kitabenin altında havacı Guynemer için bir çelenk bulunuyor. Onun adının verildiği bir de cadde var. Katedrallerin yakınında, dini mağazalarda ölmüş askerler için çok sayıda yazıt var ve her zaman alt kısmında şöyle yazılı: "onun için dua edin." Caddelerde buruk ve gri yüzlü, koltuk değnekleri olan veya boş ceket kollarıyla ve yaralı yüzleriyle birçok genç adam var. Şimdi de savaşmak zorundalar, Fas'taki Dunkirk ve Vosges Dağları arasında hâlihazırda ölü bir milyon genç adamla. Zavallı Fransa! Oldukça güzel ve bir o kadar mutsuz; buna rağmen son derece son derece neşeli. Amerika'da ne kadar şanslı olduğumuzun farkında değiliz.

Sakalım iyiden iyiye uzuyor. Bilmeye değer bulduğumuz birileri gibi beni de bir şekilde ayrıksı gösteriyor.[3]

Billy

[3] Faulkner imzasının altına sadece kafasının bulunduğu dolmakalemle bir portresini çizmiş.

Bayan M.C. Faulkner'e

3 Kasım 1925

Sevgili Anneciğim,

Dün üç mektup aldım, bir tanesi 21 Eylül tarihli. Bu çok sevindirdi beni. Gemiyi olması gerektiği gibi New York'ta yakalamış olmalılardı. Bill Spratling, New York'a Eylül'ün 10'u gibi geri döndü. Dün ondan da bir mektup aldım: Liveright'ı görmüş ve romanım basılacakmış.[4]

Maddi durumum iyi. Hatta yarın Londra'ya gittiğimde bir kaç giysi alacağım. George V.'e senin selamını ve mektup yazamayacak kadar meşgul olduğunu söyleyeceğim. Fransa'da yani Paris'te biraz yorgunluk hissettim. Yürüyüşten dönünce kendimi zinde ve huzur dolu hissettim ancak yalnızca dört gün sonra biraz canım sıkıldı. Bu sebeple Kasım'da henüz kötü hava çökmeden yürüyebilmek için İngiltere'ye gidiyorum. *Ama mektup yazacaksan mektubunu her zaman ki gibi Paris'e gönder.* Burada beni çok seven, peşimde ko-

[4] Faulkner'ın ilk romanı olan **Soldiers' Pay** Boni& Liveright, Inc. Tarafından 25 Şubat 1926'da basılacaktır.

şan bir adam var.[5] Mektupları ben neredeysem oraya gönderecek. Aksi halde onlara ulaşmam imkânsız.

Yolculuğumda o kadar çok şey gördüm ki onları kaleme almaya çalış(ma)yacağım, eve geldiğimde sana anlatmak için kenarda saklayacağım. Rouen ve Rennes gibi eski, çok eski şehirlerin yanında bir zamanlar kraliyet şehri olup kralın Compiegne ormanında yabani domuz ve geyik avlamaya çıktığı Compiegne gibi şehirler de var. Eski av patikalarını izleyerek ormanın içinde yürüdüm ve sık sık oturup borazanları ve köpekleri işittiğimi, yeşil ceketli avcıların dörtnala önümden geçişlerini gördüğümü hayal ediyordum. Compiegne'dan Pont Sainte Maxence'se 10 mil yürüyerek tüm bir gün geçirdim, bir başka gün de oradan Senlis'e. Senlis, Paris'ten bile eski bir şehir. Bir zamanlar Paris'in kendi piskoposu yokken Senlis piskoposu zaman zaman işlerini yürütmek için atla Paris'e gidermiş. Yaptığım harcamalar seni şaşırtacak: Rennes'e tren ücreti 2 dolar, diğer demiryolu ücretleri yaklaşık 2 dolar. Üşüttüm ve 1 dolara boğaz spreyi aldım, saman ve diğer eşyaların arasında uyurken beni sıcak tutsun diye 1 doları brendiye yatırdım. 9 gün için toplam 15 dolar harcadım. Günlük ortalama 25 mil yürüdükten sonra hayli acıktığım için bu paranın büyük bir bölümü yiyeceğe gitti. Ve Brest'in bulunduğu Bretagn'ı, Normandiya'yı, Roven'i, Picardy'i, Amiens'i, savaş bölgesindeki Artoisy'ı, Champegne'in bir köşesini ve Valois'yı gördüm. Amerikan birliklerinin savaşa ilk girdikleri yer olan Cantigny'den geçtim. Sanırım Madden Tate'in[6] yaralandığı yer burasıydı. Compiege ve Mondidier üç yıldır ön hattın berisindeydiler, bu yüzden çok zarar görmediler. Ama sekiz mil ötede sanki bir hortum toprak yüzeyinden yaklaşık altı adım-

[5] Faulkner'ın atıfta bulunduğu arkadaşı, Faulkner'ın New Orleans'dan tanıdığı Vieux Carré grubuna mensup bir fotoğrafçı olan ve Paris'te Faulkner'ın birkaç portre çalışmasını yapan William C. Odiorne'dur.

[6] Faulkner'ın altıncı sınıftan bir arkadaşı.

lık bir kısmı süpürüp götürmüş gibiydi. Ağaç kütükleri, anayol boyunca şarapneller ve patlamamış mermiler, teller ve çiftçilerin kazıp çıkardıkları kemikler. Zavallı Fransa. Şimdiyse Amerika burunlarını zımparaya tutacaktı. Eğer o senatörlerden bazısı buraya gelseler her bir evi yok edilen Fransa'nın ülkeyi nasıl memur ettiğini görürler, çiftçilerin toprak sürerken her dakika patlamamış bir top mermisine çarpıp can vereceklerini bekleyişlerini görürler, 10- 12 yaşlarında gıda eksikliğinden raşitik olan çocukların sürünüp zıplayışlarını görürler – eve döndüğümde eğer müsaade ederlerse senato önünde bir konuşma yapacağım. Yasağa güç yetirecek kadar zengin bir ülke kuşkusuz onlara birazcık olsun yardım edebilir. Fransızlar nazik ama ince değiller; iyi kalpli değiller (Monseieur le Compte de Boisguillaume Normandiya'da yağmurlu bir günde beni dışarı attı) ama cesurlar. İngiltere'de, Amerika'da Rusya'da olduğu gibi bir devrim olacak.

Sanırım bir ay kadar sonra İngiltere'de olacağım.

Bayan M.C. Faulkner'a

15 Kasım 1925

Sevgili Anneciğim,

İngiltere benim için müstesna bir yere sahip. Biraz yürüdüm ve güneş altındaki en sevgili, en sessiz ülkenin küçük bir bölümünü gördüm. Son iki günümü bir Breaton balıkçı teknesinde geçirdim – bir ölüm sessizliğinde tıngır mıngır sallanıp duran tekne gibi bir şey. Teknenin kancalarıyla öldürdükleri üçayak uzunluğundaki köpek balıkları dâhil iyi bir av yaptık.

Bu insanlar her şeyi yiyorlar; kuşkum yok ancak farkında olmadan yediğim şey köpek balığı olsa bile, güzeldi hani. Laf aramızda bir Fransız aşçı eski bir ayakkabıyı alıp onu lezzetli bir şey yapabilir. Soğuktu hava, cidden soğuk! Eller her zaman bereli. Hava ve deniz kabarsa da güzeldi. Sonbahar gelip çatmıştı. Neredeyse Ocak ayı gibi soğuk ve kuru. Yarın Paris'e dönüyorum. Şükürler olsun tekrar romanımı yazmaya başladım. Bir reenkarnasyon[7] vakasıyla alakalı tuhaf bir kısa hikaye yazdım. Paris'e ulaştığımda Liveright'tan haber almayı umuyordum. Dün sıra dışı bir şekilde başıma bir şeylerin geleceğine – iyi ya da kötü – dair büyük bir hisle uyandım.[8]

Billy

[7] Bu öykü muhtemelen Faulkner'ın **Doktor Martino ve diğer** öykülerinde (1934) görülen **"The Leg"** (Bacak) adlı öyküdür.

[8] Paris'e dönünce Faulkner Boni & Liveright'ın "Soldiers' Pay"ın kabul edildiğine dair notu aldı.

*9 Aralık 1925'te Faulkner vapur bağlantılı trenle Paris'ten Amerika'ya geldi. Oxford'a dönünce kısa öykü ve şiir üzerinde çalışıp vaktinin büyük bir bölümü Memphis'teki Mississippi Üniversitesi ve diğer bir çok yerde arkadaşlarıyla evden uzak geçirmeye başladı. **Soldiers' Pay** 25 Şubat 1926'da basılınca New Orleans'a dönüp Vieux Carre'da William Spratling ve diğer neşeli arkadaşlarıyla beraber olup şiir ve düz yazıya devam etti. Önceki yıl New Orleans'da edindiği arkadaşlarından birisi Erkekler Sarışın Sever (1925) isimli eseri bir bestseller olan Anita Loos'tu.*

Anita Loos'a

Şubat 1926

Sevgili Anita

Sarşın Kitabı'nı Bill'ın[9] elinden alıp okudum.. Hemen dışarı koşup kendime de bir tane aldım. Lütfen Dorothy'le – *zarif papatya ahmağı*'yla alakalı gıptayla dolu tebriklerimi lütfen kabul et. Sadece seni seven okuyucu kitlesi üzerinde feci bir oyun oynayabildin. Acaba içlerinden kaç tanesi Dorothy'nin gerçekten bir şeyi olduğunu anlayabilmiştir? Tanrım, cezbedici – Witter Bynner'in şiirindeki Hayal Okulundan bu yana en iyi hile – çoğu istifini bozmamıştır – acemi latifelerin bile onları yerlerinden kımıldatmayacak – ve diğerleri de onu hafif ve mizahi bulacaklar. Hatta Andersonlar[10] benimle onun hakkında konuşurken Ring Lardner'dan bahsettiler. Elbette bu yapmaya çalıştığın hatta bildiğinden daha iyi yaptığın şey; ben Elinor Wylie, Willa Cather ve aralarındaki tüm kadınlara rağmen kadınların zekâsıyla alakalı ön yargılarımda hala tutucuyum. Keşke Dorothy'yi ilk düşünen ben olsaydım.

Sevgilerimle,
İmza William Faulkner

[9] William Spratling, mektup kurşun kalemle Spratling'in antetli kağıdına yazılmış.
[10] Sherwood ve Elizabeth Anderson

Faulkner ilkbaharda Oxford'a döndü. Ancak yazın gelişiyle birlikte Phil Ston'un biraderi Jack ve eşi Myrtle'ın yazı Pascagoula Mississipi'deki yazlıklarında onlarla birlikte geçirme davetini kabul etti.

Faulkner ***Elmer'ı*** *bir kenara bıraktı ve bir yıl önce yazmak için henüz çok tecrübesiz olduğunu hissettiği* ***Mosquito*** *isimli romanı tekrar eline aldı. Şimdi "Mosquitos" adını taşıyan romanı daha da güzelleşmiş görünüyordu. Çalışmadığı zamanlarda vaktini Stone çocuklarıyla, komşu Baird ailesiyle – genç Helen ve erkek kardeşleriyle – ve daha önce oraya yerleşmiş olanlarca kötü şöhretli olarak kabul edilmiş birkaç Pascagoula sakiniyle geçirdi. Alegorik* ***Mayday*** *isimli küçük romanını bitirdi ve bir kopyasını bir sone kitapçığıyla Helen Baird'e sundu. Birçok yazlıkçının gidişiyle Pascagoula'da kalarak "Mosquitos"yu bitirdi ve Helen'e ithaf etti. Sonraki aylarda iki oldukça farklı proje üzerinde çalıştı: Snopes ailesini ele aldığı* ***Father Abraham*** *ve Sartoris ailesine işaret eden* ***Flags in the Dust****. İlkini bir kenara koyup ikincisi üzerinde yoğunlaştı ve o sonbahar New Orleans'da bu eser üzerinde çalışmaya devam etti. Faulkner ve Spratling yıl bitmeden önce onları eğlendirecek bir ortak çalışma için vakit buldular:* ***Sherwood Anderson & other famous Creoles****, başlıklarını Faulkner'in yazdı ve Vieux Carre'ın Spratling tarafından yapılan çizimlerinin toplandığı bir kitap.*

Helen Baird'e[11]

(Ağustos 1926)

... Kitabın bitmeye oldukça yakın. Sadece birkaç şey kaldı. Çok iyi insanlar(!) Jenny vanilyalı soda kadar tarife sığmaz ve Pete'in garip altuni gözleri var. Bay Talliaferro....

[11] *Mosquitos* 'un 269. sayfasının bir bölümü.

1 Eylül 1926'da Faulkner Mosquitos'nun daktilo edilmiş halini tamamladı. Romanın üretimi ve düzenlenişi esnasında yayıncısıyla mütemadiyen mektuplaşmıştır. İlişkileri, Liveright'ın iki hediyesine olan teşekküründe gösterildiği üzere samimidir: Emile Ludwig'in Napoleon'u (1926) ve Richard Le Gallienne'in The Le Gallienne Book of American Verse (1925).

Horace Liveright'a

11 Haziran 1927

Kıymetli Bay Liveright,

Napoleon kitabı için teşekkürler. Gerçekten güzel bir kitap; cilt, kâğıt, baskı; her şey güzel. Büyük bir eser: elimden bırakınazdan evvel yüz sayfa okudum. Tüm dünya tarihi okunur kıldığı için Lytton Strachey'e şükran borçlu.[12]

Ekte "Mosquitos" için bir ithaf yazısı var. Lütfen onu benim için ekler misin? Bu sözü bir süre önce vermiştim. Bilirsin kadınlara yalan söyleyebilirsin ama verdiğin sözlerden vazgeçemezsin. Bu onların bölgelerini ihlal etmek olur. Bunun ötesine geçmeye cesaret edemezsin.[13]

Kitap için tekrar teşekkürler. O ve Le Gallienne antolojisi, bir gün sahip olmayı umduğum kitaplık için iyi bir başlangıç oldu (görüldüğü gibi başka kitabım yok).

Herkese sevgiler.

William Faulkner

---

[12] Görüldüğü üzere Faulkner Ludwig'in Lytton Strachey'in yerleşik bir geleneğe karşı çıkar bir şekildeki biyografi yazarlığı tarzından etkilendiğini hissetmiştir.

[13] Helen Baird şimdi Guy C. Lyman isimli genç bir avukata ilgi duymaktadır ve dört ay sonra onunla evlenecektir.

Faulkner "Mosquitos"nun tashih nüshalarını alınca dört uzun pasajın onun verdiği nüshadan atıldığını görür. Bunlardan biri lezbiyen imalar taşıyan bir bölümdür. Diğerleri ise cinsellik ve sapkınlık izleri taşımaktadır. Faulkner'ın kızgınlığı Liveright'e yazdığı diğer bir mektupta kendini göstermektedir.

Horace Liveright'a

18 Şubat 1927

Sevgili Bay Liveright,

Mosquitos'yla ilgili mektubumun şikayetvari olmasından üzgünüm; aslında şikâyet etmeye çalışmıyordum. Atılmaların sebebini anladım ve sadece sonucuna işaret ediyordum, aslına bakarsanız çok önemli değil. Noktalamaya gelince, sebep 1910 model bir *corona* olan daktilom. Şimdi daha iyisini aldım.

Gerekçeleri bildiren not için teşekkürler. Ayrıca Bay Pell'i tavsiye edişiniz için de. Avansımın ne zaman verileceğini bilmediğimden profesyonel edebiyat alanında kısaca bir rahibe gibiydim ancak güneydeki bu 99 Fahrenhayt kışımızdan bıktım usandım.

İngiltere, sana imreniyorum. İngiltere memleketim gibi sanki.

Şu an iki şey üzerinde çalışıyorum; bir roman ve bir kasabanın insanları üzerine bir kısa öykü derlemesi[14]. Ayrıca senin için bile bir şeyler inceledim; hiçbir edebi kaygısı olmayan ve bunu yalnızca vakit geçirmek için yapmış birinden bir

[14] Roman *"Flags in the Dust"*tır ve öykü derlemesi de anlaşmada *A Rose for Emily and Other Stories* olarak geçecektir. Kitap *"These 13* olarak konuyla alakalı farklı öykülerle desteklenerek" The Stories of Townspeople ile Jonathan Cape ve Harrison Smith tarafından 21 Eylül 1931'de basılacaktır.

mesaj[15]. Onu birileri görecekse bu sensin, bu yazarlardan ilk senin görmende ısrar ettim. Sanırım adil olanı bu. Avrupa'dan döndüğünde görmen için sana ulaştıracağım.

Saygılarımla,
William Faulkner

(Burası kalemle yazılmış) biraz önce "Amerika'da kim kimdir?" den boş bir form aldım. Belki de o benimdir.

[15] Faulkner'in çocukluk aşkı Estelle Oldham 1918'de Cornel Franklin'le evlenmiş ve Hawaii'ye yerleşmiştir. Sonradan hiç basılmayan "White Beaches" isimli romanını yazacağı Şanghay'a taşınmıştır.

Bay William Stanley Braithwaite'e

(Şubat 1927)

Sevgili Bay Braithwaite,

İki yıl önce Four Seas A.Ş *"The Marble Faun"* isimli bir şiir kitabımı bastı. Basım maliyetlerini ödedim ve elimde Bay Brown tarafından imzalanmış olup telifinin olağan olduğu şekilde tarafıma ödeneceğine dair imzalanmış bir anlaşma var. 1925 sonbaharında bana 81 dolar borçlu olduklarını gösterir bir not aldım. Ne bu parayı aldım, ne de mektuplarıma bir cevap, taahhütlü bir mektubun postane tarafından alındı belgesinin dışında[16].

Bu insanlar hakkında bana herhangi bir bilgi verebilir misiniz? Acaba bu onların olağan prosedürü müdür? Herhangi bir yasal vasıtaya başvurmaksızın –ki buna güç yetiremem– bu parayı almamın başka bir yolu var mı? Az ya da çok, yalnızca gündelik el emeğinden gelen gelirin ötesinde bir gelirim yok.

Bu bilgiyle sizi rahatsız ettiğim için lütfen bağışlayın, ama böylesi bir hususu tam olarak kime soracağımı bilmiyorum.

[16] "The Marble Faun" iyi satmadı ve baskının büyük bir bölümü Four Seas deposundaki bir yangında sonradan yok oldu.

Birilerinin bir şairi soyacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu bir fahişeyi veya çocuğu soymak gibi bir şey. Şayet güneydeki iyi ya da kötü tüm şairlerin hamisi olarak bildiğimiz yegâne ulusal edebiyatçı olmasaydınız, sizi rahatsız etmezdim.

Saygılarımla,
William Faulkner

Not: "The Lilacs" isimli şiirimi son antolojinize almanızdan ötürü size teşekkür etme fırsatını veriniz.[17]

[17] 1925 Şiir dergisi Antolojisi, William Stanley Braithwaite, ed.

Faulkner "Flags in the Dust" üzerinde çalışmaya devam etmiş ve o yaz eserin yazımında yolu yarıladığını düşünmüştür. Zaman zaman bir tanesini yayıncının dikkatine sunduğu iletiler bulunmaktadır.

Bay Horace Liveright'a

(22 Temmuz 1927'de alınmış)

Sevgili Bay Liveright,

Geçen hafta kumarda bir miktar para kaybettim ve size bir senet düzenledim[18] eğer yolu yoksa iptal edin. Bu geçici bir rahatlık sağlayacak. Böyle bir gereksinim olduğu için üzgünüm. Eğer ödeme niyetiniz varsa bir sonraki ödememden düşebilirsiniz, yani Eylül 1'de size göndereceğim eserden. Yarıladım sayılır. Senet iki yüz dolarlık.

Herkese en iyi dileklerimle.
(yazı) Bill Faulkner
(imza) W. Faulkner

[18] Liveright senedi karşıladı ancak Faulkner'a gelecekte böyle bir şeyin tekerrür edip etmeyeceğini kendilerine bildirmesini istedi.

Bay Horace Liveright'a

(Temmuz sonları, 1927)

Bu iyiliğiniz için müteşekkirim. Önceden sizi uyaramadığım için üzgünüm ama acil bir gereklilik hâsıl oldu. Oldukça uzun bir hikâye. Yirmi galon viski alıp eve getirdim, rulette üç yüz doların üzerinde bir para kaybedince bir çek yazdım. Bankada yaklaşık yüz elli dolar vardı ve viskimi satıp sadece işportacılık gibi küçük bir kanun çiğneme riskiyle aradaki farkı kapatırım diye düşündüm. Bu sebeple yaklaşık üç gün sonra eve geldiğimde bizim zencilerden biri viskinin kokusunu alıp birazını sattıktan sonra yakalandığını ve geri kalanın nerede saklı olduğunu polise anlattığını gördüm. Yani tüm viskiyi kaybetmiştim.

Çeki karşılamak için para bulmak zorundaydım. Geçen bahar gelen sel yüzünden güneyliler kumar borcu için nakit veremeyecek olmasalardı size dönmezdim. Bu nedenle geçici bir çözüm bulmam gerekiyordu. Senedi karşıladığınız için tekrar teşekkürler. Bunu bir daha yapmayacağım; kesinlikle öncelikle izninizi sormadan asla.

Roman iyi gidiyor. Diğer şeylerden çok daha iyi. Sonunda eldeki malzemeyi kontrol etmeyi ve rasyonel gerçeklik gi-

bi şeylerin üzerine yerleştirmeyi öğrendiğime inanıyorum. "Mosquitos"nun yorumları ne âlemde? Bir ikisini görmüştüm. Size göre tatminkâr mı? Bir bütün olarak yani.

Yeri gelmişken bir kitap oluşturmaya yetecek kadar şiir gönderiyorum. Zahmet olmazsa bir bakar mısınız? Daha ziyade bir şiir kitabına bakma lütfunu gösterir misiniz?[19]

[19] Faulkner "**The Greening Bough**" isimli bir derleme üzerinde çalışıyordu. Bu eseri 20 Nisan 1933'te Harrison Smith ve Robert Hoas tarafından "**A Gren Bough**" olarak basılacaktı.

Bay Horace Liveright'a

30 Kasım 1927

Kıymetli Bay Liveright –

*"Flags in the Dust"*ı beğenmemeniz çok üzücü. Geçen yaz bana peşinen verdiğiniz 200 dolara karşı elinizde tutmuyorsanız eğer, kitabı bana geri göndermenizi isteyecektim. Başkalarına göndermeyi deneyeceğim. O kitabın adımı bir yazar olarak tescilleyeceğine hala inancım var.

Üç ya da dört yıl sürecek bir kitap üzerinde fasılalarla çalışıyorum; ayrıca bahara doğru bitireceğine inandığım bir diğer roman var elimde.[20]

Eğer kitabı o peşinat için tutmuyorsanız geri gönderiniz. Ben de bir diğeri üzerine çalışayım. Her neyse, düşüncelerinizi mümkün olduğunca çabuk bildirebilir misiniz?

Herkese saygılar,
William Faulkner

[20] Muhtemelen sırasıyla **Father Abraham** ve **"stories of my townspeople"**

Bay Horace Liveright'a

Mart başı, 1928[21]

Sevgili Bay Liveright –

27 Şubat tarihli kitabımı başka bir yere gönderme iznini veren mektubunuzu aldım. Derhal gönderiyorum.

Elimde bir roman var. Eğer şimdiki hızımla devam edersе sekiz hafta içinde bitireceğim.[22] Sizi memnun edeceğini umuyorum.

Isadora Duncan için size teşekkür etmek istiyorum[23]. Güzel bir kitap. Üzerinde böylesine güzel çalışılmış başka bir kitap görmedim. Metnin kendisi o kadar kötü gitmiyor ancak Shakespeare bile, adil olmak gerekirse, o kitabı ortaya güç bela ortaya koyabilirdi. Eseri hazırlayışın ve eserdeki üslubun nedeniyle kesinlikle tebrik edilmeyi hak ediyorsun.

Sonraki kitabı Mayıs gibi getiririm diye düşünüyorum.

Herkese saygılar,
William Faulkner

[21] Liveright bu mektuba 12 Mart 1928'de cevap verdi.

[22] Öyle geliyor ki bu eser sonunda "The Sound and Furry" olarak ortaya çıkacak "Twilight" tır.

[23] Boni&Liveright, Isodara Duncan "Hayatım" isimli eserinin sınırlı bir sunum edisyonunu bastı. Faulkner kendi kopyasına 24 Şubat 1928 tarihini düşmüştür.

Diğer yayıncılar "Flags in the Dust"ı reddetmede Horace Liveright'ı izlediler. Bu durum Faulkner'ı geniş bir revizyon yapmaya teşvik etti.

Bayan Walter B. McLean'e[24]

Perşembe (muhtemelen Bahar) 1928

Sevgili Bama Hala –

Yakında Memphis'e tekrar gelmeyi umuyordum. Ayrıca kitabı daha makul bir hale getirip sana yollamaya çalışıyordum. Ama her ikisi de olmadı; bu yüzden sana baskı küpürlerini gönderiyorum. Yazıyı düzenler düzenlemez sana göndereceğim. Her gün bir kısmını yakıp yeniden yazıyorum. Şu an anlaşılmaz bir halde, öyle ki beni bir parça yordu. Bir süreliğine onu bir kenara öylece bırakacağım...

Walter Amcaya selamlar,
William

[24] Faulkner'in büyük halası. Kendisiyle yakından ilgilenmiş ve onu yazmaya teşvik etmiştir. (ç.n)

"Flags in the Dust" yeni adıyla ***Sartoris*** *20 Eylül 1928 tarihli bir anlaşmayla Harcourt, Brace Şirketi tarafından 7 Ekim 1928'de yayınlanacaktır. Faulkner'ın New York'a gidişi muhtemelen Eylül sonudur. Burada Liveright'la olan son bağları da zarar görmüştür.*

Bayan Walter B. McLean'e

Çarşamba (muhtemelen Kasım 1928) [25]

Sevgili Bama Hala –

Kitabımı beyaz adamlar basacak artık. Harcourt &Brace A.Ş beni Liveright'dan satın aldı. Burası çok daha iyi. Kitap Şubatta çıkacak. Ayrıca şimdiye kadar okuduğum en korkunç kitap.[26] 10 yıl içinde başka birinin bu kitabı basabileceğine inanmıyorum.

Her zamanki gibi sıkıcı geçiyor. Bu yerden nefret ediyorum.

Her zaman olduğu gibi sana ve Walter Amcaya sevgiler.

[25] Misisipi Üniversitesinden bir arkadaş. Wasson Faulkner'in kitap ajansı gibi çalışıyordu.

[26] Ses ve öfke.

Faulkner edebiyat acenteleriyle ilişkilerinde düzensiz ve sağı solu belli olmayan bir müşteriydi. Finansal ihtiyaçları nedeniyle eseri doğrudan olası alıcılara gönderiyordu. Yeni bağlantılarından birisi de Scribner's Dergisinin editörlerinden Alfred Dashiell'di.

Alfred Dashiell'e

(22 Aralık 1928'de cevaplanmıştır)

Sevgili dostum Bay Dashiell –

Ekte Scribner'in mevcut ihtiyaçlarını tekrar karşılayacağını umduğum iki öykü var.

New York'tayken verdiğim *"Once Aboard the Lugger"* isimli bir kitabımı hatırlarsınız. Diğer eserdeki bölümün geri kalanı için bölümün mevcut yarısının size daha uygun düşeceği ümidiyle aynı başlığı kullandım.[27]

"Bayan Zilphia Gant" hala gereksiz olabilir; korkmuyorum.[28] Kısa öykülerle ilgili hiçbir şey hissetmediğime eminim; asla kısa öykü yazamayacağım, yine de tuhaf kimi gerekçelerle öyle yapmaya devam ediyorum ve bitimsiz bir iyimserlikle bunları Scribners'de yazmaya çalışacağım.

Eğer 15 Ocaktan önce bunlarla alakalı bir karara varırsanız, lütfen bana iletin; eğer bu tarihe kadar karar veremezseniz, lütfen elinizde tutup bana bildirir misiniz? Harcourt bir romanımı o zaman basacağı için Şubatın biri gibi New York'a döneceğim.

Saygılarımla,
William Faulkner

[27] "Once Aboard the Lugger" açıkça görüldüğü üzere aynı isimli bir romandan alıntılanmıştır. Faulkner romanın büyük bir bölümünü yok etmiştir ama bu adı taşıyan bir öykü Contempo 1'de (1 Şubat 1932) basılmıştır.

[28] Birkaç karşı çıkıştan sonra bu öykü Teksas Kitap kulübü tarafından 1932'de basılmıştır.

Bay Chase'e

(13 Nisan 1929'da alınmıştır)

Sevgili Bay Chase –

Teşekkür mektubunuzu aldım. (nisan 8)

Eğer gönderebilirseniz Sartoris'le alakalı eleştirilerin kopyalarını görmeyi çok arzuluyorum. En masum biçimiyle tamamen bir yayın kıtlığında yaşıyorum. Buradaki dergi mağazası kapağında iç çamaşırlı bir kadın ya da bir adamı silahıyla vuran diğer adam olmayan hiçbir şeyi satmıyor; gazeteler içinde durum böyle.

O nüshaları bana gönderme nezaketinizden ötürü teşekkür etmem gerekirdi. Tekrar teşekkür edeceğim.

Şu an için Sartoris'i satmayla alakalı herhangi bir fikir yok. Burada kitapla ilgilenen bir eczacı var. Ancak resmi olmayan ve elli sentten daha pahalı olan şey aslında buralarda ancak ilaçlardır; adam bunlarla sadece benim dostluğum için meşgul oluyor. Bu sebeple onunla mümkün olduğunca kolay bir anlaşmaya karar vereceğinizi umuyorum – yani adet olduğu üzere. Adı;

Gathright – Reed İlaç AŞ. Oxford, Miss.

Bay Reed[29] iyi bir insan. Eğer ona konsinye gönderirseniz, şimdi bir nüsha satar ve buradaki insanlar benim bir "kitap yazarı" olduğumu öğrenene kadar üç dört yıl satışa devam eder. Bilirsiniz Bay Reed'in sermayesini kitaplara bağlayarak onları *Tanlac* ve *Pinkham* terkiplerinden mahrum etmek istemem.

Lütfen en derin saygılarımı Bay Harcourt'a iletin. Yaza doğru bitirmeyi umduğum bir diğer roman üzerinde çalışıyorum.

Saygılarımla,
William Faulkner

[29] W. M (mac) Reed uzunca bir süredir Faulkner'ın dostu ve onun en eski takipçilerinden biridir.

20 Haziran 1929'da Faulkner Estelle Oldham Franklin'le evlendi. Pascagoula Mississipi'de balayı yaparlarken Wasson'un parça parça yayınladığı "The Sound and Furry"nin tashihlerini aldı.

Ben Watson'a

(Yaz başı, 1929)

Sevgili Ben,

Mektubun için teşekkürler. Bana çok hoş görünse de ikinci okumada orijinalinin müphem göründüğü yerlerde birkaç italik daha ekleyerek yazıldığı gibi düzeltmede bulundum. İtaliklerle yalnızca iki farklı tarih gösterildiği sizin değişiklik yapmanızın sebebine gelince; iki sebep olduğu bana makul gelmiyor. Öncelikle paragraf arası fasılaların anlamını netleştirdiğine inanmıyorum; ikinci olarak dört'ten fazla ilgili tarih mevcut. Tasarrufun dışında olanlar: Damuddy ölür. Benjy üç yaşındadır.(2) adı değişir. Beş yaşındadır (3). Caddy'nin düğünü. 14 yaşındadır.(4) genç bir kıza tecavüze yeltenir ve iğdiş edilir. 15 (5) Quentin'in ölümü (6) Babasının ölümü (7) 18 yaşındayken mezarlığı ziyaret (7) (kasten yazılmıştır.) anekdotun anlatıldığı vakit 33 yaşındadır. Bunlar hatırladıklarımdan birkaç tanesi. Böylece sizin gerekçeleriniz kendiliğinden ortadan kalkıyor.

Ama asıl sebep bir fasılanın tempodaki nesnel bir değişimi göstermesidir, oysa buradaki hedef resim sürekli bir bütün olmalıdır, çünkü düşünce aktarımı özneldir; yani okuyucunun değil Ben'in zihninde. Bence okuyucuda Benjy'nin kafa karışıklığım oluşturmak için italiklerin gerekli olduğunu düşünüyorum; dışarıdan dinamik ve mantıksal bir bütünlük olan bir aptalın kırılmaz yüzeyli kafa karışıklığı yani. Bunu elde etmek için bir başlangıç yazmak gerekli olacaktır. O gün siz ve Hal'la ayak üstü konuşurken müzakere ettiğimiz gibi

keşke yayıncılık bu gibi durumlarda renkli mürekkep kullanacak kadar yeterli bir gelişim geçirse. Ancak şimdi içinde bulunduğumuz durumda bu hayli müşkül. Gözüme en renksiz ve zayıf bir şekilde ortaya konan bir resim gibi görünüyor. Eğer bir şey yapılacaksa dördüncü bölüm gibi bu bölümü de nesnel bir şekilde yeniden yazmak gerekli. Sanırım bu bölüm çok feci. Eğer siz yapmayacaksanız yayıncılık bunu yapacak kadar gelişene değin bu fikri muhafaza edeceğim. Her neyse, tüm italikleri değiştirin. Birisi gözünüzden kaçmış. Ayrıca italikle yazılmış bölümlerin noktalamaları yeniden yapılmalı. Bunu görmeniz gerekli çünkü bütünlükten yanasınız. Ayrıca dostum, metne herhangi bir ilavede bulunmayın. İyi niyetli olduğunuzu biliyorum, ben de öyleyim. Yaptığınız iki ya da üç ilaveyi kaldırdım.

Burada kumsalda hoş bir yerdeyiz. Yüzüyor, balık tutuyor, biraz da kürek çekiyorum. Estelle'in selamları var.

Umarım bunu bir kez daha düşünürsün. Gerekçelerin kendi kendilerini geçersiz kılıyor. Her iki fiili sahne için kasten italik kullandım ve farklı olay tarihlerini göstermek için değil yalnızca okuyucunun bir düşünce aktarımına katılmasına müsaade için. Hafızaların kendi tarihlerini oluşturmalarını sağlayarak bu sahneleri hatırlattım.

Bill

Aşağıdaki bölüm Faulkner'ın revizyon sürecinde daha sonra Wasson'a gönderdiği mektuplardan birinden alınmıştır.

Ben Wasson'a

(yaz başı, 1929)

Buradaki italikler bir kişinin konuşması içerisinde diğer bir kişinin konuşmasını göstermektedir. Benim italikleri kullanmam belirli bir plan olmaksızın gerçekleşmiştir. Sanırım bu durumda olduğu üzere her zaman bir düşünce transferini göstermezler. Bu paragrafları oluşturmanın yegâne şekli halen bir acemilik gibi görünmekte. Çünkü eğer aşağıdaki gibi olursa Bayan Compson'un saçma sapan konuşmasındaki soruları uzadıkça uzayan bir tarzda kesmektedir:

"...düşünmek zorundasın, dedi Anne"
"Şimdi tut dedi Versh. Tuttu vs.
"Bir gün gitmiş olacağım vs., dedi Anne
"Şimdi dur, dedi Versh.
"Buraya gel ve öp.... Dedi Anne

Önceki mektubu affedin. Kaba ve düşüncesiz olmak istedim. Ama inanın ki haklıyım. Ne ki burada sizi suçlamıyorum. Size yönelttim çünkü kitapla sizin oradaki herkesten çok ilgi olduğunu düşünüyorum. Biliyorum ki her ikimizde geçen sonbahar aynı noktayı müzakere ettiğimiz için benzer düşünüyoruz. Neyse affedin. Estelle selamlarım gönderiyor.

Herkese sevgiler,
Bill

Bayan Walter B. McLean'e

Pazar (muhtemelen Ekim 1929)

Sevgili Bama Hala,

Geliyor olmana çok sevindim. Seni ne zaman karşılayacağımı bildir lütfen. Bütün gece bir santralde[30] çalıştım ve eşim de bulaşıcı bir hastalık yüzünden babasının evinde karantinada. Bu sebeple dairemiz emrine amade, dilediğince kalabilirsin. Bütün gün boşum ama bu iyi olacak. Ne zaman ve saat kaçta geleceğini bildir. Üniversite yolunda Bayan Elma Meek'in evinde yaşıyorum. Kime sorsan gösterir. Ne zaman geleceğini bildirirsen ben de uyanık olurum. Seni ve Walter Amcayı bekliyoruz.

William

[30] Faulkner daha sonra bu santralde geçirdiği saatler esnasında "Döşeğimde Ölürken – As I Lay Dying" isimli eserini kurguladığını söyleyecektir

12 Ocak 1930'da "As I Lay Dying"i daktilo ettikten sonra, Faulkner, çabuk bir gelir kaynağı olarak kısa öykülere dönmekte hürdür artık. Farklı dergilere bir gönderi listesi tutacaktır. Yaptığı şey öncelikle The Saturday Evening Post gibi en yüksek ücreti ödeyen dergilere gönderide bulunmaktır. Aşağıdaki mektupta bahsi geçen öykü Post tarafından 25 Kasım 1930'da yayınlanmış olan "Red Leaves" olabilir. Eğer böyleyse Faulkner muhtemelen Scribner'in kabul etmeyişinden sonra öyküyü elden geçirmiş ve Post'a göndermiştir.

"Scribner's" a

(1930 başları)

Sayın Bay (ya da Bayan)

Biraz önce Scribner's'in Ocak 1930 sayısını gördükten sonra iyi bir mektup yazdığımı düşündüm. Her ikisinin de adı Gladys Rock[31] olan dergi yazarı veya abone bulabileceğinizi sanmıyorum.

Size bir başka öykü. Çok az insan Mississippi Kızılderililerinin kölelere sahip olduklarını bilir; bu yüzden tamamını almanızı öneriyorum. Birçok iyi öykü bulabilirsiniz. Sebep paraya ihtiyacımın olması. Diğer zamanlar bu Kızılderili öykülerinden birini yazdım. 125 gineye yine İngiltere'deki Blackwoods tarafından satın alındı.[32] Dergiler de bu yüzden basılıyor değil mi? Satın alınıp tekrar satın alınmak için.

William Faulkner

[31] Açıkça görüldüğü üzere Faulkner editöre hiç basılmamış bir mektup yazmıştır. Memphis Press – Scimitar'da 10 Temmuz 1931'de görülen bir röportajda Marshall J. Smith, Faulkner'in şöyle dediğini aktarmıştır, " 1826'da bir zenci köle ve timsahtan – her ikisinin de adı Gladys Rock olan – doğdum. İki biraderim var. Birisi Dr. Walter E. Traprack ve diğeri Eaglerock – bir uçak." Smith şu ilavede bulunur " Traproct, mizahçı Dr. George Chappel tarafından icad edilen bir mistik karakterdir." (Bkz. Lion in the Garden – New York: Random House, 1968', s; 7-9)

[32] Faulkner'ın böyle bir satış yaptığına dair hiçbir kanıtın olmadığı görülmektedir.

Faulkner zaman zaman röportajlara rıza gösterse de mahremiyetinin ihlal edilmesine içerlemiştir. Bu düşünce gazetelerin yazarlarından bilgi ve resim istemelerini de kapsar duruma gelmiş ve kendisini farklı yollarla ortaya koymuştur. Forum " A Rose for Emily"i satın aldığında Faulkner kendisi hakkında aşağıda yer alan kurgu ve gerçek karışımı bir bilgi eklemiştir.

Editöre

(1930 başları)

Eski zamanlarda Mississippi'de erkek ve bekâr olarak doğdu. Dedesinin bankasında iş buldu ve dedesinin likörünün ilaçvari değerini öğrendi. Dedesi bunu temizlikçinin yaptığını sandı ve temizlikçiye zor kullandı. Savaş gelip çattı. İngiliz üniformasını sevdi. Kraliyet Hava Kuvvetleri (RFC)'de pilot oldu. Yere çakıldı. İngiliz hükümetine 2000 pounda mal oldu. İptal. İngiliz hükümetine 84.30 dolara mal oldu. Kral "Aferin" dedi. Mississippi'ye döndü. Aile iş buldu: posta müdürü. İki müfettişin taraf olduğu karşılıklı bir anlaşmayla ayrıldı; gelen tüm postaları çöp kovasına atmakla suçlandı. Giden postalara neler olduğu kanıtlanamadı. Müfettişler başarısız oldu. 700 dolar aldı. Avrupa'ya gitti. Sherwod Anderson adlı adamla tanıştı. "Niye roman yazmıyorsun? O zaman belki çalışmak zorunda kalmazsın". Öyle yaptı. Soldier's Pay. Yazdı. Mosquitoes. Yazdı. The Sound and Furry. Yazdı. Sanctuary. Gelecek seneye. Şimdi tekrar uçuyor. Yaşı 32. kendi daktilosuyla çalışıyor.[33]

[33] Mektup aynı numarayla "**A Rose for Emily**" ile birlikte görülüyor, forum, LXXXIII (Nisan 1930)

The American Mercury "Honor"u yayınlamak üzere Haziran 1930'da satın aldığında Faulkner herhangi bir şey eklemeyi reddetti.

Ben Wasson'a

(İlkbahar 1930)

Sevgili Ben,

Öykü için verilen iyi ücret için teşekkürler. Bir kadar herhangi bir yere çıkmayacağımdan çeki buraya gönderebilirsin lütfen mümkün olduğunca çabuk gönder lütfen; ayın ilk gününe on gün var.

Üzgünüm, bir fotoğrafım yok. Biliyorum ki fotoğraf çektirme niyetinde değilim. Biyografiye gelince. O o.ç.larına bir şey söylemeyin. Onları ilgilendirmez. Onlara iki yıl önce Cenevre barış konferansında zenci bir köle ve bir timsahtan doğduğumu söyleyin. Ya da onlara ne söylemek isterseniz onu söyleyin.

Bill

Faulkner "That Evening Sun Go Down", The American Mercury'ye gönderdiğinde editör H.L. Mencken "baş öykü" olarak bulmuştur ancak Faulkner'a 7 Kasım 1930'da eğer öyküyü yayınlayacaklarsa iki değişikliğin yapılması gerektiğini yazmıştır: Nancy'nin hamileliği daha az ayrıntılı ele alınmalı ve kocasının ismi Jesus değiştirilmelidir. Faulkner Mencken'in mektubuna cevaben bir açıklama notu kaleme almıştır.

H.L. Mencken'e
(sonbahar 1930)

Hamilelikle alakalı şu diyalogu silmedim. Çünkü bana öyle geliyor ki Judah'ı (Jesus) elden geldiğince çabuk bir şekilde trajediyi potansiyel bir faktör olarak tesis ediyor. Aksi takdirde bana göre öykü uzunca bir süre bir miktar müphem olacaktır. Bununla birlikte en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız tamamen çıkarılabilir. Öyküyü beğendiğinize memnun oldum; bana göre de hoş bir öykü.

"vine" ismini kaldırdım. Sanırım Boston'a hakaret sayılabilecek husus budur.[34]

[34] Karısı açıkça hamiledir ve bir başka adam vasıtasıyla Jesus Compson çocuklarına Nancy'nin elbisesinin altında kavun taşıdığını söyler. Nancy cevap verdiğinde "Bu senin asmandan olmadı" Jesus şöyle cevap verir, "Eğer ondan olursa asmayı kesebilirim." (Toplu Hikayeler New York:Random House,1948)

Estelle Faulkner'a

(13 Kasım 1931 mühürlü)

Tallulah Bankhead için bir film yazıyorum. Ne dersin? Yaklaşık 10.000 dolarlık kontrat bugün imzalanıyor. Şöyle ki; dün karşılığında 500 dolar alacağım sinopsisi yazdım. Sonra sinopsisi genişletip fiiliyata dökeceğim ve 2500 dolar alacağım. Daha sonra diyalogları ve geri kalanı yazacağım. Daha sonra muhtemelen Holywood'a gideceğiz. Mümkün olduğunca çabuk seni haberdar edeceğim.

Büyük bir heyecan yarattım. Bir haftadır dergi editörlerince onuruma mini öğle yemekleri veriliyor. Ayrıca akşam yemekleri de var, neye benzediğimi görmek isteyen kişilerce. Aslında hayretle öğrendim ki şimdi American Letters'daki en önemli figür benim. Yani istikbalim çok iyi. Sinclair Lewis ve Dreiser bile beni görmek için randevu aldılar ve Mencken Çarşamba günü Baltimore'dan beni görmek için o kadar yolu kat edip geliyor. Yükseldiğim için memnunum, boş yere olmamış. Ama bunun kafama girdiğinden emin değilim. Her neyse, yazıyorum. Roman üzerinde ve Cosmopolitan'ın karşılığında bana 1500 dolar ödeyeceği kısa bir öykü[35] üzerinde

[35] Light in August romanına devam etti, ancak Cosmopolitan kısa öyküyü almadı.

çalışıyorum. Ayrıca Bankhead oyunu.[36] Mektuplarımın kısa oluşu bu yüzden- gördüğün gibi zamanımın büyük bölümünü yazmaya ayırıyorum. Ancak her an seni düşünüyorum. Cho- Cho'ya[37] dün restoranda Jack Oakie'nin yanımda oturduğu ve gelecek hafta Nancy Carroll'la buluşacağımı anlat.[38]

Billy

[36] Oyun bu şekilde tamamlanmadı. Ancak MGM'de üzerinde çalışacağı Night Bird ve The College Widow isimli iki bitmemiş esere temel teşkil etmiş olmasıdır.
[37] Faulkner'm büyük kızı
[38] Zamanın popüler aktör ve aktrisi

Geçen hafta bir akşam yemeği partisinde Pauline Lord'la tanıştık.[39] Bana beyaz bir gül verdi. "Ben de meşhurum" dedi. "Sanctuary"den çıkardığım oyun bitmek üzere[40]. Provaların gelecek hafta başlayacağını duydum.

Not: çalışma odamda içinde bazı şiirler bulunan ve üzerinde Harrison Smith yazan büyük bir zarf var. Lütfen onu alıp bana, 320 East 42 st. Adresine postalar mısın?

[39] Zamanın popüler bir aktrisi

[40] Sanctuary'nin drama versiyonu açıkçası mevcut değil.

Güneyli Yazarlar Konferansının sonuna doğru, Faulkner çok içmeye başlamıştır. Milton Abernity, Paul Green ve Hal Smith'le New York'a yolculuk etmişlerdir. Kısa bir süre sonra Smith, Faulkner'ı Sanctuary'nin başarısı sonrasında onunla anlaşmayı arzulayan diğer yayıncıların yağcılıklarından uzak tutmak niyetiyle güneye olan yolculukta Faulkner ve Abernethy'nin harcamalarını üstlenmiştir. Abernethy tekneyle Jacksonville, Florida'ya yolculuk etmiş ve geriye Abernethy ve Anthony Buttitta'nın Contempo isimli bir dergi çıkardıkları Kuzey Carolina'daki Chapel Hill yolu üzerinden dönmüşlerdir. Bu ikisi yolculuklarına kaldıkları yerden başlamazdan evvel Faulkner derginin gelecek sayısında eserlerinden bir kısmını kullanabilecekleri sözünü vermiştir. 1932 Ocak başlarında Buttitta Oxford'a gelmiş ve ayrılırken Faulkner'ın ona sunduğu materyaller arasından on şiir ve bir öykü seçip almıştır. Smith, Abernethy'nin kendine verilen şiirlerden sınırlı sayıda bir baskı yapılacağını okuduğunda Faulkner'a yazmış ancak Contempo'daki materyaller hususunda çabucak bir mektup yazan Faulkner Smith'in dile getirdiği diğer meselelerle ilgilenmemiş görünmektedir.

Harrison Smith'e

(Ocak ortası, 1932)

Mektubunu aldım. Abernethy'ye derhal telgraf çektim: derginin baskıya girdiğini söylüyor. Üzgünüm. Yaptığımın neye sebep olacağını o vakit fark etmemiştim. Dergiye de lanet olsun, ona bulaştığım için bana da lanet olsun, içinde bulunduğum duruma da beni ... gönderdiğin için sana da lanet olsun. Bunun tekerrür edeceğini sanmıyorum. Ama böyle yaparsam Allah için Ben'i bul ve ikimizin hayrı için bir dahaki sefere beni ona yönlendir.

Onda vasat bir öykü ve birkaç şiir var.[41] İçlerinden sende olup olmayanlar hangileridir bilmiyorum.

[41] Öykü " Once Aboard the Lugger" şiirler de "April", "Vision in the Spring", "My Epitaph", "Spring", "Twilight", "I will not weep for youth", "Knew I love once", "To a virgin", "Winter is gone" ve "A child looks from his window."

1931–32 kışında Faulkner Light in August'a ve Smith'in teşvikiyle A Green Bough olacak bir şiir derlemesine devam etti.

Harrison Smith'e

(Kış 1932)

Sevgili Hal –

250 dolar şimdilik beni idare edecek. Sen gönder. Şu an sen kârdan ziyade harcamalarla alt üst olurken seni sıkıntıya sokmam sebebiyle üzgünüm. Ancak ya romanı bir kenara koyacağım ya da kısa öykülerle fahişeliğe devam edeceğim. Uygun olduğunda bana bir miktar daha gönder...

Bill

"Şiirler"in kontratıyla seni rahatsız etmeyeceğim. Yapabileceğinin en iyisini ver. Şimdi soğukkanlı Yankee'ye gidiyorum; bir zamanlar yaptığım gibi gidip başka şeylerle para kazanacak kadar genç değilim. Bunu yazmayla ve yazmayı bırakmakla yapmak zorundayım. Eğer % 15 verirsen, seni bir daha peşinatla rahatsız etmeyeceğim. Bu sınırlı bir baskı mı olacak yoksa satması durumunda tekrar basılacak mı? Unutmuşum.

Paul Romaine'e[42]

(Mart olabilir) Çarşamba
(Muhtemelen 16 Mart 1932) [43]

Sevgili Bay Romaine,

Çek için teşekkürler. Hemen mektup yazmadığım için affedin ama biraz rahatsızdım. Kuşkusuz sizin için birkaç eser imzalayacağım. Cimri olmaktan nefret ederim. Ama kahrolası imza pamuk gibi bir şey; ne kadar çok yaparsanız o kadar değersizleşiyor ve alacağınız karşılık azalıyor. Ben ya onunla ya da pamukla geçiniyorum. Çiftçilik yapamam. Müsaade edersen de sayısı az ama değerli olsun, ben de sonra sizin için değerli bir şey yapayım. Ücretsiz nüshalar için teşekkürler.

Hemingway'in sözleri olağanüstü[44], söylemeyi ilk düşünenin kendim olmasını istediğim halde benim hakkımda ikinci defadır bir şeyler söylemiş.

---

[42] Casanova Yayınevi Milwaukee, Wisc. Sahibi ve Salmagundin'in yayıncısı

[43] Carl Petersen, Each in His orderer Place: A Faulkner Collector's Notebook (Ann Arbour, 1975) s 183-84

[44] Ernest Hemingway Romaine'e Salmagundi'de "Ultimately"yi tekrar basma izni verdiğinde Faulkner'a en iyi dileklerini iletmesini ve onun "iyi bir paten" gibi olup iyiye doğru gittiğini ilave etmiştir. Parke – Bernet Sale No2350, 4 Mayıs, 1965. el yazması derlemeleri, Ernest Thompson vd. s 24

Burası kasabanın dışında ve ulaşılması güç bir yer, ne var ki eğer yabanıl yerlere çıkıp gelmeyi düşünürsen seni görmekten memnun olacağım. Çok hareket etmiyorum ama New Orleans gezisi yaptığında bana bir uyarıda bulunsan iyi olur.

Bu gecikmiş cevap için de üzgünüm.

Saygılarımla,
W. Faulkner

Kasım 1931'de Princeton üniversitesinden Prof. Maurice Edgar Coindreau, Faulkner ve Harrison Smith'den "As I Lay Dying" ve These 13'de derlenen kısa öykülerin Fransızca tercüme haklarını almıştır. Coindreau, Nouvelle Revue Francaise'in Haziran 1931 sayısında Faulkner üzerine kısa bir makale yayınlamış ve sırasıyla Ocak 1932 sayısında Commerce'in kış sayısında "Dry September" ve "A Rose for Emily"nin tercümelerini yayınlamıştır.

Prof. Maurice Edgar Coindreau'ya

14 Nisan 1932

Sayın Bay Coindreau,

Lütfen içinde Septembre Ardent'ın bulunduğu La Nouvelle Revue'yu göndermenizden ötürü gecikmiş teşekkürlerimi kabul ediniz. Buradaki tercümelerin mükemmel olduğunu düşünüyordum ancak Commerce'deki "A Rose for Emily" hiç bir şey kaybetmemiş. Hatta öyle ki yalnızca yazarın öyküsünde hissettiği ancak fiilen kelimelere dökemediği bir şey. Bununla birlikte Paris'teki bir dosttan aldığım La Nouvelle Revue'nün son sayılarından birinde Letres Etrangeres (yabancı mektupları) arasındaki eleştiriniz için teşekkür etmeyi arzuluyorum. Şimdi görüyorum ki seksle alakalı oldukça kararlı bir püritanizme (gerçek anlamda elbette; bizim Amerika'da kullandığımız anlamıyla değil) sahibim. Bunun farkında değildim. Ama şimdi eserimin geçmişini hatırlayıp onun öncesi ve sonrasını tekrar okuyarak bunu net bir şekilde görebiliyorum. Bunu oldukça ilginç buldum.

Reveu'yü bana göndermedeki düşünceliliğin için tekrar teşekkürler.

Saygılarımla,
William Faulkner.

Faulkner'in Hollywood'daki kalışı Howard Hawks'ın "Turn About" isimli kısa öyküsünü alıp senaryo üzerinde çalışması için ücret karşılığı çalıştırmasıyla uzamıştır. Faulkner maaşa talime devam etmiş ve babasının 6 Ağustos 1932'de ölümü üzerine eve çağrıldığında metin üzerinde çalışmaya devam etmektedir.

Bay Wasson'a

(25 Eylül 1932'de alınmıştır)

Sevgili Ben,

Kaliforniya'ya ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum. Hawks için Turn About'un metnini burada, evde bitirdim. Babamın ölümü sebebiyle metni bitirmeden Kaliforniya'dan ayrılmak zorunda kaldım. Kaliforniya'ya son değişiklikleri yapmak için döneceğim anlayışıyla burada bitirdim. Geçen haftaya kadar bana ödemede bulunduğu halde henüz ondan bir haber almadım. Turn About'la alakalı seçenek kaldığı yerden devam etti. 2250 dolar aldım.

Light in August'la alakalı olarak; Marks ben ayrılmazdan evvel onu sordu. Ben de onu kullanabileceklerini düşünmediğimi söyledim. Popeye (temel Reis) Mickey Mouse filmi olacaktı. Kurbağa Clerence *Snopes*'i oynayabilirdi. Paramount'un Sanctuary'i almalarını şiddetle umuyorum.[45] Babam anneme bir yıl yetecek kadar ödenek bırakmış. Sonrası benim.

Estelle çok iyi. Sevgilerini gönderiyor. Sendeki kısa öykülerimden hiç satma imkânı var mı? Biraz daha yerleşince fazlasını yazacağım. Eve ulaştığımdan bu yana bir satır bile yazmadım.

Herkese saygılar
Bill

[45] Paramount Film A.Ş Sanctuary'i aldı ve 12 Mayıs 1933'de piyasaya çıkan The story of Temple Drake'e dönüştürdü.

Harrison Smith'e

(muhtemelen Ekim sonu, 1932)

Sevgili Hal,

Tanrıya şükürler tekrar evdeyim. Kitap iyi görünüyor[46] ve "The Sound and Furry" nin el yazmasını gönderdiğin için teşekkürler. Buraya gelmeyi planlaman güzel. Sana sonra yazacağına söz veriyorum. Evde tamirat yapmak için yeterince oyalandım, bu sebeple tüm zemin gelecek ay kaldırılacak, biz de akrabalarla yaşıyor olacağız. Dolayısıyla çok eğlenemeyeceksiniz. Evi tekrar açar açmaz sana yazacağım. Delinmeye hazır bir fıçım var. Sonra seni gözleyeceğiz.

Şiirlere gelince. Contempo'nun yayınladığı, sana gönderdiğim el yazmasında bulunan her şey tamam. Eklemede bulunmayacaksın, değil mi? Contempo'daki malzemenin bir kısmı oldukça kötüydü. En iyi el yazmasını seçtim ve bir roman gibi bir cilt oluşturdum. Sende de var, biliyorsun. Bir isme ne dersin? Ben "şiirler"i düşünmüştüm. Ya da "A Green Bough"[47]

Evi tekrar açar açmaz seni bekliyoruz. Estelle sevgilerini gönderiyor.

[46] Light in August 6 Ekim 1932'de basıldı.
[47] A Green Bough 20 Nisan 1933'te ortaya çıkacaktır.

8 Aralık 1932'de Bennet Cerf Faulkner'a The Sound and Furry'nin özel bir Random House baskısını teklifeden bir mektup yazdı. Bu 550 kopyayla sınırlıydı ve Faulkner'a sayfaları imzalaması ve 10 – 12 sayfalık bir giriş yazısı yazması karşılığında 500 dolar ödenecekti.

Bennet Cerf'e

(noel 1932)

Sevgili Bennett

Red Badge güzel bir kitap[48]. Bunun için çok teşekkür ederim. Bu bildiğim en iyi savaş öyküsü.

New York'a dönmeyeceğiz. Estelle hastaydı, bu sebeple dönemiyoruz. Ayrıca başka şeyler için de paraya ihtiyaç var. THE SOUND AND FURRY'yi sizin basmanızdan kıvanç duyarım. Umarım bir gün anlaşırız. Ama bugün beş yüz almaya ihtiyacım olacak kadar kötü değilim, ileride her ikimizin de daha fazlasını alabileceğimize inandığımızda.

Hava her zamanki gibi berbat. Bununla birlikte bir fıçı anzalot ve iki kilo İngiliz tütünüm var, şairin dediği gibi "öyleyse daha ne"

Yeni yıl için iyi dileklerimle ve kitap için de tekrar teşekkürler.

Viking yayınevi GOD'S LITTLE ACRE[49]'ın ilk çıktısını göndermiş. Büyük bir ilgiyle okudum ama hala bu adamın George Oppenheimer'i işlettiğini düşünüyorum. Alex'e inanıyorum. Woollcott ve Lon Chaney'in hayaleti onu yazdı.

[48] Temmuz 1931'de Random House, Stephen Crane'in Grabhor yayınevi tarafından basılmış The Roar Badge of Courege isimli eserin sınırlı bir baskısını yayınladı. Cerf'in teklif ettiği Sound and Furry'nin özel baskısı Grahorn yayınevi tarafından basılmış olup tahminen Cerf Faulkner'den kendi baskılarının bir örneğini görmesini istemektedir. Faulkner kendi nüshasına "Noel 1932" yazmıştır.

[49] Erksine Caldwell tarafından

Ben Wasson'a

(Yaz 1933)

Sevgili Ben,

Harper'in tashihini ve mektubu aldım[50]. Ama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bana göre cevap açık:

Yazar olarak bir öyküyü ve bazı karakterleri yazarak açıklamaya çalışıyoruz; öykü bu demek. Ama okuyucuya ulaşmazsa, bildiğim yegâne alternatifler Bay Hartman'm dediği gibi açıklamaya muhtaç kısmı silmek ki bu öyküyü ileriye taşımaya bir katkıda bulunuyor görünmektedir; ya da şöyle bir dipnotla onu açıklamak: agnostik mantığı değilse de aklının İsa olarak kabul edebileceği ve mantığının teslim oluşu, agnostizmi karşılığında ölü oğlunun fiilen görülmesini ve onunla buluşmayı sunan İsa'yı bulmak için cennetin içlerine ilerler. Ama tabii ve insani olarak uzunca bir süredir yaşadığı ve birilerini rahatsız etmekten ziyade belki de bir zevk olan, hatta oğluna tekrar sahip olabileceği anlamına gelen değişimin belirsizliğindense kederi tercih eder.

[50] "Beyond" Harper's tarafından CLXVII (Eylül 1933) 394 – 403 de basılmıştır.

Anlatmak istediğim buydu ve anlatabilmeyi de ümit etmiştim. Yetersiz kalan ifadeye karşın, olayın bütününe ihtiyatla değinerek en iyi yöntemi seçtiğimi düşünmüştüm. Bu ezoteria içinde bir hüner gösterisi; başka bir şey olamaz. İki gündür üzerinde düşündüm, henüz üzerinde nasıl işlem yapıp içine bir beze yerleştirdiğimi görmeden. Ben tashihi elde tutacağım sen de Hartman'la irtibatta olacaksın. Eğer Hartman ne ekleyeceğini anlatabilirse bunu yapmak için bir yol icad edeceğim.

Bill

Harrison Smith'e

Ekim 1933

Sevgili Hal,

Romanın bahara hazır olacağını sanmıyorum. Snopes kitabıyla meşguldüm, şimdi bir başka isim buldum, güzel bir isim diye düşünüyorum. REQUIEM FOR A NUN. Siyahî bir kadınla alakalı olacak. As I Lay Dying gibi biraz ezoterik bir yönü var.

Kısa öykü derlemesine gelince, orijinal bir şey yazmayalı hatta böylesi terimleri düşünmeyeli neredeyse 16 ay oldu. Kısa öykülerde ne bulduğumu bilmiyorum. Bir gün başımı kaldırıp içlerine dalacağım ve bizi utandırmayacak bir kitap çıkarıp çıkarmayacağımıza bakacağım. Seni haberdar ederim.

Şimdi yavaş yavaş romanla ilgilenmeliyim. Çünkü tekrar boştayım ve bakacak iki aile var. Babam öldüğünden her fırsatta kısa öykü yazmalıyım ya da hiç arzu etmediğim halde Hollywood'a geri dönmeliyim. Tekrar benimle flört ediyorlar ama kısa öykülerle bir kenara üç beş kuruş atarsam onlara elveda diyeceğim.

Çocuklara selam söyle.

Bill

Morton Goldman'a

(Sonbahar 1933)

Saturday Evening Post'a BEAR HUNT'ı[51] bugün postalıyorum. Herhangi bir iletiyi (ki umarım bir çek olur) senin bu adresine göndermelerini bildirir bir mektupla zamandan tasarruf etmek için doğrudan postaladım.

Onlarla iletişime geç; beni ne kadar sevdiklerini serzenişle bildiriyorlar. Eğer yapabilirsen 1000 dolar ödemelerini sağla. Ve Tanrı için parayı mümkün olduğunca çabuk bana gönder. Burada vergi geldi gelecek ve mecbur kalmazsam Smith'den para çekmek istemiyorum.

En iyi dileklerimle
Faulkner

[51] "Bear Hunt" The Saturday Evening Post'ta CCVI (10 Şubat 1934), 8 -9, 74, 76 basılmıştır.

Morton Goldman'a

(Muhtemelen ilkbahar sonu ya da yaz başı, 1934)

Sevgili Morty,

Üç haftadan bu yana Post'un öyküleriyle kavruluyorum. Yeniden kurgulama dönemi esnasındaki sahneyle diğer üçünde olduğu gibi üç tane daha öykü üzerinde kalem oynatmaktaydım. Bir türlü başlayamadım. Sıkıştırdığımdan daha fazla sorunun ne olduğu hakkında şu kanaate vardım;

Canlandırma öyküleri sonradan gelmez. Onları yazmak için bağırlarına bastıkları karakterle bir arka plan varsaymak durumunda olacağım. Dolayısıyla yapılan üçlü seride eve dönüşün doğrudan bir devamı sayılabilecek bir arka plana başlıyorum; elbette bu o safhaya bir son verecek ve ben de bazı sebeplerle kendi kendilerini başlatamayacak canlandırmaya geçebilirim.

Lütfen bunu Post'a ilet; bu dördüncü öyküyü mümkün olduğunca çabuk göndereceğim.

Bill F.

Post öykü dizilerine Faulkner'ın isteği kadar teklif etmeyince, Faulkner o an için bu fikri bir kenara koydu ve Howard Hawks'ın Universal Stüdyolarında Blaise Cendrars'ın Sutter'ın Altını (1926) isimli romanın uyarlanması üzerine kısa dönemli bir teklifi kabul etti.

Bayan William Faulkner'a

(7 Temmuz 1934 damgalı)

Oyunun bir sinopsisini çıkardım ve dün Howard'la konuştuğumuzda burada metnin mümkün olduğunca büyük bir bölümünü kâğıda dökmek için bir haftayı burada geçirmem gerektiğinde mutabık kaldık; son düzeltilerle alakalı konuştuk ve sonra eve gelip umut ettiğimiz şeyi nihai taslak olarak yapmaya karar verdik. Bu yüzden umulmadık bir şey cereyan etmedikçe sanırım gelecek Pazartesi evde başlamayı planlıyorum.

Hava iyi ve serin, uykum yerinde. Starr şimdi kumsalda, bir kanyonda yaşıyor.[52] Bugün onunla kalmak için aşağıya ineceğim. Gizlenip çalışmak için iyi bir yer; şu an yalnız ve tüm gün ev bana ait. Evde mayomu giyip iki blok yürüyerek kumsala gidebilirim.

Bir Alman Hof–brau restoranında bir miktar güzel bira tattım, bir bayan yaylı grubu vardı ve restoran sahibinin 3 – 4 yaşlarında bir Dresden oyuncak bebeği gibi olan kızı da oyuncak bir kemanla onlara eşlik ediyordu. Çok hoşlandım – ağır ve güzel Alman yemeği ve de asma altında hisli Bavyera müziği.

Billy

[52] Hubert Starr bir müddet önce Mississipi Üniversitesi hukuk fakültesinden mezun olmuştu.

Harrison Smith'e

Perşembe (Ağustos, 1934)

Sevgili Hal,

İlkbaharda roman hakkında Ağustos'ta tafsilatlı bir şekilde seni bilgilendireceğimi yazmıştım. Sana anlatacağım belirgin yegâne haber, hala ne zaman biteceğini bilememem. Kitabın henüz olgunlaşmadığına inanmıyorum; dokuz ayımı bitirmedim de diyebilirsin. Onu bir kenara bırakıp sıkça kenara üç beş kuruş atmak zorundayım ama inanıyorum ki bundan daha fazlası olacak. Dağınık çokça malzemem var, ne var ki yalnızca bir bölüm bana uyuyor; bunu bir kenara bırakıp "As I Lay Dying" gibi kısa bir öykü olacak REQUIEM FOR A NUN'a dönmeyi tasarlıyorum. Elimdeki muhtemelen LIGHT IN AUGUST'tan daha uzun olacak. Aklıma gelmişken hoşuma giden bir isim buldum: ABSALOM, ABSALOM; gururla bir oğul isteyen adamın öyküsü. Birçok oğlu olur ve bu durum adamı mahveder...

Bill

Morton Goldman'a

(Muhtemelen 18 Ekim 1934)

Sevgili Morty,

Mektubunu aldım. Post'un öyküsü onların istekleri uyarınca değiştirildi ve geçen hafta Cuma geri yollandı.[53] Ayrıca altıncı öykü DRUSILLA'yı[54] yazdım ve geçen Pazartesi gönderdim; yani bundan iki hafta önceydi, sanırım Ekim'in 4'ü olacak.

Şu hava öyküsü COURAGE'la[55] alakalı telgrafı aldın mı? Ondan bir roman yazıyorum, bu yüzden lütfen bana geri dön.

Ekte bir mektup var. Hiç fotoğrafım yok ve bununla vakit öldüremeyecek kadar meşgulüm. Ama eğer bir resim ve onun için biraz yazı bulacak olursan çok makbule geçer. Tüm bu gayretli dergilere yardım etmek isterim ama zaman feda etmek için Ortodoks fahişeliği gerektiren ve zorlayan o kadar çok lanet olası talep var ki ben uyurken benden alınabilirler diyebilirim. Eğer yapabiliyorsan ona yardımcı ol.

Faulkner

THIS KIND OF COURAGE[56] öyküsünü unutma. Bana geri gönder.

---

[53] "Vendée"

[54] "Drusilla" elden geçirilmiş ve "Skirmish at Sartoris" olarak yeniden isimlendirilerek "Scribner's" da Nisan 1935'te 193 – 200 sayfalarda basılmıştır.

[55] Roman "Pylon"dur.

[56] Morton Goldman öyküyü 10 Mayıs 1934'te Scribner's'deki Alfred Dashiel'e göndermiştir.

Morton Goldman'a

(1934 Aralık sonu veya 1935 Ocak başı)

Sevgili Morty;

Ekte 1935 yılının en iyi öyküsü var.[57] Drusilla'yı sattın mı?[58] Şimdi sıkıntıyı savuşturmak için parayı kullanabilirim.

Faulkner

[57] "Lo!", Story, V'te (Kasım 1934) 5 – 21 sayfalarda yayınlanır; 1935 En iyi kısa öyküler ve Amerikan kısa öykü yıllığında editör Edward J. O'Brien tarafından (Boston, New York,1935) tekrar yayınlanmıştır.

[58] "Skirmish at Sartoris"

Morton Goldman'a

18 Şubat,1935

Sevgili Morty,

Ekte Centaur yayınevinden bir mektup var. HAYIR, mutlak surette OLAMAZ. Telif hakkı yok; kitaplardan yaklaşık altısını elimle yazdım. Durdurulup durdurulamayacaklarını bilmiyorum ama eğer yapabiliyorsan durdur. Gerekirse Smith'den yardım al. Benim de haberim olsun.[59]

Seninkileri biraderime kopyala. Onu çoktandır görmüyorum ama yakında göreceğim. Bir başka öykü üzerinde çalışıyor. Mevcut olanla alakalı tavsiyelerine uyacaktır.[60]

Mississippi Nehri kitabına gelince; bunu yapabileceğime inanmıyorum. Görüyorsun ya bir romancıyım ben: önce insanlar sonra nerede oldukları; onun gibi bir kitabı yazmak bir tür tatil, ekstra çaba gerektiren bir çalışma olarak adlandırılabilir. Ve tatile çıkarsam, yüzde yüz onu yazmaya harcamam.

[59] Faulkner'i,ın 1920 sonlarında yazdığı tek perdelik deneysel bir oyun olan Marionettes'in yayınlanmasıyla alakalı bu çabadan bir netice çıkmamıştır.

[60] John Faulkner'ın öyküleri Chooky (1950) ismiyle yayınlanacaktır. John Faulkner olarak ilk romanı Men Working'i 1941'de yayınlanmıştır.

Şu an Mercury ile alakalı olarak zihnimde bir şey yok. Cosmopolitan için bir hava öyküsü çiziktirmeye çalışıyorum. Onlara yakında bir şeyler ulaştırmaya çalışacağımı söyleyebilirim. Ya onlara bir şey hazırlamaya çalışıyorum ya da Post'a; hangisini önce kurgulayacağıma bağlı.

Vanity Fair sanırım benim için linç edişle alakalı bir makale yazmamı istemiş. Ona daha önce hiç linç görmediğimi, dolayısıyla bunu açıklayamayacağımı söyle.

Faulkner

Robert K. Haas'a

8 Temmuz 1938

Sevgili Bob:

Mektubunu okumaktan keyif aldım. Son altı aydır aile karışıklıkları ve bel sorunlarıyla öylesine özel bir halde yaşadım ki hala romanın iyi mi yoksa mutlak bir saçmalık mı olduğunu anlatamayacak durumdayım. Bana kalırsa roman sanki ben duvarın bir tarafında oturmuşum da kağıt da diğer tarafında duruyormuş gibi ve sanki kalemi tuttuğum elim duvarın içine saplanıyor ve yalnızca görünmez kağıda yazmakla kalmıyor ayrıca zifiri karanlığa da yazıyor öyle ki kalemin hala kağıda yazıp yazmadığını dahi anlamıyordum.

Sakıncalı kelimelere gelince. Bir taneden fazla var. Hepsini çıkarmamı mı istiyorsun? Tutarlı olmaması için bir neden yok. Daha önce yapmış olduğum gibi yapılabilirdi, her bir silinen harfle bir noktayı yer değiştirerek, şöyle ki:

"Kadınlar,..." dedi uzunca olan mahkum. Bu yeterince örtbas etmek, değil mi? Bu sadece insanların onları neyin sarstığını görmeleridir, düşündüklerini ya da işittiklerini değil. Ayrıca bu sözcükleri tanıyacaklardır, her iki durumda da hiç mi hiç zarar gelmeyecektir. Ancak bu sözcükler tam olarak benim karakterlerimin kullanmış oldukları sözcükler olmalıdırlar, başkaları değil. Aralarında yaşayan erkek ve kadınların sadık (her zaman başarılı olmasa da) bir tasvircisi

olarak güvenilirliğin korunması için oyun içinde bile ihanet etmeyi arzulamayacağım kadar sevgiye şayan çok az sayıda olup kitabımı okumalarını umduğum kimseler var.

Yoksa niçin sakıncalı kelimeleri size uygun şekilde değiştirmenize müsaade etmeyip ismin öylece kalmasına olanak tanımayayım? Filmler "Sanctuary"de olduğu gibi onda değişiklik yapabilirler ki onun iyi bir isim olduğunu düşünüyorum. Charlotte'un öldüğü, Wilbourne'un "Keder ve hiçbiri arasında kederi seçeceğim" dediği ve tüm kitabın teması olan bölüm için bu isim kendi kendini bir isim/başlık olarak icat etti. "The Unvanquished" isminin Nine'nin ahlakı ve çocuklarının ihtiyaçları arasındaki savaşım öyküsünün ismi oluşu gibi ki tüm kitabı başarıyla kapsasın diye bu ismi vermiştik, mahkum öyküsü de onu keskinleştirmek için karşı uçtur. Bu ismin de aynı işlevi göreceğini düşünmüyor musunuz?

Para için çok teşekkürler ve bu nezaketiniz için Tanrı sizi korusun. Bir süreliğine sorunum yok... Film parasının büyük bölümünü ticarete yatırdım... Kendi özgürlüğümü satın almaya yeterli olmasa da, Yenilmeyen satıldığında almaya niyetlendiğim uçağı almak için yeterli olmasa da elimde bir miktar daha kaldı. Geçen kıştan o çeklerin 1000 dolarını hala saklıyorum ve muhtemelen Eylül civarında bir aylığına İngiltere'ye gitmeyi düşünüyorum. Ancak bu şekilde sonbaharda seninle görüşeceğim.

Sırtım şimdi oldukça iyi. Yoğun egzersiz yaptığımda hala alenen çatırdıyor; bir yerlerde kaslarım çekiliyor. Eğer bulursam iyi bir masör iyileştirebilir diye düşünüyorum.

Roosevelt'in konuşmalarını gönderdiği için Bennett'e teşekkürler.[61] Ona yazmalıydım ama her zamanki gibi yapamadım. Bu ay bir telif ücreti dökümü almaktayım, değil mi? The Unvanquished'in ne yaptığını bilmek isterim.

Bill

[61] The Public Papers and Addresses of Franklin D. Roosevelt, 5 cilt (New York, 1938)

Robert K. Haas'a

(15 Aralık 1938'de alınmıştır)

Sevgili Bob,

Snopes kitabı üzerinde çalışıyorum. Henüz üç cilt olacak kadar büyük olup olmayacağını bilmesem de üç cilt olacak. Sanırım ilki yaklaşık 80.000 kelimeyi bulacak. Yarıladım sayılır. Kendi koleksiyolarımda olmasa da üç bölüm dergilerde kısa öyküler olarak basıldı.

İsmi THE PEASANTS. Yavaş yavaş yiyeceği bir şey kalmayana değin küçük bir köyü tüketirken Flem Snopes'un köydeki haliyle başlamalı. Son hareketi Jefferson'da ona bir basamak sağlar ki selefi olan akrabalarının köyde devam ederken bırakıp karısıyla o basamağa yönelir.

İkinci cilt RUS IN URBE. Ticarete karısının sadakatsizliğiyle, onun aşığına hafif bir şantajla başlar, şehir iş yaşamının farklı seviyeleri boyunca bir arka sokak lokantasının yarı sahipliliğiyle yükselir, boşalttığı her işi köydeki bir başka Snopes'la doldurur, ta ki karısının aşığına şantajı bile bıraktığı bir bankanın başkanlığında güvende olana dek.

Üçüncü cilt ILIMUM FALLING. Bu yerel hükümeti namussuz politikalarla bozan, tüm koloni ve evlerini alıp onları yıkan ve parçalara ayıran Jefferson'un Snopes tarafından yavaş yavaş yenilip tüketilişidir.

Eğer varsa olay örgüsü budur. Flem karısını alır çünkü karısı Texas'a tüyen sevgilisinden hamile kalmıştır; bir ücret karşılığı karısının iyi ismini korur. Hayır, bundan önce adamın en küçük biraderi, babasının mal sahibinin ahırını ateşe vermesini engeller, babasının vurulmasına sebep olduğuna inanır ve evden kaçıp[62] batıya giderek diğer Snopes'ların hakkında hiç bir şey bilmedikleri bir çocuğa sahip olur.

Flem çocuğu pek yakında birçok Snopes'un ne kadar üzgün olduklarını fark eden karısıyla şehre taşınır. Kadın New York'a gider (asıl babasından gelen parası vardır) ve evden kaçan delikanlının oğluyla tanıştığı şimdi savaşta olan deniz aşırı diyarlara ambulans birlikleriyle gider, onun akrabası olduğunu ve babasının Snopes'u ondan nasıl uzak tutmaya çalıştığını anlar. Savaştan sonra kadın bu Snopes'u ve Snopes'lara dehşetle bakan bir soydaş Snopes'un kızını beraberinde getirir. Kadın ve uzaktan kuzeni evlenir ve ailenin yeni filizi olacak bir erkek çocukları olur.

Burada anlatılan şey, anne ve babasının sevgiyle aileyi pislikten çıkaracaklarına inandıkları bu gençlik Snopes'ların hiçbir erdemini taşımaz görünmektedir.....

Bill

[62] En küçük biraderin öyküsü Harper'ın Temmuz 1939 sayısında görünecek "Barn Burning"e dönüşmüştür.

Robert K.Haas'a

(17 Mart 1939'da alınmıştır)

Sevgili Bob,

Postayla (mürekkeple birkaç gün içinde) kitabın 1. ve 2. bölümlerini göndereceğim. THE PEASANTS isimli cildi tamamlayacak olan iki bölüm daha olacak. Bitirince göndereceğim.

Hem bir dost hem de bir yazarın kazancı az ya da çok tahmin edilemez bir meslek sahibi olan yazarın finansal beklentilerine aşina bir kişi olarak senden tavsiye bekliyorum. Yani tavsiye istiyorum çünkü bir yayıncı nasıl cevap verileceğini bilir ve dostluğumuz sebebiyle bunu rica ediyorum.

Filmlere ilk gittiğimde, dilediğimce ve faal yazarlık hayatımın geri kalanında üç aşağı beş yukarı ihtiyacım nispetinde çalışabilecektim. Bir tür küçük altın madeni gördüğüme inanmıştım. Bu beklentiyle bir miktar sigorta hizmeti satın aldım; ama bunu aksi durumda sürdüremeyeceğimi fark ettim.

Çok geçmeden bir film senaristi olmadığımı gördüm ama California'dan para çektiğim sürece sigortayı sürdürmeye devam ettim. Şimdi inanıyorum ki onlar romanlarımı vs. satın almadıkça bildiğim kadarıyla filmler bitti. Dolayısıyla yakın bir gelecekte filmcilerin isteyeceği şekilde bir kitap yazmadıkça bu primleri karşılamak güç hatta imkânsız olacak.

Bir tanesi 650 dolarlık, bir tanesi 350 dolarlık ve sonuncusu da yıllık 600 dolarlık üç poliçeye para yatırıyorum. Bunların beş

ya da altı yıldır ödedim. Eğer uçarken öldürülürsem 650 dolarlık olan kullanım dışı olup diğer ikisi ödenecek. 650 dolarlık poliçenin vadesi doldu. Sarınım bu sefer onu karşılamak için çabalamak yerine bulmam gerekli miktar için onu bozdurmam ve sonra da gelecek seneye uzatmam daha iyi olacak. Muhtemelen diğer ikisini bir süre daha sürdürmem mümkün olabilecek.

Bu durumda sen ne yapardın? Yazma dışında para alacağım başka bir kaynağım yok ve bildiğin gibi bu da zaten ileriye dönük ipotekli. Desteklemem gerekli büyük bir ailem var ve koruma için küçük bir mülk yatırımım var. Çiftliğim her yıl 1600 dolar yıllık sigorta birimini karşılamaya yeterli olmaktan öte bir kar getirmeyecek. Henüz yazmadığım eser üzerine yayıncılardan ödünç almak bir yana başka bir kaynağım yok. Geçen ay romanı bir kenara koyup bu primi karşılamak üzere bir pot- boiler (tencere kaynasın diye-yalnızca geçimlik kazanmak üzere kaleme alınmış, ç.n.) bir öyküyü uydurmaya çalıştım, ne var ki başaramadım, ya roman zihnimde sıcaklığını korumaktaydı ya da bir öykü uydurmak için bir çırpıda bir evi idare etmek zorunda olma telaşından uzak kalmakta başarısız oldum. Kanımca bu poliçenin çabucak geçmesine müsaade edip vadeleri geldikçe diğer ikisine borçlu olarak ya da onları karşılayarak romana devam edip ilk cilt bittiğinde bazı kısa öyküleri satsam iyi olacak.

Teorik bir vaka olarak bu durumla alakalı serinkanlı fikrini sunabileceğini ümit ediyorum- parayı ödünç alıp (muhtemelen ama gerekirse Random House'dan; eğer dilersen meseleyi tarttığında bunu aklından çıkar.)bu ödemeyi yapmalı mıyım, yoksa bundan vazgeçip parayı biriktirmeli miyim?

Seni bununla yorduğum için üzgünüm ama yazma işinin beklenti ve getirilerine aşina bir kişinin fikrini almak istiyorum.

Bill

Robert K. Haas'a

(24 Nisan 1939'da alınmıştır)

Sevgili Bob,

Ekteki sayfaları elindeki el yazısı kitaba ilave et. Bunlara özel bir ihtimam gösterdim, sayfaların arasındaki boş sayfalarda eski nüshadan hangi sayfaların çıkarılacağını gösterdim. Birbirleriyle uyuşmalılar. Ama elbette çıkarılan sayfaları elde tutup ben bitirince bir gözden geçirmede bulunmam akıllıca olacak.

Kitap incelip dağılıyordu. Onları bir araya getirip orasına burasına biraz daha ilavede bulundum ki insanlar önünde şapka çıkarsınlar. Gördüğün üzere elindeki düzeltilmiş kısım BİRİNCİ KİTAP'ı yalnızca birden beşe kadar bölümleri içeren bir kitabı oluşturuyor. İlk ciltte iki kitap daha olacak. Yani bu yarısı kadar belki de yarısından biraz fazlası. Sanırım tamamı 400 sayfa olur. Birilerinin okuyarak kitaptaki bu değişiklikleri yapmasını ve yeni sıraya uyacak şekilde eski sayfaları yeniden numaralandırmasını öneririm. Ama ESKİ NUMARALARI TAMAMEN SİLMEKSİZİN ki gerektiğinde önünü arkasını kontrol edebilelim. Ancak sonbaharda doğuya gelip kitabı tamamen kontrol etmeyi umuyorum.

Bill

(kalemle!) Tanrı'ya yeminle Amerika'nın en iyisiyim.

Random House'a

Pazartesi (muhtemelen Ağustos ortası 1939)

Sayın Baylar;

Bundan sonra iki bölüm daha var. Daha önceden kısa öyküler olarak basıldılar ve bir miktar elden geçirilmeye ihtiyaçları var. Ne kadar olduğunu bilmiyorum. Tencereyi kaynatmak için kısa öyküler yazmak amacıyla kitabı iki kez bir kenara koymak zorunda kalmıştım, şimdi bir diğerini çiziktirmek zorunda olacağım. Sonra kitaba dönüp Ekim 10'a doğru tamamını halletmeliyim. Ondan sonra şehre gitmeyi istiyorum. Kitabı oradayken perdahlayacağım.

Beş yıl para için fazla tutumlu oldum. Hiç iş olmadı ama yapabilirsem böyle yapmaya devam edeceğim. Sıradan otelden daha ucuz bir aylığına kalacak bir yer bulma şansım nedir? Pansiyon değil, nerede olduğu umurumda değil. Dilediğim gibi gidip geleceğim ve istediğimi yapabileceğim aylığı yaklaşık 50 dolarlık bir ev bulabileceğimi düşünüyor musun? Daha sonrasında likör alıp hepinizden dilenebilirim.

Bill

Saxe Commins'e

(ekim 1939)

Saxe,

Bu son bölüm, ilk cilt tamamlandı, oldu mu?

Önerilen isimler:

Cilt 1- HAMLET

Cilt 2- ŞEHİR

Cilt 3- EV

Bu bölümlerin isimleriyle alakalı ne düşünüyorsun? Bazıları daha önceden kısa öykü olarak basıldı & isimlendirildi. Önemli değil.

Onaylar:

Saturday Evening Post son bölüm, 4. kitap, LIZARDS IN JAMSHYD'S COURTYARD. Scribner's bölüm 2, kitap 1. FOOL ABOUT A HORSE. Bölüm 1 4. kitap. SPOTTED HORSES

Harper's. Bölüm 2, kitap 3.THE HOUND

Kronolojide muhtemel tutarsızlık olabilir. Hatırlıyor gibiyim ama nerede olduğunu hatırlamıyorum.

4. kitap 1890 dolaylarında. Dolayısıyla sivil savaş 25 yıl önce bitmiş. Metnin bir yerlerinde savaşın tarihini 40 yıl öncesi olarak tarih düşülmüş diye hatırlıyorum. Lütfen ona bak. Eğer sende yoksa ben diğer çıktısına bakarın.

(kalemle) bugün Washington'dayım.[63] Eve gitmezsem belki Cumartesi günü uğrarım. Telgraf çekeceğim.

(imza yok)

[63] 10 Ekim 1939 civarında Faulkner Washington'da The road to Glory isimli film nedeniyle bir intihal davasında ifade vermiştir.

Robert K.Haas'a

Cuma (3 Mayıs 1940)

Sevgili Bob,

Mektubunu aldım. Çabukluğun nazikçe, cevabın rahatlatıcı ve önerin cömertçe.

Bazen yargılama yerine hayatımın ortaya koyduğu bu gerçekten korkutucu paradoksta bu öfke dolu ve tesirsiz sinirlilik halinin doğrularını alıyorum: otuz yaşında başlayan ben, bir sanatçı, samimi bir kişi ve birinci sınıf, kendi ekonomik sorumluluklarından bile hür bırakılması gereken ve asla bir ahlaki bir bilinç olmaksızın anneme yegâne, başlıca ve kısmî bir desteğe dönüşmeye başladım – yiyecek, ısınma, giyim, ilaç, kadın bağı, okul ücretleri, tuvalet kâğıdı ve resim gösterileri... (bir) biraderin dul eşi ve çocuğu, kendi karım ve iki üvey çocuğum, kendi çocuğum; babamın borçlarını ve siyah ya da beyaz bağımlı olanları miras aldım, hiç kimseden bir santim toprak, bir çöp veya beş kuruş parayı miras almaksızın; uzun paçalı bir pantolondan sonra (maliyeti 7,5 dolar) karşılıksız aldığım yegâne şey geçen yıl aldığım 300 dolarlık O. Henry ödülüydü. Yaşadığım evi ve eşyalarını hiç kimsenin yardımı olmaksızın aldım; çiftliğimi de aynı şekil-

de aldım. 42 yaşındayım ve dört cenaze töreninin masraflarını ödedim. Kuşkusuz bir tane daha ödeyeceğim, sıra bana gelmeden benim ya da eşimin ailesindeki kişilerden hiç birinin benden uzun yaşamaması şartıyla keza iki kişinin cenaze masrafını da ödeyeceğim.

Bundan böyle para hakkında sıkıntıya düşer veya endişelenirsem kudurup ortalığı inletirim. Bu iyi olmaz ve yazabilirsem ve yazmalıysam vakit kaybederim. Hala bir gün bundan kurtulacağımı umuyorum. İhtiyacım olan, borçlar hususunda zencilerin tavrını kazanmak için bir miktar Doğu Kızılderili süreci. Bunlardan biri alacaklısına gün batmadan önce 5 dolar ödemesi gerektiği için her olasılığı masaya yatırıyor, halkayı çıkış noktasına dönerek tamamlıyor ki kısaca gök kubbe altında beş dolar bulması şansı da yok, diyor ki "Her neyse, o (alacaklı) beni yiyemez ya." "Yiyemeyeceğimi kim söyledi" diyor öteki. "Belki bunu yapmak istemeyecektir" diyor ilki.

Açıklamış olduğun planda şu değişimi öneriyorum. Ober'de 6 öyküm var; kuşkusuz bazıları yakında bir yerlere satılır. Yine de yakında yazma niyetinde olduğum üç öykü daha var, mademki para sıkıntısı zihnimden ötede, mektubun için teşekkürler.

Yeni kitabın avansını 2000 dolar olarak belirlemiştik. Mektubundan anlıyorum ki var olmayan bir romandan 500 dolar aldım ve şimdi de 1000 dolar almalıyım. Mevcut faturaları vs. ödeyeceğim, dengeyi mümkün olduğunca uzun soluklu hale getireceğim. Eğer gerekirse 1 Temmuz'a tehir etmek zorunda kaldığım gelir vergisi tutarını ödemek için 500 dolar daha çekeyim. Belki bundan sonra daha fazlasına ihtiyacım olmayacak. Ama eğer olursa takvimden önce çektim meblağdan elbette daha azını teklifi kabul edeyim. Eğer o vakit hala bu aynı durumda olursam, sanırım her ay 200 dolar ayarlamaya çalışacağım. Planın gerçekleştiği gün bir roman çıkaracağım. Sanırım bu iyi bir roman olacak; bunu yakında

yazma niyetindeyim. Bir tür Huck Finn romanı – on iki ya da on üç yaşlarında normal bir delikanlı; büyük, sıcakkanlı, cesur, dürüst, açıkça bir çocuğun mantalitesiyle güvenilmez beyaz adam, yaşlı bir zenci aile hizmetkârı; dikkatli, huysuz, bencil, hafif saygısız ve ikinci çocukluğunda ve hiç de genç olmayan bir fahişe, büyük bir karakter şekli ve cömertlik, sağduyuyla ve hiçbirinin aslında çalmaya niyetlenmediği çalıntı bir yarış atı. Öykü, atı geri götürmek için yeterince uzaktan polisten kaçmaya çalışarak ihtiyatsızca nasıl bin mil yolculuk yaptığıyla alakalı. Beyaz adam hariç hepsi polisin kuyruklarını kıstırdığım biliyor. Aslında polis, ödülü almak için delikanlıyı anne babasına geri getirmeye çalışıyor. Öykü tahminen haftalar sürüyor. Bu süre zarfında delikanlı büyüyor, adam oluyor, iyi bir adam, daha çok fahişenin tesiriyle. Adamın karakterini şekillendiren gençliğin tüm tecrübelerinin küçük bir kopyası içre ilerliyor. Bunlar onu orta sınıf ebeveynlerinin gözlerinde ahlaksızlık, yozlaşma ve gerçek suç anlamına gelen tecrübelere dönüştürüyor; onlarla cesaret ve şerefi, cömertliği, gurur ve acımayı öğreniyor. Yalnızca haftalardır ortada yok ancak annesi onu görür görmez başına neler geldiğini biliyor. Ağlıyor ve şöyle diyor, "o artık benim bebeğim değil."[64]

1000 doları ivedi olarak alabilir miyim?

[64] Faulkner bu öyküdeki belli bazı unsurları *Bir Fabl*'da (1954) kapsamlı olarak elden geçirilen *Notes on a Horsethief*'te (1951) kullanmış olup diğer unsurları *The Reivers*'da (1961) kullanmıştır.

Harold Ober'e

Pazartesi, 27 Mayıs 1940

Sevgili Bay Ober,

Barn Burning öyküsünün tekrar baskısı tamam.

Sarının öyküleri Esquire'da ve Sat. Evening Post'ta denediniz.[65] Harpers'ın Pantaloon in Black'i[66] alacağını düşünüyordum. Keşke birileri bir şeyler alsa. Random House'dan para ödünç almayla o denli meşgulüm ki yazacak vaktim bile yok.

[65] Faulkner'in mektubuyla alakalı olarak Ober bürosunun bir notunda "Gold is not Always" ve "Fire on the Hearth" daha sonra Harper'sdadır ancak öykülerinin hiçbiri Post veya Esquire'a gönderilmemiştir.

[66] Bir başka nota göre "Pantaloon in Black" denenecek bir sonraki dergi olan Harpers'ın Red Book'undadır.

Bennet Cerf'e

Çarşamba (24 Temmuz 1940)

Sevgili Bennett:

THE OX BOW INCIDENT'ı okudum.[67] Yavan buldum. Kanımca bu sadece başlamak için uygun bir kısa öykü. Hemingway üç bin civarında kelimeyle bunu yazabilirdi. (ve öyle yaptığını düşünüyorum), daha dikkat çekici ve belirgin bir nesir halinde olabilirdi.

Her neyse, yazmaya ne oldu? Hemingway, Dos Passos ve ben şimdi eski tüfekleriz; genç yazarlara karşı yerimizi muhafaza için canımızı dişimize takarak savaşıyor olmalıyız. Ne ki buna değer lanet olası bildiğim hiçbir genç yazar yok. Kendi zamanımı düşünüyorum. Lewis, Dreiser, Sherwood Anderson vb. vardı ve onları zorluyorduk. Ancak şimdi ardımızda Dos Passos ve Hemingway'i bile yazmaya devam ettirmeye yeterli baskı yok görünüyor. Bunu nasıl izah ediyorsun?

Oldukça iyi gidiyorum. Hala kısa öykü yazıyorum. Bazıları yakında satılmak üzere kenarda. Eğer bir tanesi en üst fiyattan satabilirsem, bu bana bir diğerini yazıp satmak için iki ay daha verecek ki Ekime kadar çıkabileyim.

DEATH OF LORD HAW HAW'ı eve getirdim. Hoş bir parça. Hoşlandım.

Bill

[67] Faulkner New York'tan iki Random House kitabıyla döndü. Walter von Tilburg Clark'ın The Ox- Bow Incident'ı ve Brett Rutledge'ın The Death of Lord HawHaw'ı.

Robert K. Haas'a

Cumartesi,(5 Ekim 1940)

Sevgili Bob:

Şiir imzalamak hakkındaki isteğin için çok naziksin.[68] Hayır, Lewis ve Random House'u bilmiyordum.[69] Cerf ve evliliğini de, hatta bana niçin olduğunu anlatsa bile niçin olduğunu bilmiyorum, hala buna inanamıyorum. Tanrım, ne adam ama. Bir kez kaçmış olup sonra yazgıya tekrar bir cesaret. Eğer Bennett dikkat etmezse tanrılar etraflarına bakıp bir gün onu görecekler.

Burada üniversiteye bağlı bir savunma uçuş okulu var. Resmi bir görevim olmaksızın bir tür danışman gibiyim ve sanırım pilot okulunda radyo ve navigasyon alanında bir ders vereceğim. Gücü düşük servis makinesinin bir tür karikatürü gibi olan alçak kanatlı tek motorlu bir uçakla hatırı sayılır uçuşlar yapıyorum, ayrıca kendim için burada bir ulusal milis birimi oluşturuyorum. Kraliyet Hava Gücü'nden

[68] Haas Faulkner'dan şiirlerinden birini bir diğer Random House yazarı olan William McFee için imzalamasını rica etmiştir.

[69] Haas Faulkner'a Sinclair Lewis'in de onların listelerine katılacağını söylemiştir.

(RAF) hiçbir çağrı almadım. Bunu yabancı olan eski üyelerin geri hizmetle gönüllü olabilecekleri şeklinde alıyorum. Ancak işler şimdikinden daha kötü olana kadar onlara hiçbir çağrı yapılmayacak.

Tencereyi kaynatanlar hariç hiç yazı yazmıyorum. Ober başımı suyun üzerinde tutmaya yeterli kadarını satıyor ki bu iyi bir şey. Hala zihnimde roman var, kötü hava çiftçiliği ve uçuşu durdurduğunda ve ben bu yıkım temelli dünyanın koşullarında zihnen daha iyi bir şekilde adapte olduğumda çıkabilir. Saksonlar Saksonlarla, Latinler Latinlere karşı, bir Slav müttefiki olan Moğol, ilk Slavın müttefiki bir Moğolla çarpışıyor; zenci, beyaz adamların diğer demokrasinin filolarını denizde püskürtmeye çalışıyor. Her neyse, itilaf güçlerinin bir diğerini temizlemeye başlaması hoş seyirler verecek.

Bill

Bennet Cerf Vd'ne

15 Aralık 1940

Sevgili Bennett, Bob, Don, Louise, Saxe vd:

Hepinize iyi Noeller, mutlu yıllar ve eğer yeterince uzun yaşarsak çok çok mutlu, huzurlu yıllar.

İki Faulkner'dan sizdeki gibi takım olandan gönderebilir misiniz?- delüks olandan değil.

2 Hamlet

2 Unvanguished yılbaşı hediyeleri olarak çok hoşlar.

2 Wild Palms

Bu günlerde birkaç ördek var. Kasımın son haftasını ormanda geyik peşinde geçirdim ama asla tüfeğimi ateşlemedim. Sadece bir geyik yavrusu gördüm. Birkaç bıldırcınımız ve iki iyi av köpeğim var. Ormanlarla alakalı güzel olan şey, orada avdayken Avrupa'yla alakalı olarak kendimi yiyip bitirmiyorum. Ancak sadece 43 yaşındayım ve henüz o lanet olası şeye gitmekten korkuyorum.

Bill Faulkner

Harold Ober'e

16 Ocak 1941

ELİNDEKİ HERHANGİ BİR KİTABIMDAN NE VAKİT VE NE KADAR PARA BULABİLECEĞİNİN MÜMKÜNATINI TELGRAFLA BİLDİR. ACİLEN CUMARTESİYE KADAR YÜZLÜK LAZIM. WILLIAM FAULKNER

Harold Ober'e

18 Ocak 1941

Sevgili Bay Ober:

Para için teşekkürler. Borç için telgraf çekmek niyetinde değildim ancak parayı kullandım ve bunun için çok teşekkür ederim. Öykülerden birisinin olasıdır ki Harper's'dan 300 veya 400 dolarlık makul bir açıklama aldığını ki bununla bir acil durumda yerine koyabileceğini düşünmüştüm. 1937 Kaliforniya'daki film gelir vergimden ilave 1600 dolarlık bildirilen bir taleple geçen yaz feci bir şekilde zorlandım. Bu felaketi atlatamazdım. Geçen yıl sadece 4000 dolar kazandım. Sana telgraf çektiğimde elektrik faturasını ödeyecek 15 dolarım yoktu ki lambalarım yanmaya devam etsin.

Faulkner

Robert K. Haas'a

Perşembe (1 Mayıs 1941)

Sevgili Bob:

Geçen yıl ana temasının buradaki beyaz ve siyah ırk arkasındaki ilişki olan toplu kısa öykülerden oluşan bir ciltten bahsetmiştim. Plan şu:

Kitabın ismi: GO DOWN MOSES

Öyküler:

THE FIRE AND THE HEART

Birinci bölüm: Collier'de basıldı.

İkinci bölüm: Atlantik'te basıldı.

Üçüncü bölüm: Basılmadı.

PANTALOON IN BLACK: Harper's

THE OLD PEOPLE: Harper's

DELTA AUTUMN: Basılmadı.

GO DOWN MOSES: Collier's

Onları bir dereceye kadar yeniden yazacağım; kimi ilave materyaller bu süreçte kendi kendini icat edebilir. Kitap yaklaşık olarak THE UNVANQUISHED'mkine benzer olacak.

Mevcut koşullar böylesi bir kitabı garanti eder mi? Yani böyle bir kitabı basmak istiyor musun ve aramızdaki finan-

sal durumu kolaylaştırmaya yeterli katkısı olur mu, yoksa kısa öykülerden yeterince kazanana kadar bekleteyim mi veya dostundan iki yıl önce yeni bir roman yazmak için yaptığım borcu kapatmaya yetecek mi? Finansal durumum geçen yılkine göre daha kötü veya iyi değil, bu sebeple bu kitap gerçekten buna faydalı olmayacaksa onu yazmak için yazmakla ve çabalarımla kumar oynamak istemiyorum.

Bill

Prof. Warren Beck'e

6 Temmuz 1941

Sevgili Bay Beck:

Makaleleri gönderdiğiniz için teşekkürler.[70] Onlara katılıyorum. Gözden kaçırdığım imaları bulmuşsunuz. Keşke bilinçli bir şekilde onları kastetmiş olsaydım; kuşkusuz bilinçaltından yaptığıma ve bunun kazara olmadığına inanıyorum.

Hep onur, gerçek merhamet, saygı; kedere, kötü talihe, adaletsizliğe katlanma yeteneği ve bunlara ödül için değil yalnızca erdem adına bağlı kalıp önemseyen ve vakit geldiğinde kendisiyle barışık yaşamak ve huzurla olmak anlamında katlanmayla alakalı yazıp durdum. Şeytanın her yalancıyı, serseriyi ve ikiyüzlüyü ölüm yatağında feryat ederken yakalayacağını kastetmiyorum. Yalancıların ve ikiyüzlülerin ve serserilerin her gün onun kutsiyet olarak adlandırdığı şeyin gölgesinde huzurla öldüklerini düşünüyorum. Onun hakkında konuşmuyorum. Onun için yazmıyorum. Ancak Fa-

[70] Warren Beck, "Faulkner and the South" The Antioch Review, I (Mar. 1941), 82-94; "Faulkner's Point View" College English, II (Mayıs 1941), 736- 49; "William Faulkner's Style" American Prefaces, IV (Bahar 1941), 195-211.

ulkner'ı okuyan ve okumaya devam edecek olan bazılarının, çok kişinin değil, "Evet doğrudur. Flem Snopes olmaktansa Ratliff olmayı yeğlerim. Ve hala sayılabilecek kadar herhangi bir Snopes olmaksızın Ratliff olmayı tercih ederim." diyeceğine inanıyorum.

Yine de yöntem ve malzeme arasında hiçbir makul denge bulamadım. Bunun benim için var olduğuna kuşkuluyum. Bunu kısmen resmi okul hayatını kabul etmeme bağlıyorum.(eski bir 8. sınıftan terkim), ama çoğunlukla da yazı yazdığım sıcaklığa bağlıyorum. Çok hızlı yazdım, çokça. Şimdi çok uzun bir vakit gibi geliyor da söylemeye değer bir şeyin kendisini benim onun nasıl söylenmesi gerektiğini bildiğimden daha iyi bildiğine ve hiç söylenmemesindense daha fena bir şekilde söylenmesinin daha iyi olacağına karar verdim. Ayrıca her zaman bir sonraki vakit olacaktır. Çünkü tek bir gerçeklik, tahammül, acıma ve cesaret vardır. O zaman fark ettim ki; keşke Pater'dense Shakespare, kötü sözcük oyunları, kötü tarih okusaydım ve hazzına varsaydım; keşke tekrar be tekrar Pater'le alakalı yazmaktansa Shakespare'i yazmaya denemekte kahrolası bir bakışa sahip olup başarısız olsaydım, öyle ki bir yükselticiyle ona bir boşluk bıraksaydım, o kendi kendisine anlatmayacaktı. Tüm *ben*'leri affet.

Gördüğün gibi hala yöntem ve malzemeyi bağdaştırmada güçlük çekiyorum.

Sadık dostunuz,
William Faulkner

Bay Nathan'a

18 Kasım 1941

Sevgili Bay Nathan,

Ekte bana gönderilen "THE DAMNED DON'T CRY" kitabıyla alakalı birkaç önerim var. Kitabı burada almam mümkün değildi ve bir satıcıdan ısmarlamak zorunda kaldım. Geldiğinde öyküyle alakalı daha fazlasını söyleyebileceğim ve sonra bir hikaye taslağı göndereceğim. Aşağıdakiler bana gönderilen metinde gördüğüm hatalardır. Metindeki diyalog ve olay örgüleri güçlendirilerek düzeltilebilirler. Ancak inanıyorum ki farklı bir öykü çizgisi ondan daha fazla şey çıkarabilir.

Gördüğüm kadarıyla başlıca hata, olay örgüsü. Ahlaki, kişisel veya sosyolojik açık bir sorunu vurgulamakta ancak sonra çözümüne geçmede başarısız oluyor.

Bu başarısızlığın sebebi ZELDA'da yatıyor, onun öyküsü olduğunu ya da en azından onun başlıca ve dolayısıyla motive edici karakter olduğunu farzedersek. Gayrimeşru bir çocuğu var ve onu reddedemeyecek kadar çok seviyor. Mükemmel bir şekilde tabii. Bunun için hiçbir özel övgü hak etmiyor. Gerçeği gizliyor. Bu da oldukça doğal. Evli değil, dünyanın ahlak yapısı onu bunu yapmaya zorluyor, şayet (1)

sıra dışı karakterlerde bir kadın olmadıkça, ya da (2) bunu çocuğunun iyiliği için ve karakter gerektirip övgü hak edecek şekilde kendisi kurban etmek için yapmadıkça. Bunu yukarıdaki iki sebep yüzünden değil de, bayan Grundy'nin bunu yapmak zorunda olduğunu söylemesi.

Çocuğun varlığı açığa çıkınca, müstesna karakterdeki bir kadın krizin üstesinden gelip onu alt etmiş olmalı ve dolayısıyla takdir kazanmalı; elbette çocukla kendisi arasında seçim yapma durumunda kalıp takdir ve acımayı beraberce edinmeli. Ya da tamamen bunun altında kalıp başka bir şey yokmuş gibi merhamet elde etmiş olabilir. ZELDA her ikisini de yapmıyor. Kısaca feryat edip bayılıyor ve bir süre sonra resimde kendisinden başka herkesin meyus çabalarıyla durum değişmiyor ve dolayısıyla bunlardan hiçbirinin gerçekleşmesi gerekmiyor. Açıkçası ZELDA çok istiyor ama sadece oturuyor ve yeterince insan onun için etraftan yardıma koşup ona getirene kadar onu istiyor.

Belki bu öykü zaten metinde mevcut ve ben göremedim. Eğer öyleyse metin kabul edilmiş bir öykü dizisi; yeniden yazılabilir ve kuvvetlendirilebilir. Gerekli olduğu yerde vurgulanıp orası burası ZELDA'yı tutarlı kılarak değiştirilebilir ve onun ya hayatta kalacağı ya da pes edeceği bir doruk noktası oluşturulabilir.

DAN zayıf bir tür olarak beni çarpıyor. ZELDA'nın maruz kalacağı en kötü yazgı onunla evlenmek olacaktır, bu ZELDA'nın göründüğü şekliyle zayıf karakterdeki bir kadının hak ettiği daha feci bir yazgı.

ENGSTAAD'de da ters giden bir şeyler var. O talihli olan yegâne erkek. Neredeyse TYLER, ama TYLER isimli olandan on kat daha fazla. ENGSTAAD, DAN'a bir şey olmadıkça – DAN ve ZELDA arasında gösterilen farklı anlaşmazlık safhaları veya DAN ve ZELDA arasında gösterildiği gibi tüm tuhaflıklara rağmen yolundan sapmayan bir sadakat – ZELDA'nın kaçabileceği kişidir.

Metni alıp 1. sayfadan başlayarak yeniden yazacağım, mümkün olduğunca ona hafifçe yakın olarak, ancak ilerledikçe gerektiğinde olayları değiştirerek.

Kitabı bitirdiğimde bir gözden geçirme yapıp sana göndereceğim.[71]

[71] Kasım sonunda veya Aralık başında Faulkner The Damned Don't Cry'ın ondokuz sayfalık düzeltisini tamamlayıp göndermiştir. Bu yolun yanlış tarafından bir kız olan Zeldan kötü talihin melodram şeklindeki öyküsüdür. Onun yaşamı Gaddie Compson'un The Sound and The Fury'sindeki yaşamı çağrıştırmıştır. Sarhoş bir baba tarafından sakat bırakılıp şikâyet eden bir anne ve iyi olmayan bir biradere, gayrimeşru bir çocuğa ve sonradan mutsuz aşk ilişkilerine sahip olmasına rağmen elinden gelenin en iyisini yapmıştır. Bu gözden geçirmeden hiçbir şey çıkmamıştır ancak Faulkner Mayıs ve Haziran 1944'te tekrar Warner Bros'ta çalışmıştır. Post öyküyü reddedince Faulkner öyküyü yeniden yazmıştır.

Harold Ober'a

(25 Mayıs 1942'de alınmıştır)

Sanırım şimdi oldu, ilkin böyle yazmış olmam gerekirdi; asla gözüme hoş gelmemişti. Kahretsin ki bu yazmak istediğiniz şey, para için tedirgin olmanız sebebiyle yazmak zorunda oluşunuzla yazıyor olduğunuz şey.

İmza yok

Post öyküyü yine reddetmiştir. Ober Faulkner'a haber verirken "Two Soldiers"a olan atıfların kaldırılması gerektiğini ve karakterin isimlerinin de bir başka dergiye gönderilmeden önce değiştirilmesi gerektiğini düşündüğünü söylemiştir.

Harold Ober'a

(4 Haziran 1942'de alınmıştır)

Şimdi beş sayfa daha arttı. İsimler değişmedi ama önceki öyküdeki olaya olan doğrudan tüm atıflar kaldırıldı. Belki şimdi satabilir.[72]

İmzasız.

[72] "Shall Not Perish" ayrıca Story (XXIII Temmuz – Ağustos, 1943) tarafından 19 Mayıs 1943'te 25 dolara satın alınmadan önce yedi ayrı dergi tarafından da reddedilmiştir.

Harold Ober'in Batı Kıyısı temsilcisi ve tesirli bir Hollywood acentası olan H.N.Swanson farklı film Stüdyolarında Faulkner için iş olanakları aramaya başladı ve kendisi Warner Brothers'la görüşürken yine acenteci William Herndon 'la açık bir ihtilaf içinde buldu. Ober Faulkner'a durumuyla alakalı bir telgraf çekti.

Harold Ober'a

15 Temmuz 1942

DÜN SWANSON'A TEL ÇEKTİM. GEÇEN YIL HERNDON'LA BANA AÇIK BİR İŞ DAHA VERENE KADAR HERHANGİ BİR ANLAŞMA İMZALAMAYA MUKTEDİR OLAMADIM. İKİMİZ ARASINDAKİ BU BAŞARISIZLIK SEBEBİYLE HERHANGİ BİR ANLAŞMAYI İPTAL ETTİĞİNİ VARSAYIYORUM. BU ŞUBATTAN BERİ ONDAN HABER ALAMADIM. HERNDON BU KOŞULLARDA BENİ TUTAR MI?

William Faulkner

De Gaulle Öyküsü Faulkner'in Buckner için üzerinde çalıştığı filmin ismiydi. General Charles de Gaulle'nin 2. dünya savaşında Fransız halkını zafer için çarpışmak üzere orduyu yeniden tanzimindeki kariyer ve halini ele almıştır. Faulkner sık sık metnindeki sayfalarını Öykü Departmanı müdürü James Geller'a yönlendirmiştir.

Bayan Murry C. Faulkner'a

Pazar (15 Kasım 1942)

Sevgili anneciğim,

Hala 15 Aralık'ta eve gelmek için gün sayıyorum. Stüdyo bana vereceği artışı henüz vermedi, bu sebeple 15 Aralık'ta eve dönüşüme dair vaatleri aynı şekilde ertelenmiş gibi bir durum söz konusu olabilir. Ama sanırım ondan sonra gelebilirim. Oraya gelerek onları delirtmek istemiyorum, çünkü hala bu artışı alabilirim ve burada geri dönebileceğim bir iş istiyorum, bu defa onlar için hayli iyi bir iş çıkardım. Bu vaadin ne kadar uzağında olduğumuzu sana bildireceğim. Yılbaşı için hediye olarak ne istiyorsun?

Billy

Malcolm A. Franklin'e

Cumartesi (5 Aralık 1942)

Sevgili Dostum,

Mektubun bugün geldi. Oxford'un Aralık'ta 1924'de yapıyor olduğu şeyi duymak beni memnun etti. Filmin ne olacağını biliyordum, gerçekten iyi biliyordum, ama seninki sahip olduğum ilk siyah beyaz kayıttı. Bugüne kadar yalnızca ninem, annem ve Jill bana yazdı, ne zaman bir kadın sevdiklerine yazsa, mektup gerçekte asla yazıldığı yukarı kattaki yatak odasını terk etmez.

Burada et, yağ, vs. sıkıntısı var. Yiyecek karnesiyle alakalı raporları işitiyorum. Bugün Salı, hiç et yok, dün akşam beni yemeğe davet eden bir arkadaşının yedi markette yağ bulmak için durduğunu ve hiç bir şey bulamadığını izledim. Sokak lambalarının tepesi örtülü, bekçiler pencere pervazlarındaki boşluklar için caddeleri kolluyorlar. Sahil boyunca baraj balonları ve şehirdeki her nevi umulmadık yerde ışıldaklar (ve elbette A.A pilleri gizli) var; her kanyonda, ara sıra da okul bahçelerinde. Buralarda bir bomba bekliyorlar. Ama hiç kimse korkmuyor. Elbette insanlar evlerini, yaşamlarını ve işlerini terk edemiyor. Çünkü bombalanabilirler.

Hatta bu bir cesaret türü bile olabilir. Umarım öyledir. Ne var ki ara sıra buradaki insanlarla alakadar oluyorum. Sebep bu. Buradaki (bana göre) en tuhaf şey gaz karnelerine yönelik tavır. Bu üstesinden gelinmiş bir gerçek; yapıldı, gaz yağı karneye bağlandı ve bunlara bunun gerçekleşeceği hususunda peşinen uyarılarda bulunuldu. Yine de bunun olacağına inanmıyorlar, olabileceğine hala inanmıyorlar. Karnelerini almış ve sonra ihtiyaçları olduğu hızda tüketmiş görünüyorlar, yani bir ay veya daha fazla bir süre yetirmeleri gereken gaz kuponlarını. Kasaba büyük ve arabalarla işe gidecek şekilde öyle yerleşmiş ki insanlar gidecekleri iş bir savaş kazanmaya veya başka bir şey için elzem olmasa bile hala arabalara sahip olacaklarına bir şekilde inanıyor görünüyorlar (uçak fabrikasındaki insanlardan bahsetmiyorum; ya yakın yaşıyorlar, ya da hükümet onların işe gittiklerini görecek. Yani hareketli sinema insanlarını, emlak acentelerini, avukatları, tüccarları ve sahte doktorlar, inanç sağaltıcıları, Hindu alimleri, hareketli filmden kazanılan maaşlarını çeken insanlar üzerinden geçinen şantajcı özel dedektifler sebebiyle varlıklarını sürdüren diğer tüm parazitleri kastediyorum.)

Burada bir antropologun defteri için bir şeyler var. Bu, ülkedeki en zengin şehirlerden birisi. Bugün de var olduğu üzere ekonomisi ve coğrafyası otomobil tarafından icad edilmiş ve tespit edilmiştir. Dolayısıyla otomobil bu şehri icat etmiş. Otomobil (bir süreliğine, her neyse) bir mastodon (nesli tükenmiş iri bir hayvan, ç.n) kadar ölü. Yani otomobilin yaratıldığı şehir ölüyor. Sanırım tarafsız ve şahsi davranmayan bir izleyici burada buharla ısıtılmış bir dalgıç hücresindeki kimi Süpermenlerin buz çağının başında buraları izleyip şöyle dediğine şahit olabilirdi: "tayin edilmiş bir yaşam biçimi ve haşlanan tüm şehir sakinleri şöyle diyor: niçin, kısacası Jack Frost bunu bize yapamaz. Böyle değil. Gördüğümüz buz değil; hissettiğimiz soğuk değil. Kendimizi sıcak tutmak zorundayız. Diğer türlü yaşayamayız.

Sanırım askere yazılmakta haklısın. Eğer beklersen, seni bir şekilde alacaklar. Ama daha iyi bir gerekçe var. Hiçbir merakın olmasa da nizami bir asker olma hususunda sandığından daha fazla yeteneğin var. Bu merak sende hiç olmadı; iyi bir asker olmak yalnızca kandırılmak için kapasiteyi değil ayrıca bunun için bir istekliliği de gösterir; hatta onun mahremiyetinden feragat etmesinde ısrar edenlerin mantıklarındaki boşluklar destek için bir isteklilik. Korkarım ki aynı eski kokuşmuşluk her savaştan hâsıl olduğu gibi bundan da yükseliyor; Churchill'in İngiliz imparatorluğunu parçalamada hiçbir rolü olmaması hakkındaki konuşmasına bakınız. Ancak bu yaşamın süresince gerçekleşecek en büyük şey. Tüm çağdaşların o bitmeden onun içinde olacaklar ve eğer sen onlardan biri değilsen bundan her zaman pişmanlık duyacaksın. Bu tam olarak eski mağara döneminden kalma et, kemik ve kandaki bir şey. Ama orada ve ne kadar akıllı olursa olsun bir kişinin onun yiğitliğinin aleni kanıtına sıkıca sarılacağı çok tuhaf bir şey: bu yiğitlik onun cesareti ve dayanıklılığı, atalarını şekillendiren toprak için kendisini kurban etme isteğidir. Ben de gitmek istemiyorum. Aklı başında hiçbir insan savaşı sevmez. Ama yapabiliyorsam ben de giderim, belki yalnızca tercih ettiğim yazım biçimini güvence altına almak için herhangi bir kişinin yapabildiği kadar benim de bunu yapabileceğimi (elbette yaşımın fiziki sınırları dâhilinde) kendime ispat için ki bu benim soyuma ve türüme uygun düşmektedir.

Son safha burada açığa çıkıyor ve elbette bu bir mektup olmayı durdurup bir vaaza dönüşüyor. Bu sebeple bu adımı bir sıçrayışta alıp ayrılacağım. Eski gül kokusunun bu seferkinden sonra tekrar yükselmeyeceğini görmek zorundayız. Hâlihazırda sahip olduğumuz özgürlüğün bunu yapması gerektiğini muhafaza etmemiz lazım. İlkin alanda özgürlüğü güven içinde kılmamız gerekecek. Bunu genç adamlar yapacak. Daha sonra elbette daha yaşlı adamların vakti gelecek,

ulusal seste anlaşılır olan, asker olamayacak kadar yaşlı ancak dinlenebilecek kadar yaşlı olan ve geçmişteki yirmi ya da elli yıl öncesindeki bir noktaya inatla bakan bir ayağı çukurda yaşlı adamlardan oluşan diğer bir takıma dönüşecek kadar genç olan benim gibilerin zamanı gelecek.

Baba

James M. Faulkner'a

Cumartesi öğleden sonra (3 Nisan 1943)

Sevgili Jim'im,

Mektubunu bu sabah aldım; ayrıca yarına cevabını yazacağım bir mektup da Chook'dan aldım. Bunun yanında Bayan Susan Bagget'in kızından lise edebiyat kulübüne John'un adını nasıl verdiklerini anlattığı bir mektup aldım.

Ekte hoş bir şans yıldızı var.[73] Onu paltomun apoletleri üzerine takıyordum. Haki renk bir bezin üzerine açık mavi çizgi bununla bir rütbeyi gösteriyor: denizci rütbesi gibi; bir şerit, pilot – uçuş görevlisi (teğmen), iki şerit, uçuş teğmeni (yüzbaşı), iki buçuk bölük komutanı, filo komutanı, dört – alay komutanı. Bunu üniformanın üzerine takabileceğini sanmıyorum ama alay komutanından izin isteyebilir, ona nereden geldiğini anlatarak- dedenden yani- belki de takabilirsin. Eğer takamazsan kemer tokasının üzerine kaynak yaptırabilir veya metal künyene yapıştırabilir ya da cebinde taşımak için bir şeyler üzerine raptedebilirsin. Her neyse onu ya-

[73] RAF üniformasında apoletlerinden teğmen şeritlerinden biri

nında taşı. Muhtemelen uçarken inanabileceğin bir şeyler bulabilirsin ancak her ikisini de sakla. Kendi RAF metal künyemi senin için saklamayı isterdim ama Avrupa'da Almanya'da kaybettim. Sanırım Gestapo'nun elinde; ölü bir İngiliz casus görevlisi olarak şimdi kayıtlarında olmalıyım.[74]

Devam ettiğin sürece sana iyi talih getireceğine inandığın başka şeyler de bulacaksın. Pilotlar bunu hep yapar. Benim de vardı. 1918'deki kazamdan sonra onu asla bulamadım.[75] Ama işe yaradı, hala hayattayım.

Sanırım bir kruvazörün ne olduğunu biliyorum. İnanıyorum ki savaş bittiğinde kruvazörler ve diğerleri helikopter olacak. O vakit benim de arka bahçede bir tane olacak, çiftliğe gitmek için ve avlanıp çiftçilik yapmak için bir cip. İyi, iyi bir adam olmalısın. Her zaman uçmanın hoş olduğunu hatırla ve ondan hoşlanmak için hayatta kalmak zorundasın, daha iyi olacak. Geleceğin iki dönüm noktası olacak, seni eğitme ücretini devlete geri ödemek için ilki delice cesaret. Birçok pilot bunu geçemez. Dean amca bunu yapamadı. Senin yapamayacağın bir şey yaptığını fark etmeden önce üst kanadındaki yapının çoğunu uçurdu.

Bir sonraki dönüm noktası korkudur. Bazen hepsi aynı anda gerçekleşir. Bu demektir ki cesaret noktasını geçmeyi başaramamışsındır ve artık geçtir. Ancak eğer korku cesaretin bir sonucu değilse tamamsındır. Öğrenmişsindir ve öğrenmeye yeterlisindir. Korkuyu da bilmelisin. Eğer bunu hissedemiyorsan, bir aptal, bir geri zekâlısındır. Cesur adam korkuyu bilmeyen değildir; cesur adam kendine "korkuyorum, ne yapmam gerektiğine çabucak karar vereceğim ve sonra onu yapacağım" diyen kişidir.

Bu senin de başına gelecek: uçan ve bir sebze olmayan herke-

[74] Faulkner'ın RAF'ta (kraliyet hava birliği) 1918'deki hizmeti hep Kanada'da geçmiştir.

[75] Şu an Faulkner'm savaş zamanında bir kaza yaptığına ilişkin kuvvetli bir delil yok.

sin başına gelebilir. Bunu bekle. Bir hapşırmandan fazla değil. Geldiğinde onu kabul et ve geç. Kendine "korkuyorum. Kalbimin çalıştığı ve ağzımın tattığı şeyi sevmiyorum. Ancak el ve ayaklarımın ne yapmak zorunda olduğunu biliyorum ve yapacaklarını da biliyorum, çünkü beynim işleri sonraki birkaç saniye için yürütüyor. Beynim kalbimin ne yaptığı ya da ağzımın nasıl tat aldığı hususunda endişelenmeyecek kadar meşgul." de.

İyi yapmanı söylüyorum. Hiçbir pilot senin kadar bilmediği şeyi sana anlatamaz. Gün be gün bunu sen bulmak zorundasın. Ama iyi pilotların sana anlattıklarını hatırlayabilirsin, öyle ki acil durum olduğunda yalnızca hakkında bir şeyler işittiğin durumlarla karşılaşacak. Onlar hakkında bir şeyler düşünmek zorunda olmadan yapacaksın, yani eğitmenin seni yapman için eğittiği şeyleri. Eğer iyi dinlediysen onlar hakkında endişe etmene gerek yok. Öyleyse bu iki kilometre taşını bekle. İlkini, delicesine cesareti geç ve bir sonrakine dikkat et. Bu gerçekleştiğinde bana mektup yazmayı unutma. Korku uyarıcı bir tecrübedir ancak bunu birini öldürecek kadar asla bilemedim. Eğer korkuyu tanıyacak kadar zekiysen o andan itibaren güvendesindir. Eski eğitimli refleksler, tabii aklıselim zaten olan şeyi yapmıştır.

Bu uzunca bir mektup ve vaaz gibi, ancak Jack amca ve baban senin yapabileceğin şeyi yapmak için çok yaşlılar ve ben de herkes tekrar eve döndüğünde işleri bizim için sürdürme adına sivil giysiler içinde kalmalıyım. Bu sebeple iyi bir iş çıkar. Şanslı olmaya çalışma. Eğitimde mutlu ol, kendine inan, dinleme yeteneğine inan; eğitmenlerini izle ve onlardan öğren. Şimdi sanırım aklı başımda bir eğitmeni gördüğünde ona anlatabilirsin. Uçaklar hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren; yerde onu nasıl kontrol edeceğini, uçaklar çok nadiren seni indirirler; bela kokpitlerin içindedir.

Zamanın olduğunda bana havadis ver. Bir süre daha buradayım.

Biraderin Will

Faulkner 1944 Şubatının ortasında Warner Bros.'a dönmek zorunda kaldı. Burada stüdyo çalışması için fablı (ki bir kısmını Ober'a göndermişti) bir kenara bırakmaya mecbur edildi. Çok geçmeden Howard Hawks ondan Ernest Hemingway'in **Sahip Olmak ve Olmamak** *(New York 1937) isimli eserinin film uyarlaması üzerinde çalışmasını istedi.*

Harold Ober'a

Cumartesi (22 Nisan 1944)

Sevgili Harold,

Evet, tekrar döndüm. Öyküye ilave hiçbir şey yapmadım. Buraya gelir gelmez Harold Hawks ricada bulundu. Bizim ofiste bir film yapıyor. Olağan olduğu üzere bir metni vardı, onu bir kenara fırlattı ve benden istedi. Şubat 22 gibi onu tekrar yazmak için yardıma koyuldum. 1 Mart'ta çekime başladı. O vakitten beri bir günlük metinle onun önünde gitmeye çalışıyorum. Mayıs'ın 10'u 15'i gibi bitireceğim.

Romanı ne zaman bitireceğimi bilmiyorum, belki ondan sonra. Sana söylemem gerekir ki savaş, yazım işi için kötü. İnsanın geride bırakmaya dair umutlarının olduğu tüm mağara içgüdülerinin bu yoğunlaşması ve yüceltilmesi, aslında sanatın güvenilirliği, sürekliliği ve hakikati olan yazı işindeki tüm boşluk olan yerin zorla önceden ele geçirilmesiyle gün ışığına çıkarılmıştır. Bir şeyler geri çekilmelidir; umarım yazma sanatı önceden olduğu gibi tekrar gerçekleşir. Şimdi yaşamam çok kötü. Ya birini onlar arasında kılmak için ya da vurdumduymaz kılmak dolayısıyla trompetleri beklemek için kalan zamanı harcamak adına ve zaferin şimşek olan çakışlarını gerçekleştirmek için yeterince yaşlı olan trompetlerin yaşlı şeytanı tarafından yerinden kımıldatılma hususun-

da hala çok gencim. Hatırı sayılır bir yeteneğim var, elbette herhangi bir çağdaşım kadar iyi. Ne var ki 46 yaşındayım şimdi. Bu sebeple yakında "sahibim" şeklinde kastettiklerim "sahiptim" olacak.

Vakta ki tekrar romana dönersem sana yazacağım. Bir süreliğine sinema filmlerinin ümitsiz çabalarında bir mücadele ve savaşım anındaki var oluşlarını doğrulamak için bulunduktan sonra onların kabullenmeye cesaret edemedikleri bir çıkarıma vardım sayılır; yani basılı kelime ve tüm ulamları fotoğrafları *nihil nisi fui*'dir; bir kelimeyle söylemek gerekirse 1A sembolünde ümitsizce ÇÖZÜLMEMEK için çaba sarfeden bir dolar işareti.

Bill

22 Temmuz 1944'de Malcolm Cowley tekrar Faulkner'a kendi çalışmasında kullanmak istediği makale hakkında ondan özelikle yazılarındaki sembolizmin ne kadarının kasti olduğunu sorduğu bir mektup yazdı. Cowley makalenin bir kısmını bastığında[76] Faulkner'a Absalom, Absalom!'da Sutpen's Hundred'ın sembolizmi hakkında bir bölüm alıtılayıp yine Faulkner'In sembolizminin ne kadarının kastî olduğunu sorduğu bir mektup yazdı.

Malcolm Cowley'e

Cumartesi (Kasım başı, 1944)

Sevgili Maitre,

Yazını Times Book Review'de[77] gördüm. Güzeldi, eğer bu yansız bir örnekse, geri kalanın yayınlanmadan önce görmem gerektiğini sanmıyorum, çünkü beraber çalışmayı isteyebilirim ve sen güzel yapıyorsun. Ama yayınlamadan önce yorumlarımı istiyorsan bu ayrı bir konu. Bu yüzden evvela görüp görmemem gerektiğini sana bırakıyorum.

Alıntıladığınız paragrafa bakalım; herhangi spesifik bir kitapla ilgili olarak öncelikle bir öykü anlatınaya çalışıyorum, düşünebileceğim en etkin şekilde, en hareketli, en zahmetli tarzda. Ancak sanırım verimimi (onun seyrini) bir bütün olarak ele aldığınızda yapmaya çalıştığım şeyin tesadüfî olduğunu bile düşünüyorum. Aynı öyküyü ki ben ve dünyadır bu, tekrar be tekrar anlatıyorum. Tam Wolfe her şeyi söylemeye çalışıyordu, her şeyi almaya, "ben" e ilaveten dünyayı veya "ben" yoluyla filtre edilen ya da doğduğu ve biraz yürüyüp

[76] Cowley'in makalesi "William Faulkner'm insan komedisi" New York Times Kitap tanıtımı ekinde 29 Ekim 1944, s.4'te yayınlanmıştır. (bkz. The Faulkner – CowleyFile, s. 8-13)

[77] Kenarda kalemle yapılmış bir ilave.

sonra tekrar uzandığı dünyayı kucaklamak için "ben"in çabasını bir cilde almaya çabalıyordu. Ben bir adım daha öteye gitmeye çalışıyorum. Sanırım bu insanların belirsizlik olarak adlandırdığı, çetrefilli ve biçimsiz "üslup", sonsuz cümleleri açıklıyor. Tamamını bir cümlede söylemeye çalışıyorum, bir büyük harf ve bir nokta arasında. Hala çabalıyorum, eğer mümkünse, hepsini bir iğne başına koymaya. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yapmayı bildiğim yegâne şey yeni bir yöntemi deneyerek yapmaya devam etmek. Malzememin, yani güneyin benim için çok önemli olmadığını düşünme eğilimindeyim. Bunu tesadüfen öğrendim ve bir hayatta bir başkasını öğrenip aynı anda da yazmak için zamanım yok. Bildiğim şey muhtemelen bir değer kadar daha iyi olsa da hayat bir tuhaflık değil bir fenomendir, her yerdeki hiçbir şeye doğru aynı ümitsiz engelli koşudur ve insan nerede hangi zamanda olursa olsun insan aynı pis kokuyla kokar.

Sezgilerin (baktığımız paragraf) doğru. Bunu kastetmemiştim ama hemen sonra senin kelimelere döktüğünü kendi kendime belli belirsiz gördüm. Sanırım sen benim niyetlendiğimden (bilinçsizce, yineliyorum) bir adım daha öteye gittin. Sanırım buradaki doğru miyar Quentin, Faulkner değil. Ben öyküyü yazıyordum, ancak ben değil o bir durum üzerinde düşünüyordu. Demek istediğim Sutpen ve diğerleri gibi onu bir karakter olarak yaratıyordum. O dayanacak kadar zorlu olmadığı malı elden alan kişinin bir emrini iletmede kederlendi ve pişman oldu. Ama Quentin'e göre avam ve kökensiz olan Sutpen gibi bir adamın bu kadar yüce düşleyemeyeceği ayrıca bu denli asilce başarısız olmak için güç ve kuvvet sahibi olmadığı gerçeğiyle (çünkü meşum semptomdan korkmuş ve nefret etmişti) daha da kederlendi. Quentin muhtemelen Sutpen'i eski zamanın bir cumhuriyetçi Filistinli evinin kendi kendine eziyet etmiş aşırı duyarlı oğlunun Samson'un revak kalıntılarını düşündüğü gibi düşünmüştü – kederlendi ve hareketlendi ancak kendi kendine derken bile nefret ettiği "sana

böyle olacağını söylemiştim" cümlesini haykırırarak söylüyordu. Doğrusun; düşündüğüm şeyin iyi bir öykü olduğunu söyleyenlerin (hala öyle düşünüyorum) ilkiyim ve bu durumda Quentin'in bunu benden daha iyi yapacağını düşündüm. Ancak şükranla tüm imaları kabul ediyorum, onları bilinçlice ve eş zamanlı olarak yazıya dökme işine taşımamış olsam da. Böyle düşünüyor olmayı isterdim onları öyküde bulundurmak içim taşımanın veya benzer kökenlerini biliyor olmanın bile gerekli olduğuna inanıyorum. Sanat insanların düşündüğünden daha basittir; çünkü hakkında yazılacak çok az şey vardır. Tüm hareket eden şeyler insanın tarihinde ebedidir daha önce yazılmıştır. Ve eğer insan yeterince sıkı yazarsa, yeterince samimi, yeterince tevazuuyla (ve değişmez sonucun asla ama asla yeterince tatmin olunmazlığıyla)[78] yazarsa, onları tekrar eder, çünkü sanat fakirlik gibi kendi şeylerini umursar, ekmeğini paylaşır.

6 aydır Hollywood'dan azadeyim, 42 yaşındayken meteliksiz oluşum ve hava kuvvetlerinin beni tekrar istemesi sebebiyle geri dönmek zorunda kaldım, bir iş bulabilmek için Warner'la yedi yıllık bir kontrat imzalama durumundaydım. Kitap teklifi hususunda[79] bunu bana ileten Harold Ober'a şu an için bunu üstlenmeyeceğimi yazdım. Hollywood'da 6 ay çalışabilirim, şimdi buna alıştım ve film işini bir başka odaya kilitledim. Bana önerilen tabiatta bir kitabı üstlenmeyi istemiyorum çünkü 15–16 kez çiftleştirilmiş ve düşük yapmış bir kısrak gibiyim, öyle ki içinde yalnızca 3 ya da 4 tane daha olduğunu hissediyor ancak dışarıdan bir şeyler için bir tane daha tüketmeye güç yetiremiyor. Şimdi bir şey üzerine çalı-

[78] Dolmakalemle araya sıkıştırılmış.

[79] Kasım'da Ober'in bürosuna Faulkner'ı Hollywood işinden kurtarmak isteyen Doubleday/Doran'dan Lee Barker ve diğer birkaç kişi adına yazılmış bir mektup geldi ve telefon açıldı. Teklif edilen çözüm Missisipi nehri hakkında roman olmayan bir kitap için 5000 dolarlık bir ödemeydi.

şıyorum. Random House 'da yaklaşık 70 sayfası var. Eğer istersen görmeni sağlamak için onlara yazayım. Yukarıda tüm insanlığın tarihini bir cümleye sığdırmaya çalıştığımı izah etsem de bu sefer ki Yoknapatawpha değil.[80]

(kalemle) mektubun için teşekkürler,

William Faulkner

Hal Smith'i gördüğünde ona en iyi dileklerimi ilet.

[80] Bacher ve Hathaway için olan fabl.

Joe C. Brown'a

Pazartesi (muhtemelen 29 Ocak 1945)

Sevgili Joe:

İlkini düzelttim, kısmen yeniden yazdım.[81] Sanırım sendeki versiyonun başarısız olduğu yerde kelimelerle söylemeye çalışmaktan daha iyi.

İki şiirdeki tutku kontrollü değil. Dolayısıyla saf tutku olmayı bırakıp retoriğe dönüşüyor ki bu okuyucunun biraz kuşku duyduğu bir şey.

Tutkuyu içine koy ancak tutkunun üzerinde otur. Okuyucuya söylemek istediğin şeyi söylemeye çalışma ancak onun bu şeyi senin için söylemesini sağla.

İkincisini düzeltip açıklığa kavuşturunca sana göndereceğim.[82]

Her ikisindeki görüşün haklı. Yukarıda iki ve üçüncü paragraflar gibi söyleyene kadar üzerinde çalışmaya devam et.

Dostun,
Faulkner

[81] Şairin gerçek özgürlük ve fırsatın güçlü bir ilişkisini istediği 14 mısralık yakarışı

[82] Bu gayri meşru ilişkiden frengi kapan bir adam hakkındaki uzun bir şiirdi. Faulkner bu şiir üzerinde de yeniden çalıştı.

9 Ağustos 1945'te Malcolm Cowley, Faulkner'a taşınabilir Faulkner ismi verilecek bir seçki oluşturmak için Viking yayınlarından onay aldığını belirtir uzunca bir mektup kaleme aldı. Eklenecek seçkiyle alakalı Faulkner'ın tavsiyelerini istedi.

Malcolm Cowley'e

Perşembe (16 Ağustos 1945)

Sevgili Cowley,

Fikir güzel. Talebi karşılayabileceğimizi umuyorum ancak şu an için imkânsız görünüyor. Buradan yapabileceğim her şeyi yaparım.

Elbette düzmece ülkemin Altın Kitabını yapalım. Bu ilerleyen yaşımı tabiatla alakalı bir şeyler için geçirmeyi düşünüyordum; İnsanların babadan oğla alfabetik plansız bir şeceresi.

Red Leaves ve *A Justice*, ayrıca birkaç yıl önceki Öykü Dergisi'ndeki Lo! isimli öykü arasında seçim yapmış olmaktan nefret ediyorum. Chickasaw ve Choctaw halklarını ayıran hat evimin yakınından geçiyor; bir kabileyi yalnızca ihtiyaca binaen kaydırdım çünkü davranışları açısından hafifçe farklılardı.

Evet, dergideki ve Hamletteki "Spotted Horses" arasında fark var. Bir tanesi dergi öyküsü, daha kısa ve daha ekonomik: gerekli yerleri kısaltarak Hamlet'in birkaç bölümünden oluşturulmuş bir öykü. Onda eksik olan şey verilen zararla alakalı açık havadaki adilane duruşma.

SES VE ÖFKE'nin 3. bölümünün tamamını almaya ne dersin? Oradaki Jason da Güney'dir. Yani Snopes'le kendi toprağında ve pes etmeyen bir tavırla karşılaşan Compson ve Sartoristir. Jason bir Georgia Papaz evini parçalamış ve her-

hangi bir adamın çabukluğuyla onu derme çatma kır evleri şeklinde satmış olabilir. Ancak bu durumda bu o kadar boşluğu heder etmeye yeterli değildir, değil mi? Sonraki en iyi kısım zenciler için, "*Ben* kabilesine en iyi şeyi yapan" Dilsey isimli kadının olduğu son bölüm olacak.

DÖŞEĞİMDE ÖLÜRKEN, onu sevmeme rağmen basit bir hüner gösterisidir. Ancak bu durumda Spotted Horses, Wash ve Old Man'ın ifade edemeyeceği kadar az şey söyledi.

HAMLET bir roman olarak kabul edilmiştir. Ona başladığımda Spotted Horses'ı üretti, daha ileriye gidemedi. Yaklaşık iki yıl sonra aniden THE HOUND'u, sonra da JAMSHYD'S COUTYARD'ı elde ettim, esasen SPOTTED HORSES'ın âşık olduğum bir karakter oluşturması sebebiyle: Suratt isimli gezgin dikiş makinesi acentesi. Sonradan bu isimdeki bir adam eve döndü, bu sebeple tüm şehrimin zamanının büyük bölümünü hangi yaşayan adam hakkında yazdığıma karar vermeye çalışmaları sebebiyle, şehrin tek edebi eleştirisinin "Bu tüm bunları nasıl hatırlıyor? Ne zaman oldu bu?" şeklinde vakitlerini harcamaları sebebiyle adamımı Ratliff olarak değiştirdim. Aynı anda kitabım sonraki MULE IN THE YARD, BRASS vs. isimli ciltte sagalarındaki öyküleri üreten Snopes ve kabilesini oluşturdu. Bir gün ilk ciltten başlamamın iyi olacağına yoksa asla onu bitiremeyeceğime karar verene kadar sürede yaklaşık on yıl geçti. Dolayısıyla kitapta hiçbir yeri olmadığını keşfettiğim BARN BURNING ve WASH'ı içeren Spotted Horse öyküsüne doğru bir giriş yazdım. Spotted Horses THE HOUND'u alıp (yeniden yazıldı ve karakterin isminin Cotton'dan Snopes'e çevrilmesiyle daha uzun bir öykü oldu.) JAMSHYD'S COUTYARD'la devam eden uzunca bir öykü halini aldı.

Kızılderililer aslında Chickasawlardı ya da şimdiden sonra öyle olabilirler. KIZILYAPRAKLAR aslında Chikasaw'du. A JUSTICE ikisinden biri olabilirdi, Choctawlar'dan oluşları-

nın buradaki haritanın izah ettiği şekliyle Choktawlara daha elverişli olan New Orleans'la bağlantılı oluşu sebebiyle.

(harita)[83]

O vakit Chicasawdan Choktaw halkına doğru akan Tallahatchie gemilere elverişliydi; buharlı gemiler yüzüyordu üzerinde. Keşke beraber bu kitaplarla üç gün geçirebilseydik. Yardım edebileceğim bir şey varsa yaz.

Faulkner

[83] Cowley, s. 27

Richard Wright'a

Salı (11 Eylül 1945 olabilir)

Sevgili Richard Wright:

Black Boy[84]'u henüz okudum. Söylenmesi lazımdı ve sen de güzel söylemiştin. Korkarım (Birisinin bakış açısından konuşuyorum şu anda, inanıyorum ki, *Native Son*'u yazan bu kişi potansiyel bir sanatçı) söylediğin şey yapılmalı. Onlar zaten benimle beraber taşman ve şu an beni üzen şeyler.

Bu biçimde güzel değinmişsin, çünkü *Native Son* çok daha iyi olabilir. Umut ediyorum ki bunları, *Native Son*'daki sanatçı gibi söylemeye devam edersin. Fakat bunların yalnızca kişisel acıların değil aynı zaman da, bireysel tahayyülün, duyarlılığın ve herkesin yada hiç kimsenin acılarının telafisinin sonunda belireceğini kabul edersin.

Bill

[84] Black Boy: Çocukluk ve Gençliğe Dair Notlar (New York: Harper & Row, 1945)

Harold Ober'e

Cuma (26 Ekim 1945)

Sevgili Harold,

Hikayelerimin hepsini içeren bir listem yok. Daha önce basılanların bir kısmının nerede olduğunu bilmiyorum ve onların bir kısmını da yeniden yazdım: Queen bought[85] adlı mistik hikayeme bakabilirsin. İlk sayfayı okuduktan sonra önce kabullenemedim ama sonunda iyi bir taklitçi oldum!

Yapabilirsem en iyi şekilde yeniden yazmaya çalışacağım ya da yeniden kuracağım ve sana listeyi göndereceğim.

Bill

[85] Kimyasal bir yanlış, hata.

Robert K. Haas'a

Salı (4 Kasım 1945)

Sevgili Bob,

Gönderdiğin hoş notu, iki hafta süren geyik avından döndüğümde aldım. Memnuniyet ve zevkle aldım, sadece hediye için değil ama on beş yıldır süren, uzun bir dostluğu anarak.

Güzel bir avdı. Kasabadaki köpeklerle ve atlarla çıktık, et ihtiyacı için, önemsiz bir olay. Yedi geyik gördüm ve tüfeğim bir kez ateş almadı. Bütün gün ağaçların arasında, köpeklerin ardında güçlü atlarımızı kamçılayarak ilerledik, eğlenceli bir spordu. Köpekler erkek bir geyiğin arkasında yaklaşık elli mil koştular, sabahın yedisinden öğleden sonra üçe kadar, karanlık çöktükten sonra kampa dönerken, en ilerdeki at aniden onunla karşılaştı. Geyik yeniden kaçmaya koyulurken durumdan oldukça memnundum ve üç kez ateş ettim; fakat o hala koşuyordu.

Hediye için tekrar teşekkür ederim. Sana, eşine ve kızına[86] en iyi dileklerimi sunuyorum. Deniz Kuvvetleri pilotu olan yeğenimin evindeyim. Bir madalyası var; bundan dolayı adetidir her seferinde nasıl kazandığını anlatır. Servisten onu tanıyan bir arkadaş bu olayı anlattı. Kamikazelerle ilgiliymiş. Onun genç erkek kardeşi veya onun tatlı kalbi belki bunlardan kaçınacaktır.

Bill

[86] Mrs. Robert K. Haas ve kızı.

Robert K. Haas'a

10 Kasım 1946

Sevgili Bob,

Üç hafta önce biraz ekstra para toplama şansı yakaladım. Belki de beni 1 Ocak'ta Cal.[87] geri dönmekten kurtaracaktı. Tekrar geri dönmek istemiyorum. Kendimi bir yığın zorluğun içerisinde, gözetlenirken bulacağım. Ne tuğlaların üzerinden atlayarak Warner için yazmaya ne de Cal. gitmeye niyetim var. Orada para için yazamıyorum.

Çalışmayı yapıyorum, romana iki ay ara verdim. Param yok. Çek var. Ona güvenebilir miyim, veya tekrar gönderecek misin? Anlaşmaya sadık kalarak 1 Ocak'a kadar göndereceğin çekleri, 1 Aralık'tan itibaren göndermeyebilirsin. Diğer iş bitinceye kadar bana iki ay müsaade et. Şimdiki işimi bitirmeden, içerden, hiç para çekemiyorum. Senin çeklerini kullanabilirim. Zamanla ilgili zararını şimdiki iş bitince kapatırım, yada tokatlarından kaçınırım, kaçarım, romana geri dönünceye kadar. Ya da ne istersen.

[87] California. (Çv.)

Yazarsam altı aydan on iki aya kadar romanı tamamlarım. Kısa bir zaman için Cal.'a geri dönebilirim. Henüz ekstra işin anlamı yeni bir tane daha geleceği anlamına gelmiyor. Tamamen şans eseri gerçekleşiyor. Warner belki de ne olduğunu dahi anlamıyor ya da daha iyi nasıl olacağını veya sadece varlığımın stüdyoda bulunmasını istiyor. Bundan dolayı işten bahsetmiyor. O ilgilendiği kadar ben sadece bir roman üzerinde çalışabiliyorum ve para alamıyorum.

İzin vereceğini biliyorum, çekleri tercih edeceksin.

Bill

Robert K. Haas'a

Çarşamba (16 Ocak 1946)

Sevgili Bob,

Mercury ikramiyesiyle ilgili notunu aldım.[88] Yazdıkların için teşekkür ederim. Washington'daki Sam Amca 500 dolar için hapşırmayacaktır bile.

Sana kronometreye sahip olmaktan hoşlandığımı söylemek istiyorum. Memnuniyet verici bir sahiplik. Kaliteli malzemelerden yapılmış. Şu anda ana amacı beni uyarmak, köye gidip kızımı okuldan almak için. Onu yeni kısrağım için de kullanıyorum. Atımı California'dan geçen sonbahar getirdim.

Radyodan sinirli bir çöküntü içerisinde olduğumu işittim.[89] Pahalı bir yalnızlık. Zengin olmak güzel, sadece bir hava akımı olsa da.

En içten dileklerimle Bill.

Harold Ober'e

[88] "Honor" The American Mercury'nin LXIII (Ekim 1946), 485-93 sayısında şu notla yer aldı: "Bu dergi, belki de kendi sınıfının (Faulkner'ın hikayelerini) periyodik olarak yayınlanan ilk dergidir. Bu hikaye, ilk olarak Temmuz 1930'da yayınlanmıştır. O yayında tamamlanmamış kısımlar seri olarak Mercury'in geçmiş baskılarıyla tamamlanmıştır."

[89] Walter Winchell'in Pazar akşamları radyoda yayınlanan haber programı.

Cumartesi (23 Şubat 1946)

Sevgili Harold,

Bu haftaki postada, 30 Şubat, bir hikaye, Old Man in a Shoe.[90] Bir filmde görmüştüm, başrolde bir çocuk star, sanırım Obrien,[91] Robert Young'm Canterville Ghost'dakine benzer şekilde komedi oynayabilen bir adam. Küçük bir şehirde siyasi reform yapacaklar.

Onu ben de yapmak isterdim. Warner tarafından henüz bana verilmedi. Bunun için henüz Herndon'da. Bu hikayede kullanılabilecek bir şeyler görüyor musun:

1. Bir kaldıraç beni Warner'dan kurtarmalı, tabi ki Herndon'dan. İlki bu.

2. Burada kalırken bana biraz para kazanmak için yetki verilmeli. Herndon'un payından, Warner'dan ya da herhangi birisinden.

Ara verildi, Mart'ta aylığa yeniden döneceğim. Cal.'da yaşayacak bir yer bulmaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Eğer geri dönersem, bir arkadaşın evinde bir oda bulabilirim. O da stüdyoya arabayla iki saat mesafede, hiçbir otobüs gitmiyor. Araba almadan işe geri dönemem. Sadece 500 dolar nakitim var. Bugün stüdyoya yazıyorum Mart 15'de beni orada bulsunlar diye. Belki de yapmazlar, benim için şimdiye kadar hiçbir şey yapmadılar.

Knight's Gambit'ın parçalarını aldın mı?

Bill

[90] Saturday Evening Post'un yazarı Douglass Welch.
[91] Margaret O'Brien.

Harol Ober'e

(25 Şubat 1947)

Sevgili Harold,

Eğer yapabilirsen biraz kandırmalısın. Kendi kendime düşündüm de bu eğlenceli. Bunu haksız insanlar üzerinde denemelisin. Zaten onlar hemen bir reaksiyon gösterirler: Cidden bende gerçekleşti, bunlar söyleniyordu. Ben iki suç işledim: 1, Ketumluğa karşı olmak 2, Beğeniye karşı olmak. İnce bir zeka içeren bir nokta. Bir hayal olduğu müddetçe eğlenceli fakat ince zeka olmadan hayal de olmaz. Yalnızca ona izin ver, hiç de eğlenceli değildir.

Bill

Robert N. Linscott'a

Cuma, (22 Mart 1946)

Sevgili Mr Linscott,

Hemingway'e bir önsöz yazdırma fikrine karşıyım. Benim çalışınama ondan bir önsöz yazmasını istemek kötü bir tat veriyor. Bu durum şuna benziyor: Yarışın ortasında at değiştirip aynı şekilde koşabileceğini duyurmak. Önsöz, bir önsöz yazarı tarafından yazılmalıdır, bir romancı tarafından değil. Gerçekte bir adam, bir başkasının topraklarında kendisini sınırlanmış hisseder. Şairler ve romancıların bu tür ruhsal Vanderbilt ekürilikleri, yağcılıkları, akılsızlıkları, yeteneği ve arzuyu gölgeleyemecektir.

Roman çalışmaları üzerine beş paralık fikirlerini sunan odunlarla dolu ortalık. Onlara katılmak mı istiyorsun?

Eğer As I Lay Dying'i daha iyi yapacağını düşünüyorsan, sana katılıyorum.

Faulkner

Harold Ober'e

Perşembe (5 Aralık 1946)

Sevgili Harold,

Diğer işi bitirdim, yeniden romana dönebilirim.

Warner'daki durumum şimdi ne olacak? Belirli sınırlara, şu an içinde bulunduğum boşluğa rağmen romana geri dönüp sürdürebilir miyim? Anlaşılmaz biçimde kafamda. Ocak'ta Mart'taki programdan ayrılalı dokuz ay olacak ama döneceğimize söz veriyoruz.

Haydi beni tanırsın. Başlarsam, bulduğum her yerde yaşayabilirim...[92]

Bill

[92] 13 Aralık'ta Ober, Warner Bross'daki Faulkner'a yazdı. Roman bitene kadar evde kalacağım anladı. Faulkner aynı zamanda onu "Death Drag" ve "Honor" hikayelerinin film haklarının satışı konusunda da bildirdi.

11 Mayıs 1947 tarihinde, New York Herald Tribune, Faulkner'ın bir kitabının Marvin Black tarafından basılması sebebiyle onun Mississippi Üniversitesi'nde verdiği demeci alıntıladı. Buna göre, Faulkner, Hemingway'e "korkak" demişti. Hemingway cevap yazmaya başladı ama sonuçlandırmadı. Bunun yerine dostu Amiral C.T. Lanham'dan Faulkner'a yazmasını rica etti. Faulkner'a kendisinin ateş hattındaki durumuyla ilgili bir şeyler bilip bilmediğini sormasını istiyordu. Bir ay sonra, Lanham mektubunu gönderdi. Aşağıdaki mektup Faulkner'ın Lanham'a cevabıdır. Ardından ise Hemingway'e gönderilen mektup gelmektedir.

Amiral C.T. Lanham'a

28 Haziran 1947

Sevgili Amiral Lanham:

Mektubunuz için teşekkür ederim.

Yeniden alıntıladığınız demecimi yanlış anlamışsınız. Çünkü sizin ele aldığınız gibi tamamlanmamıştır. Orijinal biçiminde Hemingway'e yaklaşımım sadece hüner ve yetenek açısındandır. Onun iki dünya savaşında ve İspanya İç Savaşlarında bulunduğunu elbette biliyorum.

Nisan ayında Mississippi Üniversitesi İngilizce bölümünden bir davet aldım. Altı İngilizce sınıfıyla tanıştım ve edebiyat hakkındaki sorularını yanıtladım. Bunlardan birisi en büyük Amerikan yazarlarıyla ilgiydi. Onları saymam istendi. Böyle bir teşebbüste bulunmadım. Kendi kişisel listemi yani aynı kuşaktan olduğum edebiyatçıların isimlerini verdim. Kimin ismi benimkiyle beraber veriliyorsa onların isimlerini saydım: Hemingway, Wolfe, Dos Passos, Caldwell. Tam olarak şöyle dedim:

"Bence, biz tamamen başarısızız (Dickens, Dostoyevski, Balzac, Thackery gibi yazarlarla kıyaslandığımızda). En büyük hatayı Wolfe yaptı çünkü o en cesur olandı: Zevksizli-

ğin, beceriksizliğin, tiksindiriliciliğin, sıkıntının mahkumu olma riskini üstlendi: Bu durum çalışmalarını vurdu, kazandı veya kaybetti ve bu torpidolara lanet okudu. Ondan sonra gelen Dos Passos cesareti biçime kurban etti. Ondan sonra gelen Hemingway ise bütün bu olanlardan kaçacak kadar cesarete sahip değildi. Zevksizlik: Nazik bir üslup, sıkıntı."

Fazlasıyla açık sanırım. İrticalen konuştum, hazırlıksız, zamana inanmış gibi, teklifsiz, halka değil. Sizin mektubunuz benim ilk imamla ilişkili, yeniden alıntınız ise bundan dolayı yanlış algılanmış, eksik kalmış.

Bunun için özür dilerim. Bunun bir kopyasını da özel bir notla Hemingway'e göndereceğim. Diğerleri de ne olursa olsun onları düzelteceğim. Gerçekten yapmak istiyorum.

Mektubunuz için tekrar teşekkür ederim.

İçtenlikle
William Faulkner

Ernest Hemingway'e

28 Haziran 1947

Sevgili Hemingway,

Bu Allah'ın belası aptal şey için özür dilerim. Sadece 250 dolar aldım. Teklifsizce düşündüm, yayınlanması için değil veya bu düşünceler basılmadan önce göz atmalıydım. Yıllardır insanların sözlerinin onların hastalıklarının nedeni olduğuna inandım ve konuşma hususunda kendimi sınırladım. Belki bu benim veda kabilinden bir dersim olacak.

Ümit ediyorum ki senin için önemli bir durum oluşturmayacaktır. Fakat eğer ne zaman, nerede bu gerçekleşirse, lütfen kabul et bu kıvırmalarımı.

Faulkner

1939'dan bu yana Ulusal Sanat ve Edebiyat Enstitüsüne üye seçilmektedir. Faulkner, 23 Kasım 1948'de seçilir. Ama bu olaydan haberi olmaz. Diğer ayın sonunda Felicia Geffen, akademi başkanının asistanı, Faulkner'a yazar ve ondan kabul ettiğini bildirmesini ister.

Amerikan Akademisi Başkanı'na

31 Aralık 1948

Sevgili Beyefendi,

Mektup evime geldikten sonra unutularak kaybolmuş olmalı. Bundan dolayı bana ulaşmadı. 23 Kasım'da geyik avı kampındaydım. Burada telgraflar sıradan işlerdir. Telefon. Eğer dışardan birisi arıyorsa, ancak orada olursanız görüşebilirsiniz. Ya da operatör sizi tanıyorsa veya caddeden tesadüfen geçiyorsanız. İki ya da üç hafta önce geldiğimde size bir telgraf gönderdim. Aldınız mı?

Şükranlarımı sunuyorum. Bu fırsatla, bu seçimden haberdar olduğumu ifade etmek istiyorum.

En içten dileklerimle
William Faulkner

Besteci Virgil Thompson, Faulkner'a Wild Palms'ı temel alarak bir opera bestelemek istediğini yazmıştı. Nihayetinde aşağıdaki cevap gelir.

Virgil Thompson'a

14 Ekim 1949

Sevgili Bay Thompson

Ekim'de gönderdiğiniz mektup elimde. Çok memnun oldum ve düşünceniz karşısında gururum okşandı. Mektubunuzu bugün Harold Ober'e gönderdim, 40 East 49th St. New York, ondan sizinle iletişim kurmasını istedim.

Sevgilerimle
William Falkner

Joan Williams'a

Çarşamba gecesi (22 Şubat 1950)

Nobel olayı hakkında bir şey bilmiyorum. Aşağı yukarı üç yıldır, çeşitli rivayetler duyuyorum, biraz endişeliyim. Bu rivayetler azaldı, bedava hakarete döndü; bunları istemiyorum. Ben, Sinclair Lewis ve Mrs. Chinahand Buck'la[93] aynı çekmede olmaktansa Dreiser ve Sherwood Anderson ile yan yana olmak isterim.

Birinci görevim on iki sayfanın müsveddesini düzenlemek. Onları gözden geçirirsen kendi kendine daha iyi bir iş yapmış olursun, değil mi? Zaten, onu yazmazsan hiçbir şey göndermeyeceğim.

Bill

[93] Siclair Lewis 1930 yılında, Pearl S. Buck 1938 yılında Nobel edebiyat ödülünü aldılar.

1950 baharında, Mark Van Doren, Faulkner'a Amerikan Akademisi tarafından Howells Nişanı'nı verildiğini bildirdi. Nişan, her beş yılda bir Amerikan'da yayınlanmış romanlar arasından seçiliyordu. Van Doren, Faulkner'ı nişanı alması için 25 Mayıs'ta Joint Ceremonial of the Institute ve Academy'ye davet etti.

Mark Van Doren'e

1 Nisan 1950

Sevgili Bay Van Doren

Mektubunuz için teşekkür ederim. Büyük bir onur duydum. Bir adam için, arkadaşlarının inceliği ve açık şahitliğiyle, çalışmalarının övgüye değer bulunmasından daha mutlu bir şey yoktur.

Elbette orada hazır bulunmak isterim. Çok özür dilerim ama şu anda sana HAYIR diyemem. Yılın bu zamanı bir çiftçiyim. Mahsulü satıncaya kadar Mississippi'li çiftçinin zamanı ve parası yoktur; hiçbir yere de gidemez. Bununla beraber, iki dakika nasıl konuşulabileceği konusunda bazı şüphelerim var.

Fakat beni hızlı bir şekilde asmamalısın ve biraz serbest bırakmalısın; çünkü ben yapıyorum. Belki de benim için en iyisi söylemek: Mayıs'ta gelemeyeceğim. Mektubundan büyük onur duydum. Minnettarım.

İçtenlikle
William Faulkner

Ben Wasson, Faulkner'dan onun Fable'ından bir bölüm göndermesini bekliyordu. At yarışıyla ilgili kısmı, Greenville'de Levee Press tarafından basıldı.

Ben Wasson'a

Salı (18 Nisan 1950)

Ben. lütfen affet bu gecikmeyi. meşgul bir çiftçiyim şimdi, garip bir zamanda geçen bir oyun da yazıyorum. Ne zaman istersen gel ve beni gör.

Bill

Joan Williams'a

Cuma (3 Kasım 1950)

...İnsanlar zahmet, üzüntü, küçük hüsranlar isterler ve bu istek ruhu keskinleştirir, sertleştirir. Sanatçılar gerçekleştirirler; senin bir fare deliğinde, bir çukurda yaşamak istemeni anlamıyorum, fakat sanatçılar cesareti, sabrı öğrenmek zorundadırlar; sadece sebzeler mutludur.

Bill

1946 Mart'ında Faulkner, Rowan Oak'ta Thorsten Jonsson tarafından ziyaret edildi. Jonsson, savaş sırasında, Stockholm'ün en büyük gazetesi olan Dagens Hyheter'in muhabiri olarak New York'ta çalışmıştı. Savaş bitince evine dönmüştü. Jonsson, kendi ülkesinde Faulkner'ın hikayelerini çeviren ilk kişidir. Faulkner'ın kasabalılığına sıcak bir övgüyü de eserin girişine yazmıştır. Bir gurup İsveçli gazeteciyle birlikte gelen Jonsson, Faulkner'a, "Bir gün Nobel Edebiyat Ödülünü" alacağını söyler. Ondan sonra, Faulkner benzer iddialar duyar. Kasım'ın başlarında gazete haberleri onunda adaylar arasında bulunduğu yazarlar. Gerçektende İsveç Akademisi'nin 18 üyesinden 15'i Faulkner'a oy verirler. Fakat ödül verilebilmesi için tam bir fikir birliği gerekmektedir. Sonradan üç üye, Faulkner'a oy vermeye karar verir; fakat ödül vermek için gecikilmiştir. 10 Kasım 1950'de, Dagens Nyheter'ın New York muhabiri Sven Alıman, Faulkner'ı telefonla arar. 1949 Nobel Edebiyat Ödülünü aldığını bildirir.

Sven Ahman'a

16 Kasım 1950

Sevgili Bay Ahman,

İsveç Akademisi'nin çalışmalarımı ödüllendirmesini bana resmen bildirmesinin ardından bir demecim oldu. Akademi Sekreteri ödülü direk olarak kabul etmemi istedi. Sizin selefiniz Mr Jonsson, İsveç'ten ilk ilişkim olan kişidir. İlk o, üstü kapalı olarak bana İsveç Ödülünü alacağını söylemişti. Şimdi siz büyük bir incelikle rica ediyorsunuz, Akademi Sekreterine teslim olmamı ve o yayınlama yetkisine sahip, herkes bilmeli bunu, bir kısmını değil, olduğu gibi.

Sekreter büyük bir kibarlıkla beni davet etti, Stockholm'daki festivalde hazır bulunmam için. Bunu yapamayacağını söyledim.

Akademinin prosedürlerine uymam mümkün değil; oradaki durumu kabul edemem; o kurallara aykırı hiçbir şey görünmeyecek, bu yüzden bir şey yapmayacağım. Fakat Akademiye ve İsveç halkına saygı duyuyorum.

Özenle hazırlanmış bir program. Ödül bana değil çalışmalarıma olduğunu kabul ediyorum: Benden önce olmayan bir şeyi yaptığımdan dolayı, kalpleri cesaretlendirmek ya da teselli etmek ve en azından eğlendirmek için otuz yıllık acılı bir çalışmanın taçlandırılması olarak görüyorum. Otuz yıl. Ben şimdi elli yılı geride bıraktım, depoda artık çok fazla bir şeyde kalmadı. Otuz yıllık çalışmanın ardından kalmak istiyorum, bu çalışma Mississippi'den İsveç'e taşınacak kadar kıymetli değil, tıpkı kalanın kendi kendisine ödül için yeterli olmaması gibi. Bundan dolayı umut ediyorum ki bu çok büyük miktardaki para, amaçla ve ödülün kökenindeki mana ile orantılı olarak kalır.

Sizin hoşgörünüze sığmıyorum. Akademi otoritesinden sadece bunu istiyorum.

Samimiyetle iletişim kurduğunuz için tekrar teşekkür ederim.

Saygılarımla,
William Faulkner

Görünüşte açıklanamayan ikileme –Faulkner Stockholm'e gitmek istemiyordu ama gerek hükümet gerekse de aile ve arkadaşları gitmesi için baskı yapıyorlardı- karakteristik bir tepki olarak av kampında çok içmeye başladı. Bütün olanlara ek olarak ciddi soğuk algınlığına yakalanmıştı. Hava şartları da eve dönmesini engelliyordu. 6 Aralık'ta kızı Jill ile birlikte New York'a ulaştı, daha az içmeye başlamıştı. Yüksek ateş ve gripten dolayı acı çekiyordu. Yine Nobel ödül töreninde yapacağı konuşma üzerinde çalıştı. Tamamladıktan sonra, 9 Aralık'ta uçakla Stockholm'e gittiler. 10 Aralık'ta üç gün sürecek ödül kutlamalarına yüksek bir gayretle iştirak etti. Ardından ödül konuşmasını yaptı. Sesi neredeyse duyulmuyordu. Metin bir sonraki gün yayınlanınca olağanüstü bir etki yaptı. Bir çok defa yeniden basılan metin, Stockholmlüler tarafından takdirle karşılandı. Amerikan Büyük Elçisi Faulkner'ın performansını Washington'a iletti ve ulusal bir reaksiyon da orada gerçekleşti. Paris'te üç Londra'da iki günlük gezintilerin ardından 18 Aralık'ta Oxford'a (Mississippi'ye) döndüler. Kızı da gribe yakalandı. Faulkner için eve dönmek acısını büyük oranda unutturmuştu.

Faulkner, 15 Nisan 1951 tarihinde Avrupa'ya seyahat çıkmadan önce bazı işlerini New York'ta sonuçlandırır.

Robert K. Haas'a

13 Nisan 1951

Sevgili Bob,

Aramızda neler olduğunu anlamak istiyorum. Ben ölsem de, Random House edebiyat eserlerimi basmaya devam edecektir. Gerek daha önceden bastıkları gerekse de henüz yayınlanmamış olanları.

Benim isteğim, Saxe Commins'in son yetkiye sahip olmasıdır: Ölümümden sonraki bütün yayın ilişkilerini yürütebilir. Bununla kastettiğim, eserler üzerindeki editörlük, düzeltmenlik haklarının tamamıdır. Ondan şunları da istiyorum; el yazmalarım üzerinde müze ya da kütüphaneler için danışmanlık yapmalıdır. Bütün bunlarla beraber benim edebiyat geçmişim ile edebiyatın geleceği hakkında editörlük yapmalıdır.

Bunlar sen ve Saxe için kabul edilebilir ise bu mektubun kopyasını imzalamanızı şükranla karşılayacağım, çünkü bunlar sizin görevleriniz olacak. Bu iyiliği yapmamzı rica ediyorum.

En içten dileklerimle
William Faulkner

Nobel Ödül Töreni'nde Faulkner, Else Jonsson ile tanışır. Else Jonsson, Thorsten Jonsson'un dul kalmıştır. Faulkner'ın İsveç yayıncısı Bonniers'in yanında çalışan Else, kutlamalar esnasında ona yardımcı olur. Ardından iyi arkadaş olurlar.

Else Jonsson'a

(4 Haziran 1951)

Mss.[94] aşağı yukarı bitti. Çok memnun olacağım, kağıt ve mürekkepten yoruldum. Yeni yıldan beri yazıyorum. Yazın tohum ekip, mısırları büyüteceğimi, sığır ve atları besleyeceğimi umuyorum. Muhteşem bir tayım oldu, fıkır fıkır bir kız, geçen hafta doğdu. Jill'in yürüyeşe çıkardığı Peavine's Jewel ile ismi Ridgefield Rex olan bir arkadaşın aygırından doğdu. Bebeğin ismi Ridgefield's Temptress.

Bill

[94] *Requiem for a Nun*

Robert K. Haas'a

20 Ağustos[95]

Sevgili Bob,

Hatıralarımı yazmayı düşünüyorum. Biyografi şeklinde olacak fakat gerçekte yarı-hayali bir metin olarak tasarlıyorum. Bölümler köpekler, atlar, zenci aileler ve akrabalar üzerine denemelerden oluşacak ve gerçek hayattan alınacaklar ama daha gelişmiş bir şekilde. Düşüncelerimden de yardım alacağım ve belki de kısa öyküler olacaklar.[96] Biraz fotoğraf kullanmak istiyorum. Belki kendi çizimlerim. Roman büyüklüğünde olacak. Bu şekilde yayılacak ama Rowan Oak ile kasabadaki benim evim, çiftliğim Greenfield arasında kalacak. Ne düşünüyorsun?

Bill

[95] Mektubun tarihini kesin olarak bilebilmemiz mümkün değil. 1938 yılında Greenfield Çiftliğinin alındığı zamandan bu zaman kadar olan herhangi bir zamanda yazılmış olabilir. Çünkü Faulkner'ın kafası başka şeylerle meşgul değil.

[96] Yarı otobiyografik "Mississippi", Tatil, 15 (Nisan 1954), s. 34-47.

Else Jonsson'a

27 Ağustos 1951

Hasat başladı. Samanları kaldırıyoruz, atlar ve sığırlar için. Çok sıcak, bu sıcakla beraber gök gürültülü fırtınalar, kesinlikle baskın yapmamalı. Bunun için gökyüzünü izlersin; hava, onunla kumar oynarsın, çünkü saman kesilip samanlığa yerleştirilirken nemli olmamalıdır, bir risktir bu. İlerdeki üç günü tahmin etmen lazım, otların üzerine uzanırsın, yonca, fasulye de olabilir. Kesin bir karar vermelisin, risk almalısın sonra biçmeye başlarsın, traktör ve tırpanla, benim traktör şoförüm bir zenci, şu an sürüyor, onu izliyorum, ben riske karar verdiğimden beri o kesiyor, kesilen otlar zeminin üzerinde, güneş ışığı altında bir gün bekleyecekler, sonra, üçüncü gün, balya makinesi devam edecek; iki traktöre takılı geniş bir tırmık, diğer tırmık jiple birlikte, onu ben kullanıyorum. Beş adam samanları balya makinesine atıyor. Balyalama tamamlandıktan sonra, traktörle çekilen bir vagona yüklenecekler, ardından samanlığa taşınıp yerleştirilecekler. Bütün gün güneşin altında, toz, saman ve ter; gün batımına kadar. Sonra eve dönüyorum, duş alıyorum ve bir içki ve alacakaranlıkta akşam yemeğine kadar oturuyorum. Ardın-

dan yatak, gün ışıyana kadar sıcakta tahta kurusu sesleri. Yeniden kalkıp tarlanın başına dönüyorum. Yeniden seçim, kalan kısımlar için. Yağmur başlamadan önce kesime başlamalı mıyım yoksa beklemeli miyim? Sonra otlar, zeminden kopuyor, tarladan, yeryüzü belleniyor ve kış aylarında sığırları beslemek için daha fazla tohum ekiliyor. Kasımda, mısırlar yetişiyor, aynı çalışma onlar içinde gerekiyor. Toplama, yerleştirme ve sığırlar daima aşılanıyor, bakımları yapılıyor.

Bill

Joan Williams'a

20 Kasım 1951

Kısa öykünün güçlüğü, hareketsiz oluşundan kaynaklanır. Statiktir. Tembel bir miskini, ruhsal bir karakteri yazabilirsin. Fakat bu karakter, bir hareketlilik içinde anlatılmalı. Elbiseyi satın alışını anlatmak yerine, onun Ben tarafından bayana göndermesiyle başlamalısın. Çünkü satın almakla öykü rayından çıkmış gibi oluyor. Bu eylemleri ve sürmekte olan hareket içindeki diyalogları göster. Öyküyü içeriden değil dışarıdan anlat. Bunun bir deneme olmadığını unutma.

Eğer hikayeyi sözle ifade edebiliyorsan, mesela bir cümleyle, o zaman başlamalısın. Hiçbir iyi öykü bir cümleyle anlatılmaz, demek istediğim bir çizgi, onun nedeni. Bu yolla denemelisin. Gönderdiğin ilk mektubu yeniden yaz, bir genç kadın, kız, ünlü bir şaire yazıyor, gelecekte neler olabileceğiyle ilgili bilgi istiyor ve özür diliyor: 'Amacım işlerinize burnumu sokup canınızı sıkmak değil, ümidim ve isteğim hayatın niçin böyle olduğunu söylemeniz. Çünkü siz her sorunun cevabını bilen bir bilgesiniz.' Önce yaz, çok ya da az ama yaz. Ben cevaplayacağım ve gelecek mektupta bir taslak ortaya çıkacak. Bu öykü, bir dizi mektupla yazılacak.

(İmzasız)

Joan Williams'a

Salı (15 Ocak 1952)

Bu öykü daha güzel. Bana uygun değil fakat görüyorum. Onun için tek yol bana tamamen doğru gözükmesi. İstemediğini biliyorum ama onu benim için yeniden yaz.

Bölüm iyi olmuş. Öykünün ilk cümlesini yazabilirsin, o sen de var. Bundan dolayı onu her kim okursa, ikinci cümleyi de okumak isteyecektir. Güzel bir kural.

(İmzasız)

25 Mart 1952'de Tulane Üniversitesinin rektörü Rufus C. Haris mektup yollar. Üniversite Faulkner'a Doktora derecesi vermek istemektedir. Bundan dolayı 27 Mayıs'taki diploma törenine davet edilir.

Rufus C. Harris

11 Nisan 1952

Sevgili Harris,

Geçen ayın sonundaki mektubunu aldım. Böyle bir onuru bana layık görmenizden büyük bir onur duydum. Cevaplamakta geciktiğim için üzgünüm.

Şunları hissediyorum; dilbilim dahi okumamış birisi için böyle bir onuru kabul etmek, yüksek bilginin değil ama öğrenim dışı bir emeğin ürünü olabilir ancak ve bilginin hedefini, amaçlarını geçersiz kılıp onu değersizleştirebilir.

Lütfen Üniversite Senatosuna böyle bir onuru bana sundukları için teşekkürlerimi iletiniz.

İçtenlikle
William Faulkner

1950 yılında, Time dergisinin editörü, Evelyn Waugh tarafından bir eleştiri yazısı yayınlanır. Yazıda Ernst Hemingway'in Across the River and in the Trees adıyla tefrika edilen romanı eleştirilmektedir. Faulkner da editör Waugh'e onu alkışladığını belirten bir yazı gönderir. Bu yazıyla birlikte Hemingway'in savunması da 13 Kasım 1950 yılında yayınlanır. Haziran 1952'de, Faulkner Fransa'dan döndüğünde, New York Times Book Review'den Harvey Breit, ona Hemingway'in son romanı The Old Man and the Sea'yle ilgili eleştirisinin ne olduğunu sorar. Faulkner eleştirinin ne olduğunu bilmediğini ama kitabın Mississippi'de kendisine ulaştırıldığını söyler. Bunun üzerine kitapla ilgili düşüncelerini ifade ettiğini belirtir. Saxe Commins'e de bunları göndermiştir. Saxe da Breit'e iletir.

20 Haziran 1952

Birkaç yıl önce, hangi nedenden olduğunu hatırlamıyorum, Hemingway, yazarların da tıpkı doktorlar, avukatlar ve kurtlar gibi dayanışma halinde olmaları gerektiğini söylemişti. Bence Hemingway'in durumu, gerçeklik ya da zorunluluktan çok daha komik; yazarları tasniflemek, hangi türe giriyorsa, ister istemez, yok olmaktır; her kurt, sürünün içinde ve yalnız bir köpekten başka bir şey değildir.

Çünkü, MEN WITHOUT WOMEN, THE SUN ALSO RISES, A FAREWELL TO ARMS, FOR WHOM THE BELL TOLLS, en ünlü Afrika saçmalıklarını ve bunların büyük çoğunluğunu yazmış birisi, bu yazdıklarının dışında birisi olamaz. Ve bir sürünün korumasına da ihtiyaç duymaz.

Bundan dolayı bir başka yazara gereksinimi yoktur. Belki de bunu istemiyordur bile. Kendisinin nasıl saygı gördüğünü anlamak için, bir başka yazarın özgürlüğünü kullanmak. Bu bir başka yazar, MEN WITH OUT, THE SUN ALSO RISES, A FAREWELL TO ARMS, FOR WHOM THE BELL TOLLS ve en ünlü Afrika saçmalıklarını ve bunların büyük

çoğunluğunu yazan birisinin dürüstlüğünden kuşkulanmamalı, daima tasdik etmeli, hızlı ve yanlış kararlar vermemelidir. Dahası, dürüstlüğünü muhafaza edemese bile, öyle görünmelidir, yayıncısı görmeden önce el yazmalarını yakmış olmalıdır.

William Faulkner

Saxe Commins

Pazar (22 Haziran 1952)

Sevgili Saxe:

Mektubu gönderiyorum, Breit'in *Time*'dan ayrılıp ayrılmadığını bilmiyorum. Lütfen mektubu ona gönder ya da eğer ayrılmışsa, Hemingway'in yayıncısına gönderirsin.[97]

Bir de liste gönderiyorum, Jill'in yazın okuyacağı kitaplarla ilgili. Onları, bizim için edinip gönderebilir misin?

Burası cehennem gibi sıcak. Ata biniyorum fakat Jill de daha iyi binebilmek için çalışıyor. Tırabzana oturuyorum ve çalışmasını kontrol ediyorum. Her şey güzel sevgilerimi gönderiyorum.

Bill

[97] Harvey Breit, Faulkner'ın mektubunu Hemingway'e göndermiş, mektubun bir kısmını kullanmayı planladığını söylemişti. Bu korkunç mektup Hemingway'i sinirlendirir ve kendisiyle ilgili şöyle bir sonuç çıkarır: "diğer köpeklerden birisi."

Mayıs'ın 15'nde, Mississippi Delta Council in Greenville'de Faulkner kişisel özgürlükler üzerine konuşma yapar ve hükümet politikalarını eleştirir. Bu konuşma daha sonra sekiz sayfalık bir broşür şeklinde basılır.

Billy Wynn'a

20 Haziran (1952)

Sevgili Billy

İki gün önce eve ulaşabildiğim için cevap vermekte geciktim.

Konuşma metni Delta Konsül'e ait. Metnin tamamından hoşlanmışsın. Eğer kopyasını çıkartırsan bir tane de bana gönderir misin? Bendeki metin görünüşe göre kayıp.

Mektubun için teşekkür ederim. Delta'da çalışan iyi insanlara da teşekkürler. Böyle alışık olunmayan bir konuşma metnini sıkı sorularla oluşturdukları için, güzel bir alışkanlık.

Saygılarımla
Bill Faulkner

Joan Williams'a

Cuma (8 Ağustos 1952)

... Dün sabahtan bu yana kendimi berbat hissediyorum. Biraz çalışmıştım.[98] Sonra ansızın büyük çalışmamın[99] mss.'ini ortaya çıkardım. Onun üzerine çalışmaya başladım. Aniden bire THE WİLD PALMS'ı nasıl yazdığımı hatırladım. Çok kalp kırıcı olduğu için ondan uzaklaşmayı denemiştim. Ama uzaklaşmamış. Belki şimdi olmayacak. Ama bir an bırakmamalıyım diye düşündüm. Kalp o zaman sağlam ve emin bir şekilde durabiliyor. Ne olursa olsun ona seslenmeliyiz. Mss. için güzel bir ertelemeydi ve dün öğleden sonra tek başıma yelkenliyle açıldım. Çok fazla rüzgar yoktu. Bundan dolayı halatlarla yelkenleri kamçıladım. Güverteye uzanıp teknenin direğini izledim...

Jake'i yeniden oku.[100] Tamamıyla doğru olabilir. Onu bir süre saklayabilirim ve sen yeniden düşünürsün. Zamanı ge-

[98] Faulkner, yelkenlisiyle yaptığı yolculukta sırtından yaralanır ve bu durum Ağustos ayı boyunca devam eder.

[99] *The Fable*

[100] "Sabahlar ve Akşamlar" adı verilen bu hikaye Harper Yayınevi tarafından reddedilmişti.

lince daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Belki bu zaman yakındır. JAKE'i yeniden yazmaya kendin de karar verebilirsin. Daha fazla okumalısın. Ben, senin olduğundan daha iyiydim. Öğrenmek için hayatım seninkinden daha iyiydi. Demek istediğim, okumak...

(İmzasız)

Harold Ober, Joan'nin hikayesinin kabul edildiğine dair mektubun fotokopisini Faulkner'a gönderir. "The Morning and the Evening" adlı hikaye Atlantic'*de yayınlanacaktır (Ocak 1953), 65-69.*

Harold Ober'e

Pazartesi (29 Eylül 1952)

Sevgili Harold:

Bayan Williams'ın *Atlantic* mektuplarının fotokopisini gönderdiğin için teşekkür ederim. Üç yıldır öğrencimdi, hiç kimse inanmıyorken ona inandım. Onun hakkındaki yargımın doğru çıkmasından dolayı çok mutluyum.

O özgür ve utangaç birisi, kimseden yardım da istemez. Hatırım için ona yardımcı ol.

Evet ben Mississippi ile meşgulüm.[101] Geçen bahar attan düşmüştüm. Omurumda bir çatlak var. Bana biraz eziyet ediyor. Geçtiğimiz hafta hastanedeydim.[102] Büyük çalışmamla meşgulüm. Bırakmayacağım, devam edeceğim. Fakat Mississippi'yi düşüneceğim ve yazacağım da. Son teslim tarihi ne zamandı?

Kendimi kötü hissediyorum fakat şu andan yararlanmalıyım.

Bill

[101] Yarı otobiyografik deneme. *Holiday* tarafından istenmişti. "Mississippi", *Holiday*, XV (Nisan, 1954) 33-47.

[102] The Gartly-Ramsay Hastanesi, Memphis, Tenn.

Joan Williams'a

Cumartesi Akşam saat 10:00 (1 Kasım 1952)

Ober'le ıssız bir adada tek başıma kalmaktan nefret ederdim; fakat o neşeli bir kitapçı ve iyi bir insan. Onu asla görmek istemiyorum. Çünkü hakkında konuşabileceğimiz hiçbir şey yok. Sadece yazıştık, hepsi bu. Onunla iletişimini arttır. Çok utangaç ve durum oldukça vahim.

Bir kitap üzerinde çalışıyor olman mükemmel.[103] Elbette şaşırmadım. Zaten ben istesem de Jake senin durmana izin vermez. Durmamalısın, bundan sonra bu amatörlükten ileriye doğru uzanmalısın, Jake seni kurtaracaktır.

Senin yerinde olsaydım, Jake'in değiştirilmesine canımı sıkmazdım. Bu önemsiz bir detay, Jake orada. Onun için bu konuyla ilgili daha fazla çalışma. Onun iş tulumu yeterince uygun değil. Yoksa öyle mi? Eğer onu değiştirirsen, onun sana karşı koymasına izin vereceğim. Onu ilk okuduğum zaman, sana söylediğim gibi, iyi olduğunu anlamıştım.

[103]Joan Williams'ın ilk romanı "Sabahlar ve Akşamlar" (1960)

(İmzasız)

Saxe Commins'e

5 Ocak 1953

Sevgili Saxe:

Lütfen bana 5000$ gönder. Küçük parçalar halinde borcumu hemen geri ödemeye başlayacağım.

Mss. için her gün çalışıyorum. Başlangıçtaki hızım artarak sürüyor ve daha da farklılaşıyor. Daha da emin şekilde ilerleyişim, konsantrasyonum güçlenecek. Bu durum bir andan sonra ölümcül olabilir. Bitirinceye kadar devam etmeliyim.

Kayıtlı sığırlarımı bir düzene koymam gerekiyor. Yeğenime[104] izin verdim. Küçük çiftliğinde onlara bakıyor ve gerektiğinde bana ödeme yapıyor. Belki de çiftliği, orada yaşamak isteyen insanlara kiraya vermeliyim. Böylece bu işi halletmiş olurum. Vergiler vs. ödenmiş olurlar. Bir yıllığına ya da ne zamana kadar olduğuna karar verinceye kadar kirada kalır. 15-30 Ocak arasında gelmeyi umut ediyorum. Princeton'daki apartmanda becerikli temsilci kim olacak?

Çok abuk subuk bir mektup oldu, bağışla. Lütfen para gönder. Princeton'daki apartman hakkında hiçbir öneride bulunma, Şubat hakkında da.

Dorothy'ye sevgilerimi ilet. Frannie'den[105] büyüleyici bir mektup aldım.

Bill

[104]James M. Faulkner.

[105]Saxe ve Dorothy Commins'lerin kızları, Frances.

31 Ocak 1953'de Faulkner New York'a gitmek için Oxford'dan ayrılır. Harrison Smith'in apartmanında kalır. Fakat kısa bir süre sonra hastalıkları yeniden nükseder. Şubat'ın ilk iki haftasında iki kez hastaneye kaldırılır.

Malcolm A. Franklin'e

Pazartesi (16 Şubat 1953)

Sevgili Mac,

Üzgün oluşum kalbimdeki problemden kaynaklanıyor. Geçen bahardan bu yana iyi olmadığımın farkındayım. Demek istediğim aslında ihmalkarlık. Bu durum üç kez gerçekleşti. İlki, iki gün için gittiğim Paris'te, diğer ikisi burada oldu. Bir plan yapmıştım, Mart'ın sonlarında bu düşünce beni aldı ve sonunda sırtımın üzerine çok kötü düştüm. Belki başımı da vurdum. Haas benim için burada iyi bir doktor buldu. Bu hafta ona görüneceğim. Önemli bir şey varsa ortaya çıkaracaktır. Bu arada anneye bir şey söyleme, paniğe kapılabilir. Ona sadece iyi olduğumu söylemelisin. Saxe bana iyi bakıyor. New Yorker için çalışıyorum (ya da öyle düşünüyorum) ondan sonra Mississippi'nin HOLIDAY'i için.

Oldukça iyiyim, bana inanmalısın. Doktora görüneceğim. Missy'nın diploma töreni için bir konuşma da hazırlamaya başlayacağım. [106] Hal Smith, Missy'nin büyükbabası da bizimle diploma törenine gelecek.

Anneme iyi olduğumu söylersin. Güzel bir düşüncem var, zor olabilir ama kendime daha iyi bakacağım. Bana daima sevgiyle yaklaşmanı istiyorum bu yüzden üzülmemeli-

[106] Jill Faulkner Pine Manor College'dan 8 Haziran 1953'de mezun olacaktı.

sin. İşlerine burnunu soktuğum için senden özür diliyorum. *Üzülme*. İki yıldan bu yana ilk defa yeniden para kazanıyorum. Bunu sürdürmek için çok nedenim var, bu yüzden her ne sebeple olursa olsun üzülme. Saxe'ı aradığın için çok memnun oldum. Sana benim hakkında hiç yalan söylemedi. Eğer ciddi bir şey olursa o seni arayacaktır.

Sevgilerimle

Else Jonsson'a

(22 Şubat 1953)

Şubat başından beri New York'dayım. Haziran'a kadar da kalmayı sürdürebilirim. Burada daha mutlu değilim ama çalışıyorum, meşguliyet: bir dergi için geçen hafta küçük bir parça. [107] Sherwood Anderson'un yapacağı baskılar için önsöz çalışmasını henüz bitirdim. [108] Bu hafta öykülerimden birisini televizyon oyunu için hazırlayacağım.[109] Ardından Mississippi'deki başka bir dergi için hazırlanacağım.[110] Bu arada roman da çalışacağım.

Sırtım hala ağrıyor. Bu hafta başka bir doktora görüneceğim. Çünkü bazı şeyler bana uymayabiliyor, geçen bahar senin gördüğün gibi, tabiatım değişebiliyor. Şimdi düşünüyorum da attan düştüğüm geçen Mart, başımı da çarpmış olmalıyım. Bu hafta bunu da öğreneceğim.

Bill

[107] "Weekend Revisited" adlı hikayesi olabilir. 16 Şubat'ta *The New Yorker*'a gönderdiği mektupta bu öyküden söz ediyordu. Fakat bu öykü ve başka iki öyküsü daha dergi tarafından reddedilmişti. Ölümünden sonra "Mr Acarus" adıyla yayınlanacaktı. (*Saturday Evening Post*, CCXXXVIII (9 Ekim 1965), 26-27, 28, 29, 30, 31.

[108] Bu önsöz kitapta yayınlanmaz. "Sherwood Anderson: Bir şükran" adıyla *Atlantic Monthly*, CXCI'da (Haziran 1953), 27-29'da yayınlanır.

[109] *The Wild Palms*'ın "Old Man" adlı bölümü.

[110] *Holiday*.

Else Jonsson'a

(31 Mart 1953)

Televizyon senaryosu yazıyorum. Herhangi bir yere gitmek için param da var ve romanıma da dönebilirim. Nereye gideceğime karar vermedim. Stockholm'e gelmeyi çok istiyorum. Yazın geleceğime söz veriyorum. Yine de henüz bir şey söyleyemiyorum. Doktorumla sıkı bir anlaşma yaptık, tıbbî harcamalar. Paris'te iki kriz geçirdim, gözlerimi hastanede açmasaydım ne olduğunun farkına varamayacaktım. Attan düştükten sonra geçirdiğim beyin sarsıntının eksersizlerini henüz bitirdim. Şu anda herhangi bir sorun yok. Doktora göre bir lop veya beynimin bir kısmında alkole aşırı hassaslık var. 'Alkol mü?' dedim. 'Alkol bunlardan sadece birisi' olduğunu söyledi. Diğerleri üzüntü, umutsuzluk, huzursuzluk. Bunlara karşı direnci alkol yok ediyormuş. Doktorum içkiyi tamamen bırakmamı söylemedi. Önce testler eline ulaşacak ve üç, dört ay kullanmayacağım sonra yeniden test yapılacak. Beynimin normal olduğunu da söyledi. Fakat anormalliğin sınırlarındaymış. Kendimi tanıyorum ve bazı davranışlarım bana ait değil.

Diğer taraftan kendimi iyi hissediyorum. Giderek daha fazla çalışıyorum. Televizyon metinleri hazırlıyorum. Hazi-

ran'da eve döneceğim. Çiftlik işlerine bakacağım. Arabayla Jill'i okuldan alacağım. 9 Haziran'da mezuniyet konuşması yapacağım ve onu alıp eve döneceğim. Avrupa'dan dönsem de dönmesem de bu yaza ait işleri yapabileceğim.

Geçen hafta Stockholm konuşmam, Avrupa'da Voice of America tarafından, radyodan yayınlandı.

Bill

Joan Williams'a

Çarşamba (29 Nisan 1953)

Büyük bir kitap üzerine çalışıyorum. Biliyorum-inanıyorum ki- belki de bu benim son büyük çalışmam olacak. İhtiraslı bir çalışma. İçerisinde çok küçük şeyler elbette olacak. Şu an sonuna doğru yaklaşıyorum. Fıçının dibindeyim. Kumaş iyi, fakat ondan daha fazla bir şey çıkmayacağını düşünüyorum. Küçük saçmalıklar daima olasıdır. Onları elemek lazım. Nihayet bunları gerçekleştirmek için gerekli perspektiflere sahibim. Demek istediğim aslında çalışma benim dışımda. Benim varlığımın dışında... Ve şimdi hayatımda ilk defa kendime neşeli bir hediye almış gibiyim: Her normalliğin içindeki cahillik, yalnızca edebiyata izin veriyor. Bu durumun nereden geldiğini bilmiyorum. Tanrı ya da ona ne deniyorsa niçin beni seçti. İnan bana bu bir alçak gönüllülük değil. Sahte bir tevazu: Bu basit bir şaşırtmaca. Eğer sen bu adamla, bir kasabalı yani Faulkner arasındaki küçük bağlantıyı görebiliyorsan, buna cidden şaşırırım...

(İmzasız)

Tutumlu bir yazar olan Faulkner, daktilo sayfalarının boşluklarını mektup taslakları ve yeni çalışmalar için kullanmaktaydı. The Town adlı yapıtının 126. sayfası da bunlardan birisi olmuştur. Aşağıdaki mektup yapıtın daktilo sayfalarında geçmektedir. Gönderilip gönderilmediği bilinmemektedir. Bu mektup, 4 Mayıs 1953'de Hemingway'in The Old Man and Sea adlı romanının Pulitzer Roman Ödülünü kazanması üzerine yazıldığı tahmin edilmektedir. Bu telgraf taslağı tebrik olmalıdır.

Muhtemelen Ernest Hemingway'e

(Muhtemelen Mayıs 1953)

Muhteşem bir haber. Durma, tırnak aç yaşlı adam tırnağı kapa, sebep olduğu kederi bilen ve bunu yapmaya ayrıca çabalamış olan bizden şu ana kadar almış olduğu övgülerden daha fazlasına ihtiyacı var.

Bill Faulkner

Joan Williams'a

Salı gecesi (16 Haziran 1953 olabilir)

Hiç ama hiçbir şeyden korkma.

En az kaygın, parasızlıkla ilgili olsun. Aksi takdirde, bu bir sanatçının ölümü demektir. Biliyorum, bir çok özelliğimiz benziyor, özellikle birisi: bir şeyler yapmadıkça asla para kabul etmiyoruz. Diğer iş konusunda sana yardımcı olacağım.

O topluluk hakkında daha fazla yazmalısın. Büyük kitap üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Asla birçok kitaba niyetlenmedim, inan bana. Sen ve ben birlikte çalışmaya başladık. Ben hala büyük kitaba çalışıyorum fakat bir gruba değil. Eğer ben ona çalışmaya devam edersem, o grup beni gelecek yıl boş zamanıma kadar bekleyecektir...

(İmzasız)

Joan Williams'a

(18 Haziran 1953)

Howard'ın hikayesini yazmıştın, bu senin seçimin, bakış açın, yöntemindi. Gerçekte, onun karakterinin kaba taslak çizimi. Tıpkı Jake'de olduğu gibi. Fakat Howard daha fazla Doakes'den bahsedemez ancak kendisini tekrar edebilir: Doakes'ı anlatmalı ama onun diğer insanların içinde gösterdiği tepkileri ve edimleri anlatmalı. Her şey onun etrafında dönmeli. İnsanların Howard'a anlattıklarından Ottis karakteri bile doğmalı.

Bu yöntem, bir şeyin üzerinde önemle durmak, aynı zamanda, alaylı bir taşlamadır. Fakat bu yaklaşımdan onu nasıl gerçekleştireceğini bilemiyorum. Bir çok sözcüğü planlayarak yazmalıyım, demek istediğim, hikayenin kendisini götürmesine ihtiyacım vardı. Bu çok daha kolaydı. Ve sana mektup yazmaktan nefret ediyorum çünkü sonuçlarından korkuyorum: Yılabilirsin, depresyona girebilirsin. Çünkü biz, senin yaptıkların üzerinde anlaşamıyoruz. Böyle olmamalı, olmayacağını umut ediyorum, çünkü yapabileceğin en iyi şey bu değil. Bunu biliyorum. Yeterince iyi çalışamadığın yerde zamanı benim yaptığım gibi iyi kullan, bir hikayeyi oluştururken en önemli noktaları benden öğrenebilirsin. Üslup değil: Sen istesen de benim üslubumu öğrenmeni istemiyorum ne de senin daimi eleştirmenin olmayı. İstediğim basit ve hızlı

yolu öğrenmen. Kızgınlığı, göz yaşını, yorgunluğu kendine saklayabilirsin; bu doğru bir yöntem değil ama bir hikayeye nasıl yaklaşılır, hikayedeki tavır ve davranışlar nasıl anlatılır, doğru bir yöntemle bunlara yaklaşmayı başarabilirsin. Öncelikle şunu öğren: Bana ya da başka birisine ihtiyacın yok.

Ben yazmayı diğer yazarlardan öğrendim. Bunu niçin reddediyorsun? Yardım istediğin zaman benden alabilirsin. Sonra, eğer vicdanın zorluk çıkarırsa çünkü hikaye var, şunu hissedersin, olgunluğa ermemişim, sadece neyi öğrendiğini hatırla ve hikayeyi yak. Öğrendiğin şeyleri kullanıncaya kadar, bana dönmeye ihtiyaç duymayıncaya kadar, kendi kendine bunu yapabilirsin. Söylenen bir hikayeyi kağıda aktarmak bir beceridir. Genç bir marangoz, bir evi inşa etmeyi deneyimli bir marangozdan nasıl ümit eder? O bunu bitmiş bir eve bakarak öğrenmez. Eğer ümit etmiyorsa, o iyi bir marangoz ya da yazar olmuş demektir.

Bu bir kopya değil mi? Onu saklayabilir miyim ya da yeniden gönderebilir miyim? Onu düzeltmeme izin ver. Elbette sen söyleyinceye kadar ona dokunmayacağım.

SONRA. İLK DEFA BİRİSİNİ OKU.

Hikaye hakkında bütünüyle yanılmış olabilirim ve sen haklı olabilirsin. Bunun hakkında ne düşünüyorsun: Ober'e göster, satılabilir olup olmadığını sor, eğer satılabilirse, görmen gerekenleri sana söyler. Belki olabilir de, yazar olan bir kişi kendi çalışmalarını asla yeterince düzgün, iyi bulmamalıdır, hiç kimse bunu yapamaz.

Ona bir şey söyleme; okuduğu zamandan beri onunla konuşuyorum.

(İmzasız)

Ağustos'un sonlarında Faulkner, Saxe Commins'in kalp krizi geçirdiğini duyar ve telgraf çeker.

Telgraf Metni:
Saxe Commins'e

29 Ağustos 1953

ALDIĞIM HABERLER SEVİNDİRİCİ. GEÇEN BAHAR SENDEN DİNLENMENİ İSTEMİŞTİM VE PATLAMANI. BELKİ ŞİMDİ YAPACAKSIN. DOROTHY SEVGİLER. BİLL.

28 Eylül 1953'de, Life dergisi "William Faulkner'ın Kişisel Dünyasını" yayınlamaya başlar. İlk olarak Robert Coughlan tarafından yazılmış uzun bir deneme yayınlanır. Ardından "Bir Adamın Gizli Yanı, Faulkner Miti" 5 Ekim'de yayınlanır. Oxford Eagle üyesi Editör Phillip E. Mullen Coughlan'a materyal toplaması için yardımcı olur ve Faulkner'a yazar. Ona Faulkner ailesiyle ilgili kişisel bilgileri toplayamadıklarını söyler.

To Philip E. Mullen

5 Ekim 1953

Sevgili Moon,

Mektubunuz için teşekkür ederim. Hayır, şimdiye kadar, HAYAT[111]'tan bir parça[112] görmedim; fakat eğer siz, herhangi bir şeye sahipseniz ve onunla işinizi yapabiliyorsanız, biliyorum ki her şey yolundadır ve onsuz beş sent elde edebileceğinizi umut ediyorum.

Bill

[111]Faulkner burada Life (Hayat) dergisine gönderme yapıyor olabilir.(Çv.)
[112]Aile ile ilgili materyal, bilgi.(Çv.)

Bayan Murry C. Faulkner

Pazartesi (19 Ekim 1953)

Sevgili Anne,

Sonunda işleri yoluna koyabildim. Aralığa kadar burada kalıp romanı bitireceğim. Aralığın başında, Paris'te Mr. Hawk ile tanışacağım. İşimi bitene kadar onunla kalacağım. Bunun anlamı, yıl başında evde ola(ma)cağım. Şubat'ta geri dönmeyi düşünüyorum. Bay Hawk'ı atlatamam çünkü bana karşı çok iyi, bu arada 15.000$ ve pahalı; bu gezinin maliyeti benim için hiçbir şey.

İyiyim, Kitabın çok iyi olacağına inanıyorum. Buradaki bütün insanlar onu dört gözle bekliyor.

Yakında tekrar yazacağım, dönmeden önce, Dean ve senin için gerekli bütün düzenlemeleri tamamlayacağım. Seni seviyorum.

Billy

Avrupa'ya gitmeden önce Faulkner, Joan'nın roman ve onun arkadaşlarıyla ilgili kaygılarını gidermeye çalışır.

Joan Williams'a

Cumartesi (27 Kasım 1953)

...seni seven ve seninle birlikte yaşayan insanlar, eser ortaya koymanın sorumluluğunu istemezler. Demek istediğim ikinci sınıf öğrencileri: Onlar okulda kalan insanlara benzerler, sorumsuz parazitler, orada kalmak için derslerden geçmeyi bile istemezler. Laf olsun diye sanatla ilgilenir, konuşurlar, hayatın sorumluluklarından kaçmak için, kafayı çekme planları yaparlar ya da kağıtları ve tuvalleri bu zorunluluktan tahrip ederler.

(İmzasız)

4 Aralık 1953'de, Hawks ve kaftlesi İtalya'daki Stresa varır. İki hafta kalacaklardır. Hawks orada Faulkner ve Harry Kurnitz ile Land of Pharaohs'un senaryosu üzerine çalışacaktır.

Bayan Murry C. Faulkner'a

12 Aralık 1953

Sevgili anne,

Daha önce Stresa'da bir yaz, 1924[113] olmalı, kaldığımı hatırlıyorum. Hava sabahları güzel, soğuk, sisli ama sonra ılıyor.

Mısırlı bir milyonere ait bir "sarayda" kalıyoruz, üç hizmetçisiyle etrafımızda dönüyor. Şık.

Gelecek hafta İsviçre'deki Moritz'e gideceğiz. Oradan yazarım.

Sevgiler
Billy

[113]1925 yılında Faulkner, Stresa'da bulunmuştu.

Bayan Murry C. Faulkner

Pazar, (20 Aralık 1953 olabilir)

Sevgili anne,

Alplerde olmak güzel, karla kaplı dağlar ve ay ışığı harika, kızaklar ve kayaklar, her yer Amerikalı filmcilerle dolu ve Mısır'dan Kral Faruk – California'daki acenteden Gregory Peck, Charles Feldman ve diğerleri- aktörler, yazarlar vs. Onlardan hoşlanmıyorum. İngiltere'ye gitmeyi istiyorum, ardından Yılbaşı[114] için Paris'e, yeni yılda evde olmayı isterdim. Seni çok seviyorum ve özlüyorum. 15 Ocak'a kadar burada olacağım, ardından Roma onun ardından da Kahire. Nerede olduğumu sana sürekli bildireceğim. Seni seviyorum. Fotoğraf makinem var ve fotoğraf çekeceğim.

Billy

[114]26 Aralık 1953'de Faulkner Stockholm'e uçakla gider. Yeni Yıla kadar orada kalır. Sonra İngiltere'ye gider. 6 Ocak 1954'te Moritz'e geri döner.

St. Moritz'de bir parti verilir. Charles ve Jean Feldman, Faulkner'ı genç arkadaşlarıyla tanıştırırlar. Jules Stein'in kızı, Music Corporation of Amerika'nın kurucusu, Jean Stein bu yıl Sorbonne'da çalışmıştır. Jean Stein, Faulkner'ın çalışmalarına hayranlık duymaktadır. Sonra mektup yoluyla görüşmeye başlarlar.

Jean Stein'e

(14 Mart 1954)

Geçen hafta çok sıkı çalıştık... Senaryoyu, dün, yeniden, ikinci kez bitirdik. Hawks Perşembe günü Aswan'a gitti. Oradan uygun yer bir bakacak, Pazar günü dönmüş olacak; Pazartesi senaryoyu yeniden yırtabilir... Fakat belki, belki yırtmaz, 23 Mart'a kadar yapabilirim, yapılabilir...

Bill

Uluslararası Yazarlar Konferansının, 9-21 Ağustos'ta Sao Paulo'da yapılması planlanır. Faulkner yaz çalışmaları için Maryland'da olduğu zaman, Dış İşleri Bakanlığı'nda çalışan ve aynı zaman da güneyli bir şair Muna Lee, ona telefon eder. Faulkner'da onun ricasını kabul eder.

Muna Lee'ye

29 Haziran 1954

Sevgili Lee,

Orada olmaktan daha önemli ne olabilir? Bundan daha fazlası mısralar, benim uzun zamandan beri bildiğim mısralar?

Bay Howland[115]'a bugün yazdım, uçuşla ilgili olarak bilgi istedim, dönüş vs., ve tabi ne giyileceğiyle, iklimle ilgili vs. 16 Ağustos'da Pazartesinden sonra Memphis'e dönmek istiyorum.

Lütfen, lazım olacak talimatları bana, buraya gönderin; söylemem ve yapmam gerekenleri buradayken öğreneyim.

Saygılarımla
William Faulkner

[115]Harold E. Howland, Dış İşleri Bakanlığı personeli.

Cosmopolitan dergisi Faulkner üzerine resimli bir hikaye hazırlamak ister ve Camera Clix'in yöneticisi anlaşma yapmak ister, Faulkner tahmin edilebileceği gibi cevap verir.

Harold Ober'a

16 Şubat (1955)

Sevgili Harold,

İki mektup var. Allah için, bu Camera Clix denen şeyi durdur. Lütfen açıkla, asla izin vermeyeceğimi, istemeyeceğimi, onları durdurmak için hiçbir şey de yapmayacağımı. Benden bir mektup iyi olabilir miydi? Eğer istersen Random House'dan Commins sana yardımcı olabilir.

Diğer mektup konuşma[116] hakkında. Evet, benim açımdan oldukça iyi.

Bill

[116]14 Nisan'da Oregon Üniversitesine ve üç gün sonra da Montana Üniversitesine gönderilecek "Özgür Amerikan Stili" adlı deneme. Aynı denemeyi, Temmuz'da, Harper 350$ dolar karşılığı, "On Privacy" adıyla basar.

Hollywood yapımcılarından Jerry Wald, Sound and Furry'nin ve Soldiers' Pay'in film hakları ve Faulkner'ın yapabileceği uyarlamalarla ilgilenmekteydi.

Saxe Commins'e

16 Mart 1955

Sevgili Saxe,

Herhangi bir karara varırsan bu benim için uygun olacaktır. Fakat, onları senaryoya uyarlamayı düşünmüyorum. Ne bir film senaryosunun nasıl yazılacağını ne de bu işleri ciddiye almayı öğrenebildim. Şu an da paraya ihtiyacım olduğunu da düşünmüyorum; bir işi denemek istemem veya film işini yapmak istemem dışında bir nedenim yok. Geller'a sadece şunu söylersin: Zaten, bu yıl, film işini düşünmek için çok fazla sözümüz var.

Yarın hastaneye gideceğim, içimdeki yanma nedir bulmaya çalışacağım, haber veririm.

Bill.

Else Jonsson'a

(12 Haziran 1955)

Son zamanlarda oldukça hareketliyim. Batıdaydım, Oregon ve Montana Üniversitelerinde konferans ardından iki hafta evde geçirdim, sonra Louisville'e, Kentucky'ye, Kentucky Derbisi için bir dergiye kısa bir yazı; şimdi ise yeniden evdeyim, benim kısrağa biniyorum ve bu hafta yelkenlimle açılacağım. Ağustos'da Dışişleri bakanlığı bana güzel bir görev verecek, tıpkı geçen yıl Güney Amerika'da olduğu gibi; belki de onları ikna edebilirim: İskandinavya benden yazı istiyor diye.

Sonbaharda bir kitabım daha çıkacak, sana göndereceğim. Güzel bir kitap, av hikayeleri, çok hoş bir adamın çizimleriyle. Bana daima yaz, ve eğer sana hemen cevap veremezsem, meşgul olduğumdan dolayıdır. Demek istediğim, altmışıma yaklaştım, bir yazar, sanatçı, işler iyi olacakken, bu yaş, ayrılmak için çok da uygun değil, iyi bir etki bırakmak; bütün bunları yapmak için yeterince uzun yaşamayacağım, 100 yaşında olsam da bu fikir hep aklımda olurdu.

Mississippi'de zencilerle ilgili çok fazla trajedimiz var. Yüksek Mahkeme iki ırk arasındaki ayrımcılığı okulda, seçimlerde yasaklamıştı, Mississippi'deki bir çok insan buna

uymamak için her yolu deneyecek, hatta şiddet, alıkoyma, korkuyorum. Yapabileceğim her şeyi yapıyorum. Aileme ayrılmayı teklif ettim, Hitler zamanının Almanyasındaki Yahudilerin kaçışı gibi. Umut ediyorum ki bunlar olmasın. Fakat olursa, hiçbir şey düşünmeyeceğim; bir fırtına, askeri bir başarısızlık, belki Amerikalıları uyandırır, kendimizi muhafaza etmemizi sağlar veya ayrılık. Biliyorum depresif bir mektup. Fakat insan olmak korkunç. Birisi, insanın içindeki iyiye inanmalı, onu sürdürmeli; onların içindeki aptallıklar, vahşilikler, gayri insanîlikler için beklemeli.

Bill

1956 başlarında Alabama Üniversitesi kampüsünde çeşitli karışıklar meydana gelir. Bu olayların meydana gelmesinin nedeni Autherine Lucy adlı siyahi bir kadının Üniversiteye girmesidir. Mütevelli heyeti olaylar üzerine kabul iznini geri alır. Fakat Federal mahkeme izni onaylar. Tehlikeli şiddet eylemleri ve kestirilemeyen sonuçlarıyla Faulkner büyük oranda ilgilenmiştir ve bu olaylar onu sarsmıştır. Üniversitede ayaklanmanın başlamasıyla, David Kirk, öğrenciler arasında ırklar arası diyalog girişiminde bulunur. Seçkin insanların bulunduğu bir guruba olaylarla ilgili düşüncelerini, öğrencilere örnek olması amacıyla bir tartışma zemininde toplamak ister.

Sevgili Bay Kirk,

8 Mart 1956

Martın başında gönderdiğiniz mektup birkaç gündür elimde. Cevaplamadan önce biraz düşünmek istedim.

Karşılaştığınız problemlerle sizi yüzleştirecek bir şey söylemeye çalışmayacağım. Nedeni, problemler kişisel olabilir, zaman ve mekan elverdiğinde ortaya çıkabilir. Demek istediğim, onlarla ne zaman başa çıkılacaksa, gerekli bakış açısının oluşturulması.

Herhangi bir problemle karşılaşıldığında çok iyi bir yardım aracı biliyorum, nezaket, saygı ve cesaret gerekli, bilinmeli ki siz kendinizi tanırsınız. İnandığınız sözcükleriniz olmalı ve onlarla gereğini yaparsınız.

Kendi düşünce standartlarımı basitleştirmeye çalışıyorum ve onları aşağıda, size gönderiyorum.

1. Irk ayrımcılığı devam ediyor, biz onu ne seviyoruz ne de ondan nefret ediyoruz. Ayrımcılık ile ayrımcılığa karşı olmak arasında derin bir ayrım yapmadık. Seçimimiz sadece ona sahip olmak, anlamlarıyla birlikte. Ayrımcılığı güçle ortadan kaldırma teklifi, bizim ülkemizin dışından geliyor, ona karşı biz gerekeni yapabiliriz; ya da bir başka tercihle kaldı-

rabiliriz, güneyli olarak onu yüklenmenin sıkıntısına katlanabiliriz, o bizim üstümüzde gücünü kullanınada önce.

Kendi kendimize onu ortadan kaldırmayı seçmeyi teklif ettim, eğer başka neden yoksa, gönüllü olarak eşitliği vermek, bir şans, onun yapabileceklerine dair, bizi zirvede tutacaktır; o bize mezuniyetinden dolayı borçlu olacak; eğer hukuk tarafından, dışarının baskısı, bu eşitlik bize dayatılırsa zıtlığa karşı kazanan o olacaktır. Ve hiçbir zalim hükümdar dünkü baskıyı gerçekleştirenlerden daha zalim olamaz.

Jean Stein'e
Cumartesi (24 Mart 1956)

Geçen Pazar, aniden kan kusmaya başladım. Bayıldım ve beni buraya getirmişler, oksijen almam ve Pazartesi nakledilmem için; ve Cuma günü de midemde ve sırtımda testlere başladılar. Röntgende bir şey çıkmadı; ülser yok. Doktor ülser olabileceğini düşünüyordu fakat midenin küçülmesiyle kapanmış. Yeni test Pazartesi, hikayenin ne olduğunu söylemeli.

Zaten gelecek üç ay için anlaşma imzalayacağım, alkol ve kahveyi kesmiş gibi, bebek yiyecekleriyle yaşayacakmış gibi. Umarım Pazartesi iyi bir ülser türüyle taburcu edilirim. Çarşamba günü C-ville'den[117] ayrılabiliriz. Perşembe...

Bill

[117]Jill Faulkner Summers ve kocası Paul, Charlottesville'de yaşıyorlardı. Paul Virginia Üniversitesinde hukuk okuyordu.

Jean Stein'e

Perşembe (19 Nisan 1956)

.... Jill ve bebek, bir oğlan[118], her ikisi de iyiler. Kendimle ilgili çok fazla bir şey söyleyemeyeceğim; son zamanlarda çok fazla çalışıp az işler yapmış olabilirim. İki saatte bir süt içiyorum, bebek erzaklarıyla besleniyorum, saat 10'da yatmaya gidiyorum....

... Harvard kütüphanesi için kayıtlar yapıyoruz, Linscott söze başlıyor...

Bill

[118]Paul D. Summers III, 15 Nisan 1956'da doğdu.

Fiziksel rahatsızlıklara rağmen Faulkner The Town'ın el yazmalarına çalışmaya devam etti. Haziran başında, ilk üç bölümü tamamlayıp gönderdi.

Saxe Commins'e

(Haziran başı olabilir)

10-11-12'sinde Washington'da Başkan'ın konferansında olacağım, sonrasında eğer olabilirse New York'a gelebilirim veya 20'sine doğru buraya geri dönerim.

Komite işleri[119] engel oluyor fakat daktiloya devam edip temize çekeceğim. Aralığın başında tamamını bitirmiş olmayı umuyorum, ya da belki yakında...

Hala söyleyemedim, belirli bölümler değersiz olabilir, yine de bence değil. Hala eğlenceli olduğunu düşünüyorum, ve bir çok filmin sonu gibi; iki kadın karakter[120], onlarla gurur duyuyorum.

Bill

[119]Başkan Dwight D. Eisenhower, liderlere "people-to-people" programına katılmaları için ricada bulunmuştu. Soğuk Savaşla birlikte uluslar arasında bir köprü kurulması hedeflenmişti. Başkan Faulkner'dan yazarlar gurubunun başkanlığıru yapmasını istemişti.

[120]The Town'da geçen iki kadın karakter, Eula Varner Snopes ve kızı Linda.

Look dergisi, resimli bir hikaye için Hemingway'e 5000 dolar öder. Dergi yöneticileri şimdi de Oxford'a bir haftalığına bir fotoğrafçı göndermeyi tasarlamaktadırlar. Faulkner da fotoğrafçının resimlerine metin yazacak ve 5000 dolar alacaktır...

Telgraf Metni:
Saxe Commins'e

25 Ağustos 1956

HAYIR. ZENGİN ŞİMDİ. LOOK'A BEŞ BİN DOLARI ÖDEMEYİ TERCİH EDERİM. KİTAP BUGÜN BİTİYOR. KALP KIRILACAK. DÜŞÜN, YALNIZCA EĞLENCELİ FAKAT YANLIŞ. BİLL.

Telgraf Metni:
Bayan R. Harr-Baur

10 Ekim 1956

OYUNUMUN[121] BİR RESEPSİYONLA PARİS'TE GÖSTERİLMESİ MEMNUNİYET VERİCİ, TEŞEKKÜRLERİMİ SUNUYORUM SİZE VE ŞİRKETİNİZE. WİLLİAM FAULKNER.

[121] Albert Camus'nun uyarladığı Requim for Nun, Theatre de Mathurins'de 20 Eylül 1956'da sahnelendi.

Else Jonsson'a

13 Aralık 1956

Uzun zamandır sana yazamadığım için utanç içindeyim. Belki de neden son titrek ışıklardır, yakıcı, yeteneğimin son üç ya da dört yılına giriyorum ve yazıyorum, sadece mektup da değil.

A FABLE'ı çalışıyorum ve ikinci kitap The TOWN'ı tamamladım, eğer ben gönderirsem Mayıs ayında basılacak ve şu an üçüncü kitap yoğunlaştım, o da bitecek ve belki, sonra işim bitecek, kalemimi kırabilirim, kağıtları fırlatıp atabilirim ve dinlenebilirim, kendimi çok yorgun hissediyorum....

Her gün küçük bir parça yazıyorum ve genç bir kısrakla atlayışlar ve küçük yelkenlimle göle açılıyorum....

Bill

National Institude of Arts and Letters[122]*'ın başkanı Malcolm Cowley 2 Mart 1957'de Faulkner'a mektup yazar. Ondan Enstitünün, Roman dalındaki altın madalyasının Dos Passos'a verilmesi onuruna düzenlenen ödül törenine katılmasını ve konuşma yapmasını ister. Bunun için gerekenler iki yüz kelime, öğlen yemeğine katılma ve bir ya da yarım saatlik seremonide bulunma.*

Malcolm Cowley'e

(Mart başı, 1957)

Sevgili Malcolm:

Bu tür şeylerle yüz yüze gelmekten nefret ederim, fakat belki bana yapılmış gibi onun teklifi bir adam için hoş bir şey olmuşsa, o zaman bu yükümlülük, adamın ona karşı sorumluluğunun bir parçasıdır. Bunun için eğer sen bu adamın ben olduğundan eminsen, üzerime düşeni yapacağım ve bunu bildiğim en iyi şekilde yapacağım.[123]

Tam olarak tarihi öğrenebilir miyim.

Bill

[122]Ulusal Sanat ve Edebiyat Enstitüsü.

[123]Sunuş konuşması, 22 Mayıs 1957'de gönderilir.

Frederick A. Colwell'a

31 Mayıs 1958

Sevgili Bay Colwell[124]

Bir grup Amerikalı yazarla Rusya'ya ziyaret üzerine uzun uzun ve ciddi bir biçimde kafa yordum. İnanıyorum ki, Rusya Hükümetinin davetlisi olarak bu ülkeyi ziyaret etmek, "Soğuk Savaş" devam ederken insani ilişkiler bakımından, benim orada bulunmamdan çok daha büyük anlamlar ifade edecektir.

Rusya ile birlikte Dostoyevski, Tolstoy, Çehov ve Gogol'un ürünlerinin her türlü ruhsal yakınlığını kazanmayı umut ederim. O Rusya uzun zamandır orada değil. Öldüğünü kast etmiyorum, yıkan ve o insanların ruhsal pratiklerinin mirasçılarını mahvetmeye devam eden bir polis devletinden daha fazlasını kazanacaktır. Onların yaptığı gibi insanın vicdani gerçekliklerinin orada hala yazıldığına kendimi inandırıyorum; hayatin kendi riskini yazmak, sayfaları gizlemek - romanları, kısa öyküleri, oyunları- hasır altı etmek, yanardağın ağzında, nerede olursa olsun o günü (gelecek olan) karşıladıklarında yeniden özgür olacaklar.

[124] Amerikalı Uzman Şef, Uluslararası Eğitim Değişimi Servisi, Dışişleri Bakanlığı.

Rusya'ya gitme planının altında başka şeyler de söz konusu, hatta bazı riskler ve belki de hayatın ciddi acısı var, (60 yaşındayım ve şu anki kapasitem dahilinde mümkün olan iyi çalışmalarımı yapıyorum, amaçladığım şekilde), Anna Karanina'yı veya Cherry Orchard'ı özgürleştirebilirim.

Fakat şimdi, Rusya Hükümetinin davetlisi olarak oraya gitmek, yalnızca bir yalan değil aynı zamanda da hıyanettir çünkü, inanıyorum ki, bu hükümet geçmişi süpürmüş ve mümkün olduğunca eski büyük Rus ruhunun mirasçılarını yok etmiş bir hükümettir. Eğer ben, bütün hayatı boyunca özgürlüğe sahip olmuş, gördüklerini tam bir gerçeklikle yazan birisi olarak, Rusya'yı şimdi ziyaret etmem, Rusya Hükümetinin kurduğu apaçık ortada olan durumları görmezden gelmeme neden olacaktır, o büyük ruhu değil: hiçbir şey onlara zarar veremez, fakat onların ruhsal mirasçıları, belki de onların ruhsal mirasçıları, hayattan daha fazlasını kaybetmişler: Bu ruha sahip olanlar, halk için yazmanın imtiyazını kaybetmişler.

Bu karardan dolayı üzgünüm. Burada ve başka yerlerde birkaç modern Rus gördüm, elçilik ve konsolosluk görevlisi olan. Aralarındaki korku, diğer batılı insan gruplarını rahatsız ediyordu, gördüm, onlar, bir gölette dizlerine kadar saplanmış atların korku dolu başlarına benzer şekilde karşı koyuyorlardı. Eğer bu gün onlar tipik bir Rus'un dürüstlüğünü gösterseler, bizim bütün bu huzurumuzu korumak Komünizm olurdu. Eğer o Ruslar özgür olsaydı, belki de yeryüzünün fatihleri olacaklardı.

Saygılarımla
William Faulkner

Muna Lee, Faulkner'dan UNESCO için düzenlenen 7. Ulusal Konferansta konuşma yapmasını ister. Konferans 29 Eylül 2 Ekim 1959'da yapılacaktır. Resmi adı "Amerika'nın Kültürleri: Eğitim, Bilim ve Sanat Başarıları."

Muna Lee'ye

4 Mart 1959

Sevgili Lee:

Elbette yapabileceğim şeyler olursa bunları gerçekleştiririm, hiçbir sorumluluktan kaçmam. Sizin departmanınızın kanaatlerine nerede ve ne zaman olursa olsun daima uyacağım. Fakat, orada resmi konuşmacı olmak için ben yanlış birisiyim.

Konferansta benim varlığım hiçbir kıymet ifade etmez, olumsuz olacağını biliyorum, belki de daha yıkıcı olacak. Demek istediğim, resmi konuşmacı olmak üzerine. Çünkü oraya gideceğim ve resmi delege olacağım ama benim düşüncelerim orası için güvenli olmayabilir. O yüzden sözlerimin, insanlığın laneti, bütün günahları ve bu dünyanın acılarının gerçeklikten koparılması üzerine bir konuşma olacağına inanıyorum. Demek istediğim esir alınmış bir dinleyiciye, bir başka adamın konuşma yapmasının hissi. Bir şeyin dışında tabii, iletişim –radyo, gazete ve benzerleri- araçlarının doğal sonucu olarak orada bulunmayanlar, orada bulunamayacak Hitler ve Mussolini. İnanıyorum ki konuşmacı ve onun esir edilmiş dinleyicisi olması halinde; dinleyicinin esirliği, kötülüğü kaçınılmaz bir şekilde ortaya çıkacak -kişisel kötülük, doğuştan gelen günahlar yanında zorla ve ikna edilerek yığın olmanın benzerliği ile şiddetlenecek, benim fikrimce, dinleyici diğer kalabalıklara karışacak.

Elbette gideceğim ve orada bulunacağım. Fakat güzel bir karşı çıkış yapmayacağım: bir sözcünün bakış açısından değil. Bir başkasının demecini dinlemek zorunda olmamayı tercih ederim.

Orada yeterince içten ve dürüst bir konuşma yapılabileceğine inanan birisi olmalı, eğer yapabilirse.

Yazı için kusura bakma. Bugün tilki avındaydım ve at ve yüksek griliğin içindeki fundalığın içinden geçtim ve ince bir dal, sol gözümden yakaladı beni; sulanıyor, görüş çok iyi değil.

Gideceğim. Fakat orada olmaktan çok daha fazlasını yapacağım, insanlardan dolayı resmi bir konuşmacı gibi olmayacağım. Konuşmacının kendi kendisine inandığı zaman yapacaklarından hala kuşkuluyum.

Saygılarımla
William Faulkner

9 Aralık'ta, Erskine The Mansion'ın bir kopyasını yollar ve ona, Random House'dan bir arkadaşının editör Robert Loomis'in Rusya'ya gittiğini ve romancı Boris Pasternak ile görüştüğünü, The Mansion'ın imzalı bir kopyasını hediye olarak almak istediğini yazar. Faulkner aşağıdaki cevabı verir..

Albert Erskine'e

(Aralık ortası)

Anlamsız. Pasternak iyi bir yazar, birinci sınıf, ve üstün kaliteye sahip hiçbir yazar, bir yabancıdan ithaf istemez ve onun kitabının üzerinde bir karalamaya da ihtiyaç duymaz. Ne Pasternak'ın ne de Shakespeare'in benimki üzerine yazmasını isterim, ve inanıyorum ki o da aynı şeyleri hissediyordur.[125] Eğer mümkünse, buraya bir kutu küçük puro yolla. Sana ve eşine mutlu yıllar.

Bill

[125]Faulkner, Erskine'ye şu ithafla kitabı gönderir: "Albert'e, Bill'den/Yılbaşı. 1959"

17 Haziran 1960'da, Dorothy Olding Faulkner'a yazar. Life dergisi ona yazacağı 5000 sözcüklük bir deneme karşılığında 5000$ dolar teklif eder. Deneme Sivil Savaşın yüzüncü yıl dönümüyle ilgili olacaktır. Faulkner mektubu yanıtlar.

Dorothy Olding'e

(23 Haziran 1960)

Sevgili Olding,

Genç ve ateşli olduğum zamanlarda bile asla "sipariş yazar" olmadım, bundan dolayı, söz vermesem iyi olur.

Teşekkür ederim.

William Faulkner

Muna Lee ve onun Dışişleri Bakanlığındaki bazı arkadaşları, Amerika ile Venezüella ilişkilerini güçlendirecek bir plan üzerinde çalışmışlardı.

Muna Lee'ye

22 Ağustos 1960

Sevgili Lee,

Elbette Dışişleri Bakanlığı için her şeyi yaparım, inanıyorum ki ülkemizin menfaatinedir. Gelecek yıl 15 Şubat'tan sonra gitmeyi yeğlerdim. Fakat iki mektup aldım, bu yıl Venezüella'da yıl dönümü kutlamasıymış, onlar için önemliymiş. Eğer bu yıl olacaksa 15-30 Ekim'i tercih ederim veya 15-22 Ekim arasındaki haftayı böylece ben Virginia'ya dönebilirim, tilki avı sezonu açıldığında, yani asıl işime. Bir haftadan daha fazla yolculuğa katlanamam.

15 Temmuz 1955'de pasaportum yenilenmişti. Yeniden yenilemem gerekiyor mu?

Oradaki iklim hakkında genel bir bilgiye sahibim, hafif giysiler, yağmur mevsimiyle ilgili bir şey bilmiyorum. Yanıma resmi bir elbise alayım mı?

Bay Ingersoll[126]'a haber verdin mi, Bay Mr Maxfield'ı yanıtlayacak, benim davetimi kabul ettiğimi bildirmek için veya ayrı ayrı ikisini de yanıtlayayım mı?

İçtenlikle
William Faulkner

[126]Dışişleri Bakanlığında Venezüella ilişkileriyle ilgili memur.

Ağustos'un başında Faulkner, Virginia Üniversitesindeki Amerikan Edebiyatı Bölümünden okutman olarak atanmasına dair bir teklif alır. Bir yıllık bir anlaşma yapılacak ve her yıl Faulkner istediği müddetçe yenilenecekti. Edebiyat okumaları yaptıracak ve ardından sorulara cevaplar verecekti. Bunun karşılığı olarak da 250$ alacaktı.

Floyd Stoval'a

25 Ağustos 1960

Sevgili Bay Stoval:

8 Ağustos'daki içten mektubunuz için teşekkür ederim, Bay Duren[127]'den de resmi bir mektup aldım. Niçin üniversite bana 250$ ödeyerek parasını boşa harcamak ister, nasıl olsa bazı şeyleri ben bedava yapmayı planlıyorum?

En içten sevgilerimiz Bayan Stoval'a ve akademinin koruluğundaki diğer arkadaşlara.

Tilki mevsiminde Virginia'da olacağım, gerçi Etselle orada olabilir, benden önce; şimdi yol hakkında konuşuyordur.

İçtenlikle
William Faulkner

[127]William L. Duren, Fakülte Dekanı, Virginia Üniversitesi.

KRONOLOJİ

1897 (25 Eylül) William Cuthbert Faulkner, New Albany, Mississippi'de doğar.

1902 Ripley'de dört yıl kaldıktan sonra Faulkner ailesi Oxford'a (Mississippi) taşınır.

1905-11 William, ilkokula Oxford'da başladı (İkinci sınıftan); skeç ve hikaye yazmaya başlar; sekizinci sınıftan Oxford lisesine girer.

1914 Phil Stone'la arkadaşlık kurar; okula gitmemeye başlar, sonunda bırakır.

1915-17 Okula geri döner fakat bu dönüş fazla uzun sürmez. Kısa bir süre bir bankada memur olarak çalışır, şiire odaklanır. Sık sık Mississippi Üniversitesi kampüsüne gider. Üniversite yıllıklarına çizimler verir.

1918 Birleşik Devletler ordusuna başarısız bir katılma denemesinde bulunur. Phil Stone, New Haven'de katılır. Winchester'deki karargahta yazıcı olarak çalışır. Faulkner, Kanada Kraliyet Hava Kuvvetlerine kabul edilir ve Cadet Wing'e (Long Branch'a) oradan da Askeri Havacılık okuluna gönderilir (Toronto). Bu geçici kabulün ardından terhis edilir. Oxford'a geri döner.

1919 (6 Ağustos) "L'Apres-Midi d'un Faune" adlı şiiri *The New Republic*'de yayınlanır. Mississippi Üniversitesine özel öğrenci olarak kabul edilir. Üniversite

gazetesi *The Mississippian*'da ve *Oxford Eagle*'da şiirler yayınlamaya başlar.

1920 Üniversiteden ayrılır. *Marionettes*'i yazar.

1921 *Vision in Spring* şiirini Estelle Oldham Franklin için tamamlar. New York'ta Stark Young'ı ziyaret eder. Elizabeth Prall tarafından bir kitapçıda işe alınır. Oxford'a geri döner. Üniversite Postanesinde müdür olur.

1922 (Haziran) "Portrait" adlı şiiri *The Double Dealer* dergisinde (New Orleans) yayınlanır.

1924 Postane uzmanlarının yeni düzenlemelerinin ardından işinden istifa eder. New Orleans'da Elizabeth Prall Anderson'u ziyaret eder. Kocası Sherwood Anderson ile tanışır; *The Marble Faun* Four Seas Co. tarafından basılır (15 Aralık).

1925 New Orleans'da çıkan *Times-Picayune* katkıda bulunmaya başlar. William Spatling'le birlikte Avrupa'ya gider. Dört ay kaldıktan sonra döner.

1926 Spatling'le birlikte New Orleans'a taşınır. *Soldiers' Pay* Boni&Liveright tarafından basılır.

1927 (30 Nisan) *Mosquitoes* basılır.

1929 (Ocak) *Sartoris* Harcourt, Brace tarafından basılır. Etselle Franklin ile evlenir (20 Haziran); *The Sound and Fury* Jonatham Cape&Harrison Smith tarafından basılır (7 Ekim).

1930 Ulusal dergilere hikayeler göndermeye başlar. *As I Lay Dying* basılır (6 Ekim).

1931 Kızı Alabama 11 Ocak'ta doğar, sadece beş gün yaşar. *Sanctuary* basılır (9 Şubat); *These 13* basılır (21 Eylül). Charlottesville'deki güneyli yazarlar konferansına katılır.

1932 Culver City'de (California) dört ay kalır. MGM film şirketiyle yazar olarak görüşür. *Light in August* Harrison Smith&Robert Haas tarafından basılır (6 Ekim).

1933 Uçuş eğitimi alır. *A Green Bough* basılır (20 Nisan). New Orleans'da üç hafta kalır, senaryo yazarı olarak çalışır. Kızı Jill doğar (24 Haziran).

1934 *Doctor Martino and Other Stories* basılır (16 Nisan). Üç hafta Universal Studious'da çalışır.

1935 *Pylon* basılır (25 Mart). Beş hafta Twentieth Century-Fox'da çalışır.

1936 Üç ay Twentieth Century-Fox'da çalışır. Bu çalışmanın ardından 12 ay sürecek stüdyo çalışmalarına başlar. (Estelle ve kızı Jill sık sık ona katıldılar.) *Absolom, Absolom!* Random House tarafından basılır.

1938 *The Unvanquished* basılır (15 Şubat); romanın yayın hakları MGM tarafından satın alınır. "Greenfield Farm"ı satın alır.

1939 National Institute of Art and Letters'a seçilir. *The Wild Palms* basılır.

1940 *The Hamlet* basılır (1 Nisan).

1942 *Go Down, Moses* basılır (11 Mayıs). Warner Bros. Şirketiyle uzun dönemli bir anlaşma imzalar. Dönemlere ayrılan işin ilk beş aylık kısmını tamamlar.

1943-45 Yedi, on, üç ve yarım ay olmak üzere stüdyoda çalışır.

1946 *The Portable Faulkner* Viking Press tarafından basılır (29 Nisan).

1947 Mississippi Üniversitesinde altı derslik bir tanışma organizasyonuna katılır.

1948 *Intruder in the Dust* Random House tarafından basılır (27 Eylül). Romanın yayın hakları MGM'ye satılır. American Academy of Arts and Letters'a seçilir.

1949 *Knight's Gambit* basılır (27 Kasım).

1950 American Academy's Howells Roman ödülünü alır. *Collected Stories of William Faulkner* basılır (2 Ağustos); 1949 Nobel Edebiyat Ödülünü alır.

1951 Hollywood'da beş hafta, Howard Hawks için senaryo yazarlığı yapar. Collected Stories ile Ulusal Kitap ödülünü kazanır. *Requiem for Nun* basılır (2 Ekim). New Orleans'da düzenlenen törenle Onur ödülünü alır. Requiem for Nun'ın televizyon versiyonunu hazırlar.

1954 Howard Hawks ile birlikte senaryo yazarı olarak Mısır'da bulunur. Burada *Land of the Pharaohs* üzerinde çalışır. *A Fable* basılır (2 Ağustos). Sao Paolu'daki (Brezilya) Uluslararası Yazarlar Konferansına katılır.

1955 Ulusal Kitap Ödülünü ve Pulitzer Ödüllerini *A Fable* ile kazanır. Japonya'ya gider. *Big Woods* basılır (14 Ekim).

1956 People to People programında yazarların grup başkanlığı yapar.

1957 Atina'ya gider. Yunan Akademi Ödülünü alır. *The Town* basılır (1 Mayıs).

1958 Princeton Üniversitesi'nde Beşeri Bilimler Kuruluna katılır.

1959 Requiem For a Nun Broadway'de sahnelenir (30 Ocak). Charlottesville'de bir ev satın alır. Denver'daki UNESCO konferansına katılır. *The Mansion* basılır (13 Kasım).

1961 Dışişleri Bakanlığının gezisiyle Venezüella'ya gider.

1962 Ulusal Sanat Enstitüsünün Roman Ödülünü alır. *The Reivers* basılır (4 Haziran). Byhalia'da (Mississippi) hastaneye kaldırılır.

Faulkner, 6 Temmuz'da kalp krizinden ölür. 7 Temmuz'da Oxford'daki St. Peter's Mezarlığına gömülür.

WILLIAM FAULKNER'IN ÇALIŞMALARI

Oyunları

The Marionettes. 1920. Charlottesville, Virginia: Bibliographical Society of the University of Virginia and the University Press of Virginia, 1975.

Romanları

Soldiers' Pay. New York: Boni & Liveright, 1926.

Mosquitoes. New York: Boni & Liveright, 1927.

Sartoris. New York: Harcourt, Brace, 1929. (Sartoris, Can Yayınları, 1985)

The Sound and the Fury. New York: Jonathan Cape and Harrison Smith, 1929. (Ses ve Öfke, Yapı Kredi Yayınları, 2005)

As I Lay Dying. New York: Jonathan Cape and Harrison Smith, 1930. (Döşeğimde Ölürken, İletişim Yayınları, 1993)

Sanctuary. New York: Jonathan Cape and Harrison Smith, 1931.

Light in August. New York: Harrison Smith and Robert Haas, 1932. (Ağustos Işığı, İletişim Yayınları, 1990)

Pylon. New York: Harrison Smith and Robert Haas, 1935.

Absalom, Absalom! New York: Random House, 1936. (Abşolom, Abşolom, Yapı Kredi Yayınları, 2000)

The Unvanquished. New York: Random House, 1938.

The Wild Palms. New York: Random House, 1939.

The Hamlet. New York: Random House, 1940. (Köy, Yapı Kredi Yayınları, 2004)

Go Down, Moses. New York: Random House, 1942. (Kurtar Halkımı Musa, Yapı Kredi Yayınları, 2002; "Ayı" adlı bölüm, İletişim Yayınları, 1991)

Intruder in the Dust. New York: Random House, 1948.

Requiem for a Nun. New York: Random House, 1951.

A Fable. New York: Random House, 1954. (Dilek Ağacı, Bir Masal, Can Yayınları, 1994)

The Town. New York: Random House, 1957.

The Mansion. New York: Random House, 1959.

The Reivers. New York: Random House, 1962.

Flags in the Dust. New York: Random House, 1973.

Kısa Öyküleri ve Diğer Çalışmaları

Mayday. 1926'da yazılmıştır. Carvel Collins tarafından önsöz yazılmıştır. South Bend, Indiana: University of Notre Dame Press, 1977.

The Wishing Tree. 1927'de yazılmıştır. 1927. New York: Random House, 1967.

Father Abraham. 1927'de yazılmıştır. New York: Random House, 1983.

Sanctuary: orijinal metin. notları ve sonsözü Noel Polk tarafından yazılmıştır. New York: Random House, 1981.

These 13. New York: Jonathan Cape and Harrison Smith, 1931.

Idyll in the Desert. New York: Random House, 1931. (sınırlı sayıda 400 kopya)

Miss Zilphia Gant. Dallas: Book Club of Texas, 1932. (sınırlı sayıda 300 kopya)

Doctor Martino and Other Stories. New York: Harrison Smith and Robert Haas, 1934. (Doktor Martino, Yenilik Yayınları, 1956)

Country Lawyer and Other Stories for the Screen. Daha sonra çekilecek olan filmler için hikaye taslakları. 1940ların başında yazılmışlardır. Faulkner: A Comprehensive Guide to the Brodsky Collection. Collection'a ek olarak yayınlanmıştır. Louis Daniel Brodsky and Robert W. Hamblin. Jackson tarafından hazırlanmıştır: University Press of Mississippi, 1987.

The Portable Faulkner. Malcolm Cowley tarafından seçilip hazırlanmıştır. önsöz yine Cowley'e aittir. New York: Viking Press, 1946.

Knight's Gambit. New York: Random House, 1949. (Duman, Can Yayınları, 1991)

Collected Stories. New York: Random House, 1950.

Notes on a Horsethief. Greenville, Mississippi: Levee Press, 1951.

The Faulkner Reader. Önsözünü Faulkner yazmıştır. New York: Random House, 1953.

Big Woods: Av Hikayeleri. New York: Random House, 1955.

Three Famous Short Novels. New York: Random House, 1958.

Uncollected Stories. Joseph Blotner tarafından hazırlanmıştır. New York: Random House, 1979.

Kurgusal Olmayan Düz Yazılar

Thinking of Home: William Faulkner's Letters to His Mother and Father, 1918-1925. Hazırlayan: James G. Watson. New York: Norton, 1992.

Faulkner at Nagano (konuşma ve röportajlar). Robert A. Jelliffe tarafından hazırlanmıştır. Tokyo: Kenkyusha Ltd., 1956.

Faulkner in the University (röportajlar). Frederick L. Gwynn ve Joseph L. Blotner tarafından hazırlanmıştır. Charlottesville: University of Virginia Press, 1959.

Early Prose and Poetry. Carvel Collins tarafından hazırlanmıştır. Boston: Little, Brown, 1962.

Faulkner at West Point (röportajlar). Joseph L. Fant ve Robert Ashley tarafından hazırlanmıştır. New York: Random House, 1964.

Essays, Speeches & Public Letters. James B. Meriwether tarafından hazırlanmıştır. New York: Random House, 1966.

The Faulkner-Cowley File: Letters and Memoirs, 1944-1962. Malcolm Cowley tarafından hazırlanmıştır. New York: Viking Press, 1966.

Lion in the Garden: Interviews with William Faulkner 1926-1962. James B. Meriwether ve Michael Millgate tarafından hazırlanmıştır. New York: Random House, 1968.

New Orleans Sketches. Edited by Carvel Collins. New York: Random House, 1968.

Selected Letters of William Faulkner. Joseph Blotner tarafından hazırlanmıştır. New York: Random House, 1977.

Faulkner: A Comprehensive Guide to the Brodsky Collection, Volume II: The Letters. Louis D. Brodsky ve Robert W. Hamblin tarafından hazırlanmıştır. Jackson: University Press of Mississippi, 1984.

Şiirler

Vision in Spring. 1921'de yazılmıştır. Judith Sensibar tarafından hazırlanmıştır. Austin: University of Texas Press, 1984.

The Marble Faun. Boston: Four Seas, 1924.

Mississippi Poems. 1924'te kaleme alınmıştır. Helen: A Courtship and Mississippi Poems'de yer almaktadır. Girişteki yazılar Carvel Collins ve Joseph Blotner tarafından yazıl-

mıştır. New Orleans: Tulane University Press and Oxford, Mississippi: Yoknapatawpha Press, 1981.

Helen: A Courtship. 1925'te kaleme alınmıştır. Helen: A Courtship and Mississippi Poems'de yer almaktadır. Giriş yazıları Carvel Collins ve Joseph Blotner tarafından yazılmıştır. New Orleans: Tulane University Press and Oxford, Mississippi: Yoknapatawpha Press, 1981.

A Green Bough. New York: Harrison Smith & Robert Haas, 1933.

Faulkner Tarafından Yazılmış Film Senaryoları
Televizyon Senaryoları

The Brooch. Faulkner, Ed Rice ve Richard McDonagh tarafından yazılmıştır; Faulkner'ın hikayeleri temel alınmıştır. Lux Video Theatre'da 2 Nisan 1953'de yayınlanmıştır.

Shall Not Perish. Faulkner tarafından yazılmıştır; Faulkner'ın hikayeleri temel alınmıştır. Lux Video Theatre'da 11 Şubat 1954'de yayınlanmıştır.

The Graduation Dress. Faulkner ve Joan Williams tarafından yayınlanmıştır. General Electric Theatre'da 30 Ekim 1960'da yayınlanmıştır.

Faulkner'ın Romanları Temel Alınarak Yapılmış Filmler

The Story of Temple Drake. Yönetmen: Stephen Roberts. Senaryosu Oliver H. P. Garrett tarafından yazılmıştır; Sanctuary adlı roman temel alınmıştır. Paramount, 1933.

The Tarnished Angels. Yönetmen: Douglas Sirk. Senaryosu George Zuckerman tarafından yazılmıştır; Pylon adlı roman temel alınmıştır. Universal-International, 1957.

The Long Hot Summer. Yönetmen: Martin Ritt. Senaryosu Irving Ravetch ve Harriet Frank, Jr. Tarafından yazılmıştır; The Hamlet adlı roman temel alınmıştır. 20th Century-Fox, 1958.

The Sound and the Fury. Yönetmen: Martin Ritt. Senaryosu Irving Ravetch ve Harriet Frank, Jr. Tarafından yazılmıştır; aynı adlı roman temel alınmıştır. 20th Century-Fox, 1959.

Sanctuary. Yönetmen: Tony Richardson. Senaryosu James Poe tarafından yazılmıştır; Sanctuary ve Requiem for a Nun temel alınarak yazılmıştır. 20th Century-Fox, 1961.

The Reivers. Tönetmen: Mark Rydell. Senaryosu Irving Ravetch and Harriet Frank, Jr. Tarafından yazılmıştır; aynı adlı roman temel alınmıştır. National General, 1969.

Tomorrow. Yönetmen: Joseph Anthony. Senaryosu Horton Foote tarafından yazılmıştır; Filmgroup, 1972.

Televizyon Filmleri

Tomorrow. Yönetmen: Robert Mulligan. Senaryosu Horton Foote tarafından yazılmıştır; kısa hikayelerinden yararlanılmıştır. CBS-TV, İlk gösterimi 7 Mart 1960'da yapılmıştır.

Barn Burning. Yönetmen: Peter Werner. Senaryosu Horton Foote tarafından yazılmıştır; aynı adlı kısa hikayesinden yararlanılmıştır. PBS-TV, İlk gösterimi 17 Mart 1980'de yapılmıştır.

The Bear. Yönetmen: Bernard Wilets. "The Bear" adlı öykü temel alınmıştır. BFA Educational Media, 1980.

A **Rose for Emily.** Yönetmen: Lyndon Chubbuck. Senaryosu H. Kaye Dyal tarafından yazılmıştır. Hikayelerinden yararlanılmıştır. Pyramid Films, 1982.

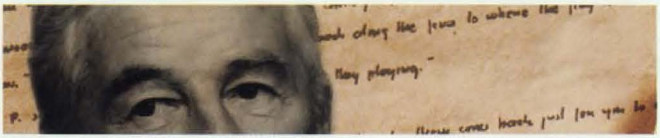
The Long Hot Summer. Yönetmen: Stuart Cooper, senaryosu Rita Mae Brown ve Dennis Turner tarafından yazılmıştır; The Hamlet adlı romandan yararlanılmıştır. Irving Ravetch ve Harriet Frank, Jr. tarafından yazılmıştır. NBC-TV, ilk gösterimi 6-7 Ekim 1985.

Two Soldiers. Yönetmen: Christopher LaPalm. Senaryosu Albert Black ve Lily Trayes tarafından yazılmıştır. The

American Short Story Collection II. The American Film Institute, 1985. ilk kez A&E-TV'de yayınlanmıştır.

Old Man. Yönetmen: John Kent Harrison. Senaryosu Horton Foote tarafından yazılmıştır; The Wild Palms (If I Forget Thee, Jerusalem) adlı roman içindeki "Old Man" bölümü temel alınmıştır. CBS-TV, ilk kez 9 Şubat 1997'de yayınlanmıştır.

MEKTUPLAR

Elinizdeki eser, okuyucuya Faulkner'ın 1918-1962 arasında yazdığı çok sayıda mektup arasından seçilen geniş ve tipik bir seçki sunmaktadır. Bu mektuplar, yazarın zihninin içyüzünü anlamamıza imkân tanıyıp sanatının derinliğini, kaynaklarını, amaç ve yöntemlerinin yanı sıra temel aldığı estetik, felsefî, sosyal ve politik görüşleri ortaya koymaktadır.

Mektuplarda Faulkner'ın çeşitli yönleri de gözler önüne serilmektedir: Ailesi, dostları ve mesleki açıdan muhatap olduğu kişilerle diğer yazarlar, yayıncılar, editörler, ajanslar, yönetmenler, yapımcılar ve okuyucularla ilişkileri... Yurtdışından gönderdiği mektuplara ilaveten çoğunlukla sanatı ve bu sanat yoluyla geçimini sağlamada girıştiği savaşıma ilişkin mektuplar kaleme almıştır.

Mektuplardan bazıları *Absalom, Absalom!, Requiem for a Nun, the Snopes Trilogy* ve son romanı *The Reivers* dâhil eserlerinin birer müjdecisi niteliğindedir. Kitaplarının kurgulanıp gelişimleri de mektuplardan izlenebilmektedir: The Hamlet'ın özenle inşası, A Fable'ın yazılışındaki sıkıntılar vs. Ayrıca *The Sound and the Fury*'nin tashihi ve *The Wild Palms*'ın ismi gibi meselelerde editör ve yayıncılarla girdiği önemli tartışmalara da yer verilmektedir.

Melankoli, öfke ve neşe içeren bu mektuplar, yalnızca edebiyat hocaları ve öğrencileri için değil ayrıca Amerika'nın başat bir sanatkârına ilişkin daha fazla bilgi arayışındaki okuyucular için şaşırtıcı gelecektir.

16.00

ISBN 978-605-5108-01-4
9 786055 108014

HECE YAYINLARI | MEKTUP